CR XXII 813

BIBLIOTECA INFORMATIVĂ

A. I. BRĂTESCU-VOINEȘTI

TRATAT DE PESCUIT

FUNDAȚIA PENTRU LITERATURĂ ȘI ARTĂ „REGELE CAROL II"

www.dacoromanica.ro

TRATAT DE PESCUIT

A. I. BRĂTESCU-VOINEŞTI

TRATAT DE PESCUIT

Cu 89 de ilustraţii după desenele originale şi fotografiile autorului

BUCUREŞTI
FUNDAŢIA PENTRU LITERATURĂ ŞI ARTA «REGELE CAROL II»
39, Bulevardul Lascar Catargi, 39
1938

Închin această carte lui

I. A. BRĂTESCU-VOINEȘTI

care, prin grai, prin scris și prin exemplu. a deschis ochii multora din noi asupra frumuseților pescuitului și, totodată, a determinat o acțiune de salvare a bogăției apelor noastre de munte.

A. I. B.-V.

Pescarul.

PREFAŢĂ

De câţiva ani, practica sporturilor se răspândeşte cu repeziciune la noi în ţară. Intre ele este şi pescuitul, sport răspândit în Occident, începător şi prin urmare timid la noi. Şi fiindcă tot sportul are regulile lui; fiindcă pescuitul e un sport vechi şi evoluat; fiindcă pe de altă parte numărul pescarilor a crescut, iar curiozitatea spectatorilor e neîndoelnică, la îndemnul Fundaţiilor Regale Române, ne-am hotărît să dăm iubitorilor de sport români acest « Tratat de pescuit ».

In intenţia noastră, acest tratat va fi călăuză acelor care doresc să fie nu numai iniţiaţi în mod sumar, ci îndrumaţi în mod sistematic ca să înceapă şi pe urmă, cu răbdare şi experienţă crescândă, să desăvârşească ceea ce Englezii, Americanii, Francezii şi Nemţii consideră un sport şi o artă.

Ca şi la vânătoare, există o mulţime de metode, de stiluri şi de genuri de a pescui. Ca şi la vânătoare, dela pescarul care prinde obleţi, mrenuşte sau clenişori de pe marginea iazului, până la pescarul de thon, există o gamă tot atât de întinsă ca dela vânătorul de vrăbii sau sturzi până la vânătorul de rinoceri.

Există un foarte mare număr de scrieri pentru iniţiarea pescarilor începători şi, pentru acest motiv, un şi mai mare număr de obiceiuri şi sisteme de a pescui. Revistele străine de pescuit publică necontenit articole în care se discută despre aceste sisteme şi, bineînţeles, fiecare autor îşi preferă metoda proprie.

Sarcina noastră deci, pe lângă aceea de a iniţia, va fi şi aceea de a îndruma pe începător prin meandrele variantelor unui sport atât de răspândit aiurea.

Ca unii care am experimentat majoritatea metodelor descrise, dăm pe cele normale şi prevenim cititorul că va întâlni adesea, în noua sa îndeletnicire, «experţi» care vor denigra cutare metodă, pentru a lăuda imoderat cutare alta. Ca în tot ce fac oamenii, există preferinţe, cum există încăpăţânări, există exagerări, — fie în sensul simplificării, fie dimpotrivă în sensul complicării, — cum există, în fine, snobism, purism, etc.

Negreşit, nu nădăjduim să închidem, în spaţiul unui volum, tot ceea ce s'a scris cu folos într'o literatură pescărească de nouă secole, nici nu vom încerca istoricul acestui sport. Ne vom mărgini să dăm cititorului un cât mai clar rezumat al metodelor moderne de a pescui, iar prin desenuri şi explicaţiuni vom încerca să ajutăm pescarul începător să practice în mod efectiv acest sport care, odată stăpânit, este un nebănuit izvor de fericire.

* * *

Să întreprindem elogiul pescuitului?!

Preferăm să lăsăm această sarcină acelor cititori care vor fi aplicat cu folos învăţăturile cuprinse în acest volum.

Vom încerca totuşi să reabilităm pescuitul în ochii acelor care, judecându-l după aparenţe, îi aduc critici nedrepte.

Am auzit deseori pe acei cărora, la întrebarea : « ce sport preferi? » le-am răspuns : « pescuitul », închizând conversaţia plini de decepţie : « prea liniştit pentru mine ».

Aceasta pentrucă, majoritatea celor ce ignorează pescuitul, îşi închipuiesc pescarul aşteptând nemişcat şi rezemnat, cu undiţa în mână, un peşte legendar şi sinucigaş.

Există într'adevăr două feluri de pescuit : cel sedentar şi cel de mişcare. Paginile privitoare la cel din urmă vor dovedi cu prisos că pescuitul poate fi unul din sporturile cele mai variate şi complecte, în care nu numai muşchii, dar şi mintea pe toate laturile ei intră în joc.

Am auzit însă critici mai perfide, venite din partea însăşi a pescarilor insuficient de familiarizaţi cu anumite genuri de pescuit.

Astfel, într'o vară, un bun amic, devenit mai târziu bun pescar, după ce a încercat zadarnic să prindă păstrăvi cu musca artificială, a exprimat o părere care ni se pare destul de răspândită pentru a fi citată aci. Anume că: « e stupid, din partea unui pescar, să se înarmeze cu scule foarte costisitoare și colecții de entomolog, pentru a încerca să prindă, în definitiv, un pește mic, capricios și absurd ca păstrăvul ».

E adevărat că aparențele sunt împotriva unui asemenea maniac. E puțin ca și cum, complect necunoscători ai artei biliardului, am observa mimica și gesturile unui bun jucător, lucru care ne-ar duce fatal la mirarea că un domn serios și uneori cu ochelari, se amuză ore întregi să lovească pieziș, cu vârful unui baston, niște bile, cu simplul scop de a le imprima mișcări neașteptate. Și mirarea ni s'ar transforma în compătimire, dacă am afla că acel domn a pierdut ani și a cheltuit parale prin « Academii », ca să ajungă la asemenea rezultat.

Englezii, care excelează în arta de a considera lucrurile pe latura lor absurdă, defineau golful, în secolul trecut, când jocul le-a fost importat din Scoția: « un sport care constă în punerea unor bile mici în niște găuri mici, cu ajutorul unor unelte foarte rău adaptate scopului ».

Și iată că azi Englezii au umplut globul de terenuri de golf, iar prietenul de care vorbeam și-a cumpărat, în primăvara următoare, « sculele scumpe » necesare pescuitului cu muscă artificială.

S'a mai spus că pescuitul e un sport murdar. Iată încă o eroare: nu pescuitul, pescarul poate fi murdar. Cât despre sport, îl puteți practica de dimineață până seara păstrându-vă mâinile perfect curate, neîntrebuințând ca momeli decât musculițe de mătase și pene, sau linguri și peștișori de metal argintat, cu singura grije de a vă pleca până la apă pentru a vă clăti palma, decâteori ați desgățat un pește din cârlig.

Crud, sau brutal? Nu mai crud decât vânătoarea; ba dimpotrivă: pe când la vânătoare victima e descoperită, speriată, urmărită și în fine ucisă, la pescuit peștele înșelat se repede cu propria lui voie și, odată agățat, mai are doi sorți: ori scapă singur din cârlig cu o rană

neînsemnată a cărei urmă dispare de a doua zi, ori este liberat dacă pescarul îl găseşte prea mic, sau se socoteşte mulţumit cu emoţia.

Iar brutal, mai puţin. Unul din principiile de bază ale pescuitului modern e pescuitul fin, aşa de fin încât sculele delicate ale pescarului îi interzic astăzi de a fi brutal, sub pedeapsa de a le rupe sau de a pierde peştele.

Pescuitul e un sport scump? Poate, dar nu atât din pricina sculelor, cât din pricina rarităţii peştilor. Sculele odată cumpărate, mânuite cu dibăcie şi întreţinute bine, durează o viaţă întreagă. Dar peştele este astăzi atât de stârpit în România şi soarta lui atât de nesocotită, încât pescuitul devine un sport costisitor, necesitând călătorii îndepărtate şi deseori pline de amare decepţii. Cu toate astea însă, nădăjduim că sportul se va răspândi şi că falanga pescarilor devenind numeroasă şi puternică, ea va fi luată în seamă: doleanţele ei, juste şi necostisitoare, vor fi ascultate... şi atunci vom asista la acest fenomen paradoxal: peştii se vor înmulţi pe măsură ce va creşte numărul pescarilor.

SPECIILE DE PEŞTI DE SPORT DIN ROMÂNIA

PĂSTRĂVUL

Păstrăvul e un salmonid cu corpul acoperit cu solzi mici şi subţiri. Gura îi e largă, armată cu dinţi pe amândouă fălcile, pe vomer şi pe limbă. Toţi aceşti dinţi sunt îndreptaţi cu vârfurile înăuntru, pentru a permite păstrăvului să reţină prada care ar aluneca afară. Pe spate, între aripioara dorsală şi coadă, păstrăvul are o aripioară adipoasă caracteristică tuturor salmonizilor.

Dimensiunile şi greutăţile la care ajung păstrăvii sunt foarte variabile, după mediul în care trăiesc. Se poate preciza, totuşi, prinderea cu undiţa a unui păstrăv (Salmo fario) de 76 cm lungime şi 4 kg greutate, într'unul din lacurile munţilor noştri.

La noi în ţară trăiesc trei varietăţi de păstrăvi care, asemănându-se ca formă, se deosebesc prin moravuri şi mai cu seamă prin coloraţiune.

Cea mai răspândită este varietatea indigenă (Salmo fario).

Coloarea acestui păstrăv variază foarte mult, după mediul în care trăieşte. Hrana, lumina, coloarea fundului, determină schimbări dela individ la individ.

Unii sunt bruni cafenii pe spate, cu flancurile degradate, aurii şi pătate, cu burta albă; alţii sunt verzi-albăstrui pe spate, argintii pe flancuri; alţii, în fine, prinşi pe fund de nisip, la soare, sunt blonzi ca fondul pe care ochiul nu-i putea distinge; iar dela adăpostul întunecat al câte unei stânci sub care curge apa torentului, e scos adesea un păstrăv negru ca un ţipar.

La toţi, pe fondul mai deschis al petelor de pe flancuri, se văd punctele roşii, mari, caracteristice.

A doua varietate, fântânelul (Salmo fontinalis), este unul din peştii cei mai minunat coloraţi. Spinarea lui, în general verde, e încondeiată cu şerpuituri egal distribuite, de o coloare mai închisă. Flancurile se deschid trecând prin auriu, portocaliu, roz şi, în fine, burta devine albă. Aripioarele pectorale sunt mărginite cu o dublă linie roşie şi albă. Iar pe fondul flancurilor strălucesc, într'un halo albastru luminos, punctele roşii ca sângele.

In fine a treia varietate, păstrăvul curcubeu sau american (Salmo irideus), e un peşte cu solzi mai mari şi de o coloraţie mai ştearsă, care trece dela albastrul cenuşiu al spinării la argintiu pe flancuri şi la alb pe burtă. Pe flancuri se distinge o dâră sidefie roz, care merge pe toată lungimea trupului. Punctele de pe trup sunt negre.

Această din urmă varietate are avantajul asupra celorlalte de a se aclimata foarte uşor şi de a îndura temperaturi mai ridicate. Pe lângă aceasta, e un peşte de sport foarte interesant, vorace şi cu o apărare remarcabilă. Prins, sare de multe ori afară din apă, scapă adesea, iar când e de talie mai mare, dă pescarului emoţii serioase.

Cu toate acestea e puţin recomandabil în ape libere sau în lacuri, unde există celelalte varietăţi de păstrăv. Atât din pricină că el se află în plină perioadă de creştere, când păstrăvii ceilalţi depun icrele, cât şi în general din pricina voracităţii lui, păstrăvul curcubeu se desvoltă în detrimentul celorlalţi, substituindu-se în scurt timp varietăţii indigene, pentru ca, odată stăpân, să degenereze foarte repede sau, ajuns la talie mare, să emigreze. Pe lângă toate astea, carnea lui e mai puţin gustoasă.

De aceea, cultivarea lui se recomandă în ape închise şi numai acolo unde temperatura apei ridicându-se vara peste 18°C, viaţa păstrăvului indigen nu e posibilă.

Epoca de reproducere a păstrăvului, deşi variabilă după regiuni şi anotimp, se poate situa între Septembre şi Decembre pentru Salmo fario şi Salmo fontinalis şi între Martie şi Iunie pentru Salmo irideus.

Perechea caută locuri unde apa e bine primenită. Pe funduri de prundiş, după ce a săpat un şănţuleţ cu coada, femeia leapădă icrele pe care bărbatul, după ce le-a fecundat, le acopere cu pietricele pentru a le pune la adăpost. Perioada de incubaţie poate ţine până la 3 luni.

In lacuri, păstrăvul caută intrarea sau ieşirea pâraelor pentru a-şi depune icrele, cărora le e indispensabilă primenirea aerului prin mişcarea apei.

* * *

Animal capricios, curajos, combativ, păstrăvul are şi meritele de a fi frumos şi excelent la gust. El poate fi socotit cu drept cuvânt primul peşte de sport dela noi. Peşte de ape reci, limpezi şi bine aerisite, el alege pâraele repezi care întrunesc mai uşor condiţiile prielnice vieţii şi desvoltării lui.

Sunt însă lacuri unde temperatura scăzută şi conţinutul în oxigen al apei sunt asigurate de izvoarele care se varsă în lac sau ies din funduri, constituind astfel medii excelente pentru traiul păstrăvilor. Sunt numeroase asemenea lacuri de munte în România, în care păstrăvii cresc până la dimensiuni respectabile.

Păstrăvul e un peşte răpitor care alege în apă locul cel mai prielnic pentru supravegherea trecerii a tot ce aduce curentul: larve, viermi, insecte, peştişori luaţi de apă, etc. E în special un insectivor şi un peşte de suprafaţă. Parcurge însă apa în toate sensurile vânând şi nu lasă să-i scape nimic.

E foarte circonspect şi orice mişcare anormală, orice umbră sau strălucire proiectată în apă îl fac să dispară ca prin farmec. De aceea se pescueşte greu şi numai dela distanţă sau din locuri unde pescarul e în afară de vederea lui.

In apele curgătoare de munte, păstrăvul, atâta vreme cât regimul apei e normal, urmează un ciclu aproape constant: dis de dimineaţă iese de sub malurile roase de ape, din cotloane, de lângă rădăcini de pomi, etc.; ziua trece în plin curent, la trecătorile

hranei; iar seara iese la revărsături, în apă lină și puțin adâncă, uneori de câțiva centimetri, unde poate încă, în lumina palidă a cerului de amurg, să deosebească, pe luciul apei, silueta prăzii trecătoare.

Chiar și în plin curent, păstrăvul caută un vad, un adăpost, un sprijin și, de aceea, stă sau imediat sub o cădere de apă în dosul scocului; sau imediat deasupra coloanei lichide a unei căderi, sprijinit de o piatră; sau pe laturile unui șivoi; sau în fine în coada unei bălți care urmează căderii.

Păstrăvul cel mai mare alege locul cel mai bun și nu tolerează în vecinătate decât indivizi de talie suficientă pentru a-i rezista. Aceasta se confirmă prin faptul că, un pescar care cunoaște apa, nu prinde niciodată păstrăvi de dimensiuni mici, pescuind locurile preferate de pești.

Păstrăvul se pescuiește cu momeli naturale ca: larve, insecte, viermi, peștișori, etc.; precum și cu muște sau pești artificiali, linguriță de metal, etc.

Cel mai frumos, dar și cel mai greu din pescuiturile de păstrăv, e acel cu muscă artificială. Paralel cu practica lui, are laturi pline de interes, ca entomologia pescărească, cunoașterea apelor și fabricarea muștelor artificiale.

Talia minimă a păstrăvului care poate fi păstrat e de 20 cm. Toți păstrăvii sub această dimensiune trebuiesc desgățați cu băgare de scamă și puși înapoi în apă.

Pentru Salmo fario și Salmo fontinalis, epoca interzisă este 15 Septembre — 1 Martie; iar pentru Salmo irideus 15 Martie — 15 Iunie.

Este însă în interesul pescarilor ca aceste epoci să fie prelungite: într'adevăr, dacă în loc să se deschidă la 1 Martie, pescuitul păstrăvului s'ar deschide numai la 1 Aprilie, acest supliment de interdicțiune n'ar lovi decât braconajul, pescuitul cu undița nefiind posibil și în niciun caz plăcut în ape de munte pe jumătate înghețate.

LOSTRIȚA

Lostrița e cel mai mare salmonid al apelor noastre. Ca formă e mai alungită și mai cilindrică decât păstrăvul. Gura ei e mai larg deschisă și mai puternic armată. Pielea ei groasă, acoperită cu solzi mici și subțiri, e de coloare vânătă plumburie pe spinare, argintie pe flancuri, albă pe burtă. Capul, spinarea și flancurile sunt stropite cu puncte negre și cafenii. La lostrițele mari, întreagă coloraţia variază dela vânăt roșcat la brun cafeniu.

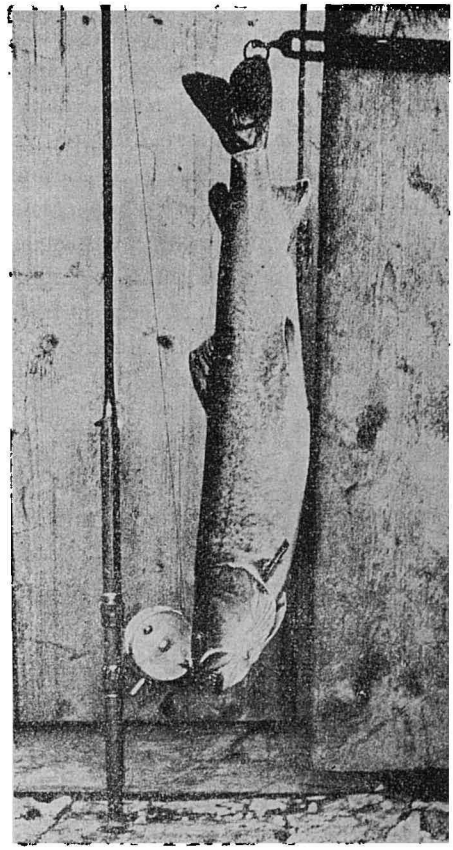

Fig. 2.

Lostrița poate ajunge la dimensiuni foarte mari: în Germania se prind deseori bucăți de 20—25 kg; chiar la noi, unde un pescuit sălbatec n'o lasă să crească, s'au prins totuși exemplare de 16 kg.

Epoca ei de reproducere e primăvara.

Lostrița trăiește în torenții puternici, pândind orice vietate ar trece înnot sau luată de curent. Sălbătecia cu care se repede și violența cu care se apără când e prinsă la undiță, lasă pescarului, care a avut norocul să se întâlnească cu ea, amintiri trainice.

Ar putea, cu drept cuvânt, deveni cel mai important peşte de sport al apelor noastre dacă ar fi cât de puţin ocrotită.

Din nefericire, indiferenţa autorităţilor pentru acest sport, cât şi o lacună de educaţie, fac ca toate procedeele barbare ca dinamita, otrava, năvodul, ostia, să fie întrebuinţate de ţărani inconştienţi sau pescari criminali, iar rezultatul e că din Cerna, Olt, Jiu, Lotru, etc., lostriţa a dispărut. Iar pe valea Bistriţei, basin minunat şi paradis al salmonidelor şi în Ceremuş, lostriţa, împreună cu toate celelalte specii de peşti, e pe cale de a dispărea.

Lostriţa se pescuieşte cu peşti morţi şi linguri sau peşti artificiali, din Septembre până la îngheţul apelor, sau întâmplător cu musca artificială sau insecte naturale în Iulie şi August.

Epoca interzisă e 15 Martie — 15 Iunie, iar talia minină 60 cm lungime şi 2 kg greutate.

LIPANUL

Al treilea şi ultimul salmonid al ţării noastre e lipanul. Cu capul mic şi ascuţit, cu buza superioară ieşită înainte, spinarea încovoiată şi înotătoarea dorsală mare, lipanul se deosebeşte uşor de ceilalţi salmonizi. Gura lui e mică şi situată dedesubt, iar dinţii nu sunt aparenţi. Are spinarea vânătă albăstrie, flancurile argintii stropite cu puncte negre-cafenii şi burta albă. Aripioara dorsală e mai viu colorată şi pătată transversal cu cafeniu. Inotătoarele pectorale bat în gălbui. Tot trupul îi e vărgat în lung cu dungulițe mai închise. Lipanii mari sunt de coloare ruginie şi pot ajunge la 50 cm lungime şi 2 kg greutate.

Epoca de reproducere a lipanului e primăvara.

Iubitor de apă curgătoare, rece şi limpede, lipanul, unul din cei mai frumoşi peşti dela noi, înnoată toată ziua hrănindu-se cu icre, puieţi de peşte, moluşte, larve, viermişori şi muşte.

Greu de văzut în apă, lipanul e întotdeauna o surpriză pentru pescarul care încearcă apa cu muştele. In pânzele de apă repede

şi întinsă, adâncă numai de o palmă, acolo unde fiecare piatră e vizibilă şi unde, după o amănunţită cercetare nu se vede totuşi nici o urmă de vietate, lipanul înnoată în curent, gata să atace orice musculiţă trece pe apă în jos. Şi e o minune ce bucăţi frumoase poate prinde un pescar bun, în locuri unde un necunoscător nici nu s'ar îndura să arunce undiţa.

Lipanul agăţat trece în curentul mare, ţine spinarea încovoiată şi trage cu nădejde, ca să învingă rezistenţa firului care-l ţine legat.

Mai lacom şi mai încrezător decât păstrăvul, lipanul vine de mai multe ori la musca pe care a scăpat-o. Dar nedumireşte pe începătorul care, văzându-l că se repede la muscă, încearcă fără succes să-l înţepe. Lipanul având gura dedesubt, se rostogoleşte pe o parte ca să ia musca dela suprafaţă; de aceea, înainte de a-l înţepa, pescarul trebuie să-i dea timp să facă această mişcare.

Lipanul se pescuieşte cu muscă artificială sau cu larve, insecte, râme, etc.

Epoca interzisă e 15 Martie — 15 Iunie, iar talia minimă 25 cm lungime.

* * *

Prin natura locurilor şi apelor în care trăiesc, necoborîndu-se decât foarte rar sub 500 m altitudine, prin combativitatea, prin frumuseţea şi calitatea cărnii lor, salmonizii sunt peştii preferaţi ai pescarului amator de sport. Cu foarte puţină dar chibzuită protecţiune ei s'ar putea înmulţi şi ar deveni o atracţie, un farmec şi o bogăţie mai mult în munţii noştrii admirabil înzestraţi pentru a-i adăposti şi hrăni.

CLEANUL

Comun mai tuturor cursurilor noastre de apă dela 4—500 m înălţime în jos, cleanul e un peşte destul de cunoscut. Capul lui e turtit deasupra; gura larg deschisă n'are dinţi aparenţi. Corpul îi

e aproape cilindric şi acoperit cu solzi mari. Aripioara anală e rotunjită pe marginea ei inferioară.

Coloarea cleanului e verde-cenuşie pe spinare, argintie pe flancuri, albă pe burtă. Aripioarele sunt transparente la exemplarele mici; la cele mari, ventralele şi anala devin roşii.

Cleanul creşte până la 60 cm lungime şi 4 kg. greutate.

El trăieşte în ape curgătoare lente, de preferinţă limpezi şi leapădă icrele primăvara.

Fiind un peşte răpitor, lacom şi omnivor, e indicat pentru pescuitul sportiv. Musca artificială, năluca sau orice fel de momeală naturală au sorţi egali de succes, dacă sunt trecute pe lângă rădăcini de pomi, buturugi, sau cotloanele malurilor.

Apărarea cleanului, deşi de scurtă durată, e foarte brutală şi se sfârşeşte foarte des prin ruperea strunei, dacă peştele e mai mare. Abilitatea şi prezenţa de spirit puse în joc, fac farmecul acestui pescuit, cu atât mai mult cu cât, întotdeauna lângă un clean agăţat se găseşte un obstacol în apă.

E interzis pescuitul cleanului dela 15 Martie la 15 Iunie, iar talia minimă permisă e 18 cm lungime.

ŞTIUCA

Forma caracteristică a ştiucii, cu gura mare şi armată cu colţi, precum şi frecvenţa ei în apele şi pe pieţele noastre, ne îndeamnă să nu reţinem cetitorul cu descrierea mai amănunţită a acestui lup al apelor.

Ştiuca trăieşte în foarte multe din apele noastre curgătoare lente, precum şi în bălţi, lacuri, eleştae, vânând toată ziua orice vietate de pe apă şi mai ales peşti.

Ea leapădă icrele în Februarie pe ierburile aquatice ale fundurilor nici unde, în 2—3 săptămâni apar puii.

Rapacitatea şi lăcomia ştiucii fac din ea o victimă a pescuitului «aruncat», cu năluci ca lingura sau peştele artificial.

In general pescuitul știucii nu e interzis în nici o epocă, date fiind ravagiile pe care le face, mai cu seamă primăvara, când ceilalți pești, ocupați cu o reproducere mai târzie, îi cad mai lesne victime. Totuși, acolo unde degenerarea speciilor celorlalte indică rărirea excepțională a știucii, ea se poate ocroti prin interzicere dela 15 Aprilie la 15 Iunie.

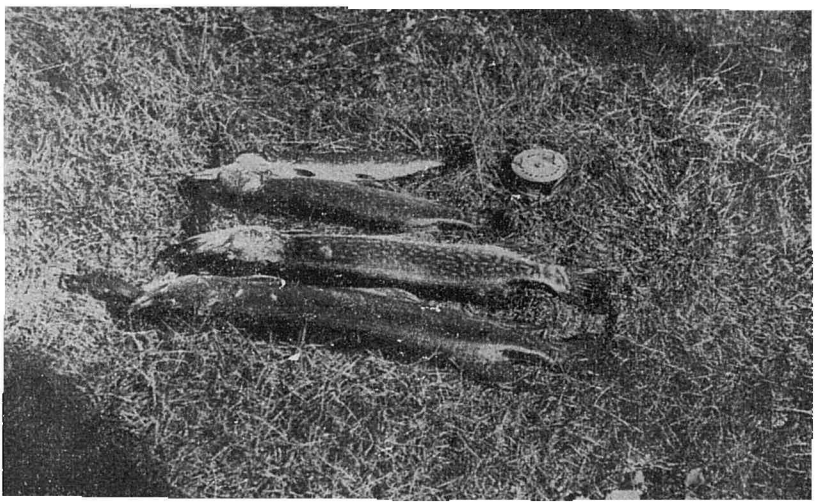

Fig. 3.

Talia sub care o știucă nu trebuie păstrată e 50 cm lungime și 1 kg greutate.

BIBANUL

Bibanul e un pește cu corpul comprimat lateral și spinarea încovoiată. E acoperit cu solzi foarte tari care-i formează un fel de platoșă. Gura, largă, e căptușită cu dinți mărunți și deși. Operculul, acoperit în parte cu solzi, poartă un ghimpe în partea dinapoi.

Coloarea bibanului e verde bronzată pe spinare, aurie pe flancuri și albă pe burtă.

Infățișarea heraldică a bibanului scos din apă, cu dubla aripioară dorsală mare, țepoasă și sbârlită ca o creastă, cu ochiul injectat și cu dungile late și închise care-i brăzdează flancurile vertical, îl împiedecă de a trece neobservat de pescarul care s'a găsit întâia oară în fața lui.

Bibanul trăiește, ca și știuca, în cursurile lente de râuri și fluvii, ca și în bălți și lacuri. Totuși preferă apa mai curată a acestor din urmă.

El crește până la 2 kg și jumătate în greutate și aproximativ 55 cm lungime.

Bibanul își leapădă icrele în lungi fâșii dantelate pe ierburile aquatice, în Martie și Aprilie, iar puii ies în 8—9 zile.

Dat fiind că bibanii trăiesc în cârduri numeroase, pescuitul lor e totodată fructuos și distractiv.

Pescuitul se face cu năluci și cu momeli naturale ca: râme, insecte, peștișori morți, etc., dar mai simplu și, poate, cu mai mult succes cu «dandineta», un peștișor de cositor armat cu două cârlige în gură și care, legat de coadă și săltat continuu la adâncime, atrage prin strălucirea și mișcarea lui bibanii cari se prind vrând să-l apuce.

In epocile de apariție a furnicilor cu aripi, bibanii se hrănesc la suprafață și pescuitul cu muscă artificială poate da rezultate surprinzătoare.

Pescuitul bibanului e liber tot anul, ca și al știucii. Talia minimă e de 14 cm.

* * *

Cu bibanul se termină seria peștilor răpitori care pot face obiectul pescuitului sportiv. Am putea adăoga la această enumerare Șalăul și Avatul, spre memorie numai, dată fiind raritatea lor în apele cercetate de pescarii sportivi.

Amintim de asemenea ciprinii care, prin moravurile lor domoale, nu se pot prinde cu undița decât stând pe loc, fie pe mal, fie în barcă. Formele lor prea bine cunoscute ne scutesc de a da prea mare întindere acestui capitol. Ne vom mărgini numai să amintim modul lor de viață și momelile întrebuințate.

Mreana trăiește numai în ape curgătoare și nu părăsește fundul apei unde, mișcând pietrele sau scormonind nisipul și nămolul, se hrănește cu larve de insecte aquatice. Se pescuiește la fund cu aceste larve, sau cu mămăligă, bucățele de brânză (Schweitzer), râme, etc.

Poate ajunge la 80 cm lungime și 5—6 kg greutate.

Crapul trăiește fie în bălți, fie în cursuri liniștite de râuri și fluvii. Se pescuiește tot la fund, cu râme, bob sau cartofi fierți, mămăligă, etc. E un pește foarte șiret și prudent și odată prins se apără cu violență.

Poate trece peste 25 kg și 1 m lungime.

Linul, Roșioara, Plătica, etc., sunt pești care, prin talia și prin gustul cărnii lor, pot face obiectul unui pescuit staționar, în măsura în care împrejurimile locului ales și limpezimea apei constituiesc o plăcere.

Toți acești ciprini se reproduc primăvara, iar pescuitul lor e închis dela 15 Martie la 15 Iunie.

CAP. II

PESCUITUL CU MUSCA ARTIFICIALĂ

Pescuitul cu musca artificală e un minunat exerciţiu pentru corp, atât prin umbletul obligatoriu cât şi prin mişcările necesare aruncării muştelor pe apă.

Fără să ceară o singură sforţare violentă, acest mod de a pescui necesită mişcări simple şi mlădioase pe care pescarul le dobândeşte prin practică.

Sculele uşoare necesare acestui sport şi natura momelilor întrebuinţate, scutesc pescarul de sarcina de a cără cu sine un arsenal complicat şi obositor, precum şi de manipularea de materii desgustătoare.

Pe de altă parte natura locurilor în care se poate pescui cu muscă artificială şi felul peştilor urmăriţi, silesc pescarul să cutreere locuri frumoase cu ape cristaline şi să respire un aer curat.

Tot atât de bun exerciţiu pentru spirit, acest sport cere şi desvoltă atenţia, spiritul de observaţie, de iniţiativă.

In sfârşit, din punct de vedere al protecţiei peştelui, e singurul pescuit care nu răneşte grav peştele şi, pe lângă că-i dă mulţi sorţi de a scăpa singur din cârlig, permite pescarului să-i dea drumul nevătămat.

Intr'adevăr, pe când la pescuitul staţionar peştele înghite adânc cârligul ascuns în momeala naturală; pe când la pescuitul aruncat el e rănit serios de cârligul mare şi mai întotdeauna triplu al nălucii. la pescuitul cu muscă artificială peştele soarbe musca legată pe un cârlig foarte subţire şi mic, însă n'o înghite şi e înţepat în buză.

Dovadă că nu înghite această muscă e faptul că, imediat ce a băgat de seamă că s'a înşelat, o scuipă. Aşa încât, înţepat uşor în buză, el poate fi liberat imediat fără să fi suferit nici o vătămare.

Sunt moduri de a pescui mai bogate în emoţii puternice; vraja altora poate fi mai adâncă: nici unul însă nu constituie un sport mai complect şi mai delicat decât pescuitul de păstrăvi cu musca artificială.

UNELTE

Varga. Principala unealtă la pescuitul cu undiţa e varga. Datorită ei, pescarul poate pe de o parte arunca musca, năluca sau momeala, rămânând în afara zonei în care peştele urmărit poate vedea, — iar pe de altă parte, odată peştele agăţat, îl poate mânui, obosi şi aduce la mal.

Dacă la celelalte moduri de a pescui varga are o importanţă mai redusă, la pescuitul cu musca artificială ea are rolul de căpetenie. Aci, pescarul trebuie să mânuiască în aer, între obstacole şi să alunge pe apă, ca un «lasso», uneori până la 15—20 m, o mătase relativ uşoară, cu ajutorul unei vărgi de 2 m 50—3 m. Eforturile la care e supusă această vargă şi nevoile cărora trebuie să răspundă, îi cer calităţi excepţionale de nerv, rezistenţă, uşurinţă şi flexibilitate.

Vărgile erau pe vremuri foarte lungi, grele, obositoare şi fragile la întrebuinţare. Pentru a înlătura aceste defecte, pescarii şi fabricanţii de unelte de pescuit au făcut nenumărate experienţe şi studii. Treptat, s'a ajuns la alegerea a două esenţe de lemn cu deosebire proprii construirii vărgilor solide, elastice, uşoare şi durabile: bambu şi «greenheart».

Greenheart e un lemn exotic de coloarea nucului, foarte dens şi aproape imputrescibil. Importat în grinzi e lucrat, după uscare, întâi cu mâna şi pe urmă pe strung.

E important, pentru ca o vargă de greenheart să fie solidă şi bună, ca fibrele lemnului să fie paralele în toată lungimea vărgii, fără să fi fost tăiate de-a curmezişul în niciun punct. Altfel, acela va fi punctul de ruptură al vărgii.

Vărgile de greenheart, când sunt bune, au o acțiune care dă mari satisfacții pescarului deprins a deosebi calitățile unei scule.

Bambu e o trestie, tot exotică. El se întrebuințează fie plin, cu nodurile netezite, fie spintecat și construit.

Pentru acest din urmă mod de fabricație se aleg bucăți de bambu fără defecte, se usucă și se spintecă în lung, alegându-se numai porțiunea cea mai dură, care se găsește imediat sub coaja care n'a fost atinsă decât în punctele unde nodurile au trebuit netezite. Fâșiile rezultate se rectifică pe dinăuntru la rindele și, prin unirea a șase fâșii cu secțiune de triunghiu equilateral, se obține o vargă cu secțiune exagonală dela mâner până la vârf (fig. 4). Uneori, pentru a întrebuința cât mai mult porțiunea de bambu din vecinătatea cojii,

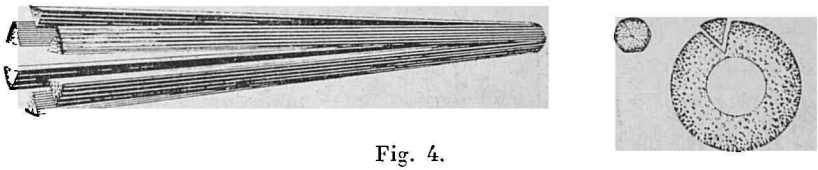

Fig. 4.

pentru vărgi foarte tari, se face o construcție dublă, din două serii suprapuse de câte 6 fâșii.

Fâșiile, lipite între ele cu un clei special, se leagă din loc în loc și constituiesc un material de o soliditate și omogeneitate neîntrecute [1]).

Se înțelege că o astfel de construire necesită un utilaj de precizie și lucrători specializați, ceea ce explică prețul ridicat al vărgilor. Rezultatul este însă că, o vargă plătită scump unui fabricant mare, durează o viață întreagă [2]).

---

[1]) Cititorul îl va găsi în cataloage sub denumirile englezești de « split-bamboo » sau « built bamboo », uneori, impropriu, « split- » sau « built-cane »; în franțuzește « bambou refendu », iar în « nemțește » « gesplitztes bamboo ». In românește îl vom numi « bambu construit ».

[2]) Nu trebuie uitat că nu toate bambu-urile sunt bune pentru construirea vărgilor și că ele variază în calitate precum variază vinurile: după regiuni.

Varga are un mâner, de obicei de plută, lipit peste trunchiul de bambu sau greenheart. Pe coada acestui mâner lunecă un sistem de fixare a mulinetului, iar de-a lungul vărgii și în vârf sunt fixate, prin legături, inelele prin care lunecă mătasea.

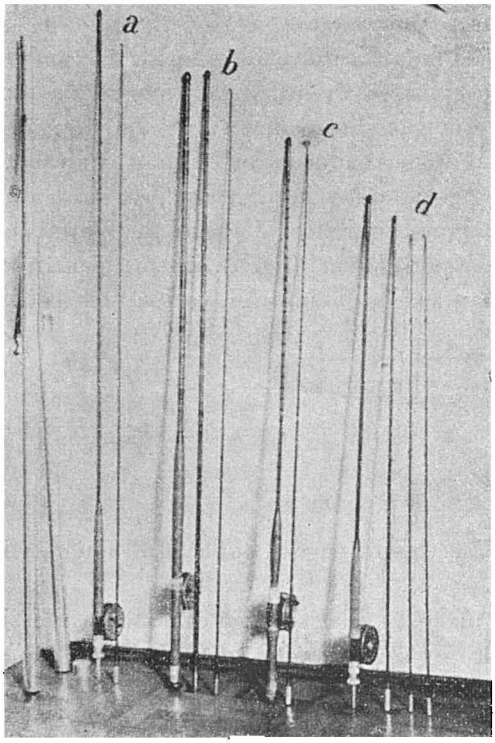

Fig. 5.
a, vargă pentru musca artificială, în două bucăți.
b, vargă pentru pescuit staționar.
c. vargă pentru aruncat năluca.
d, vargă pentru muscă artificială, în trei bucăți, cu vârf de rezervă.

E bine ca primul și ultimul inel al vărgii să aibă interiorul de agat, piatră dură care, perfect șlefuită, scutește mătasea de uzură.

Inelușul mic și mobil, legat uneori în partea superioară a mânerului, servește la agățarea mustei din capăt, pentru a evita pescarului, în deplasările dela un loc la altul, de a umbla cu struna fluturândă, gata să anine mustele de orice obstacol.

Cum vărgile cele mai scurte au peste 2 m lungime, ele ar fi netransportabile dacă nu s'ar putea demonta. De aceea se fac vărgi din 2 și 3 bucăți, iar sistemul de încheiere e alcătuit din tuburi metalice, fixate la bucățile vărgii, care se ajustează cu precizie unele într'altele. Pentru mai multă siguranță, există câteva foarte bune sisteme de zăvoare care fac imposibilă demontarea vărgii în timpul

pescuitului. Incheieturile bucăţilor trebuie să fie de o calitate foarte bună, dată fiind oboseala la care sunt supuse, prin neîncetata flexiune impusă vărgii.

Braţul fiind în continuă mişcare pentru alungarea muştelor pe

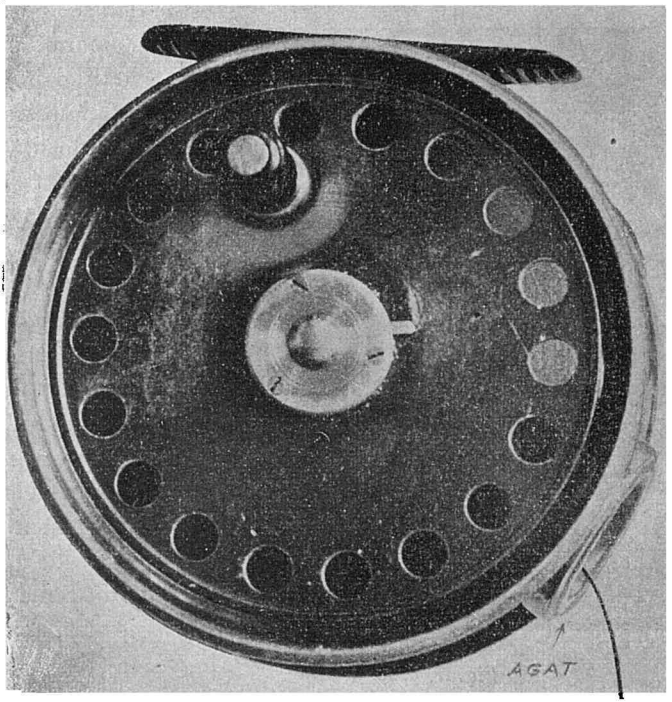

Fig. 6.

apă, e necesar ca varga să fie foarte uşoară. O greutate medie de 150—300 grame a vărgii, fără mulinet, e normală.

Lungimea obişnuită a vărgii pentru pescuitul cu musca artificială variază între 2 m 60 şi 3 m 30, după lărgimea apei pescuite şi mărimea peştilor urmăriţi; 3 m 30 e o lungime suficientă pentru

pescuitul în lacuri. Vărgile sub aceste dimensiuni și greutăți nu sunt de recomandat începătorilor, mânuirea lor fiind foarte obositoare pentru un braț neexperimentat.

Bineînțeles, există vărgi mult mai lungi, dar ele n'au nici o întrebuințare la noi: sunt vărgile întrebuințate în țările în care există și se pescuiește somonul cu muscă artificială.

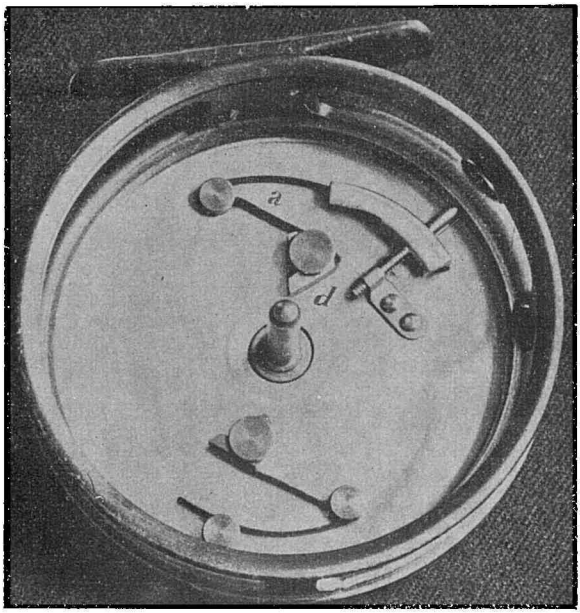

Fig. 7.

Sunt trei feluri de vărgi, pentru aruncat musca artificială, clasate după tărie și flexibilitate:

a) moi, cu acțiunea lentă;

b) mijlocii;

c) tari, cu acțiunea rapidă.

Primele, cele mai plăcute și ușoare de mânuit, sunt bune în majoritatea cazurilor în țară la noi. Ele constituiesc grupul tip de vărgi pentru pescuit cu musca scufundată.

Vărgile mijlocii se întrebuințează indiferent, pentru aruncarea mușteloor scufundate sau a muștei plutitoare. Pentru aceasta din urmă s'au făcut vărgile rapide, unelte de precizie, care cer însă o mare experiență și îndemânare din partea pescarului. Această categorie de vărgi nu-și are întrebuințarea în apele noastre unde, afară de rare excepțiuni, pescarul va întrebuința mai cu seamă mușteleo scufundate.

Mulinetul. Rezerva de sfoară, necesară fie atingerii distanței la care se găsește peștele, fie rezistării acestuia, odată agățat, se înfășoară pe mulinet.

Mulinetul s'a fabricat la început din lemn de nuc sau din bronz. Azi s'a generalizat întrebuințarea duraluminiului, rezervându-se bronzul pentru talpă și bucșe, iar oțelul pentru ax.

Totuș mulinetele acestea trebuie să aibă o greutate suficientă pentru a echilibra varga în mână.

De pildă o vargă normală de 2 m 90, cu mulinetul potrivit, cumpănită pe deget are centrul de greutate cam la 20—30 cm în sus de mijlocul mânerului, ceea ce înseamnă că, ținută în mână pentru pescuit, e puțin mai grea de vârf.

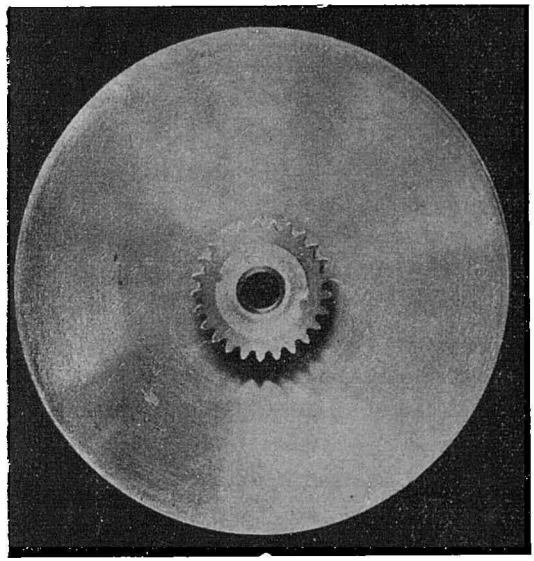

Fig. 8.

Mulinetul pentru pescuit cu muște artificiale trebuie să aibă un diametru mare, 7—10 cm pentru un mulinet normal de păstrăvi, pentru a recupera repede sfoara desfășurată; să fie îngust, pentru a scuti pescarul de grija repartiției spirelor pe bobină și să fie în tot timpul frânat, pentru a înlătura orice risc de încurcătură a sforii. Această frână, pe care o vom numi *cric*, constă dintr'un dinte de oțel (*d* fig. 7) împins de un arc (*a* fig. 7) pe marginea unei roți dințate solidară cu bobina (fig. 8).

Cricul nu lasă bobina să se învârtească decât sub efortul tracțiunii exercitate de pescar sau de pește.

Mulinetele acestea au uneori un inel mare de agat sau oţel inoxidabil, prin care iese sfoara de pe bobină. Graţie acestui inel, atât sfoara cât şi cadrul mulinetului sunt scutite de uzură (fig. 6).

Mătasea. Ceea ce am numit până acum sfoară, este în realitate întotdeauna un fir împletit din mătase.

Pentru pescuitul cu muscă artificială, firul de mătase e supus unor lungi preparaţiuni de impregnare cu ulei, pe urmă e şlefuit şi lăcuit. Aceste preparaţiuni, pe lângă faptul că dau o mare durabilitate firului, îi dau proprietăţi necesare genului de pescuit, firul subţire, mlădios şi prea uşor de mătase naturală fiind impropriu alungării pe apă a unei musculiţe imponderabile. Ceva mai mult: acolo unde e nevoie de o mare precizie în aruncarea muştei artificiale, la pescuitul cu muscă plutitoare, în locuri pline de obstacole, se întrebuinţează o mătase mai groasă, dar ţesută în aşa fel încât merge subţiindu-se către vârf pe o lungime de 3—4 metri; aceasta pentru ca porţiunea apropiată de strună să cadă totuş uşor pe apă, pentru a nu speria peştele.

Strunele. La orice gen de pescuit cu undiţa, între capătul sforii şi cârlig, se găseşte o bucată de fir mai fin, mai transparent, numită strună.

Cel mai bun material pentru această întrebuinţare este «firul de Florenţa» extras din punga serigenă a viermelui de mătase, înainte ca acesta să-şi fi ţesut gogoaşa. Acest fir, fie natural, fie tras prin filieră, se găseşte în comerţ în grosimi numerotate şi în lungimi dela 0,25 m la 0.50 m.

TABLOU DE GROSIMI ŞI NUMIRI ALE FIRELOR

Fir de Florenţa natural	Refina—pentru peşti mici.	
	Fina — Păstrăvi.	
	Regular — Păstrăvi şi peşti mai mari.	
	Padron 2 — Pescuit aruncat (păstrăvi).	
	Padron 1 — Pescuit aruncat păstrăvi mari.	
	Marana 2	Pentru pescuit staţionar. la mreană, crap, etc.
	Marana 1	
	Imperial	
	Royal	

Firul de Florența tras prin filieră se numerotează dela 0/5=5/10 mm până la 5 x = 14/100 mm.

Pentru a face strune pentru musca artificială, se înnoadă cap la cap, printr'unul din nodurile arătate la pag. 110 (fig. 66 și 67) un număr de fire necesar pentru a forma lungimea dorită.

Pescarii din țara noastră se pot mărgini la lungimi între 1,80 m și 2,70 m, grosimile utile fiind cuprinse între 0 x și 4 x.

Pentru mai multă precizie în aruncarea mușteî, se fac strune care, groase în punctul de legătură cu sfoara, se subțiază treptat către vârf. Acest lucru mai prezintă și avantajul că reduce pierderea strunei, în caz de ruptură, la extremul vârf, acesta fiind primul care cedează unei tracțiuni excesive.

La pescuitul cu muscă scufundată se pot pune două-trei muște pe o strună, la o distanță minimă de 0,70 m una de alta, fiecare pe un capăt de fir de vreo zece centimetri, după metodele indicate în Fig. 68 și 69. Aceste capete pot fi prevăzute în momentul când se face o strună (fig. 68), sau adăugate în susul unui nod (fig. 69).

Experiența va învăța pe fiecare pescar să-și aleagă și chiar să-și facă strunele singur. (Astfel, după câtăva vreme de pescuit, el va băga de seamă că, pentru comoditate, e bine ca struna să nu depășească lungimea cuprinsă între vârful vărgii și inelușul din capul mâncrului).

In principiu, cu cât numărul de muște e mai mare, cu cât apa e mai limpede, mai calmă și vizibilitatea mai bună, în fine cu cât timpul e mai liniștit, cu atât struna va fi mai fină și mai lungă, deci mai aproape, în cazul nostru, de 3 m.

Se înțelege că, pe vânt puternic, o strună mai scurtă se poate arunca cu mai multă precizie și ușurință. In acest caz, suprafața agitată a apei, reducând vizibilitatea, permite întrebuințarea de strune mai scurte: 1,80 m, spre exemplu.

Muștele artificiale. Observațiile făcute asupra peștilor insectivori au dus la întrebuințarea, ca momeală, a unor imitațiuni a insectelor cu care se hrănesc.

Aceste imitaţiuni, — am putea zice interpretaţiuni, — sunt făcute direct pe cârligul care agaţă peştele. Toată tehnica pescuitului cu muscă artificială a fost determinată de durabilitatea muştelor întrebuinţate. Atâta vreme cât s'a întrebuinţat insecta naturală, fragilitatea ei făcea imposibilă aruncarea la distanţe mari, cu ajutorul unei vărgi scurte şi uşoare.

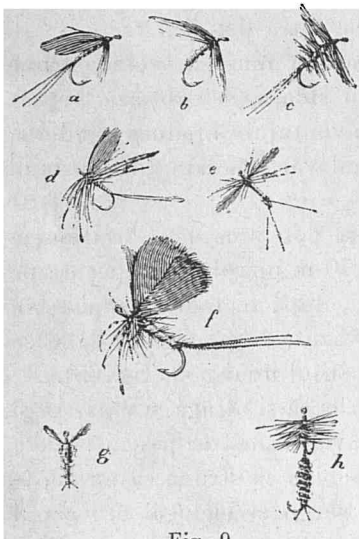

Fig. 9.

a, b, c, muşte scufundate
d, e, f, muşte plutitoare
g, h, nimfe

Pescarul începător va rămâne întotdeauna încurcat în faţa unui catalog de articole de pescuit, când va ajunge la alegerea muştelor artificiale.

Lăsând chestiunile de detaliu pentru capitolul în care vorbim de fabricarea muştelor, vom încerca de pe acum să uşurăm sarcina pescarului.

Muştele artificiale se împart în două mari categorii: plutitoare şi scufundate.

Primele imită insectele vii, fie aşezate pe apă spre a-şi lăsa ouăle, fie căzute întâmplător şi duse de curent sau de vânt. Aceste muşte sunt destinate a fi luate fie de peşti care vânează aşteptând la trecători, fie de un peşte în trecere sau în apropiere şi care profită de ocazie.

Astfel de muşte nu pot pluti decât pe apă liniştită şi, cum în ţara noastră, în afară de lacuri, apele liniştite cu păstrăvi nu sunt decât excepţii, musca plutitoare nu are decât rare întrebuinţări.

Muştele scufundate reprezintă ceea ce păstrăvii din apele noastre torentuoase văd în mod obişnuit: larve, nimfe, insecte luate de curent şi purtate, rostogolite între două ape.

Varietatea insectelor fiind enormă şi numărul amatorilor pescari făcători de muşte artificiale fiind şi el foarte mare, se înţelege că

fiecare, după rezultatele obținute, a proclamat, cutare sau cutare muscă, ideală. Astfel, în decursul anilor, s'au născut miile de varietăți de muște artificiale în mijlocul cărora un pescar neprevenit se rătăcește. S'au făcut uneori încercări de simplificare însă, prin faptul că simplificatorii au inventat ei înșiși tipuri noi de muște tinzând la «standardizare», rezultatul a fost crearea de noi varietăți.

Fără a pretinde, ca unii pescari, că orice muscă e bună și că un pescar se poate mărgini la două sau trei tipuri, vom încerca, la rândul nostru, să simplificăm problema, pentru începători, indicând prin desenurile de mai sus tipurile generale de muște, fiecare tip avându-și utilitatea lui, cu mențiunea că, în principiu, aceleași muște trebuie să fie cu atât mai mici cu cât apa e mai limpede și cu atât mai întunecate la coloare cu cât lumina e mai slabă.

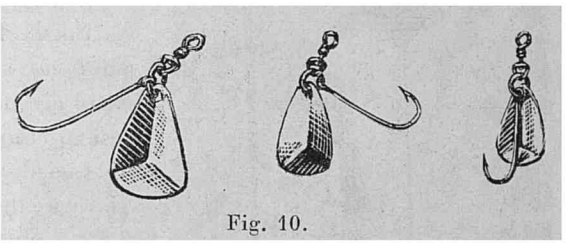

Fig. 10.

Linguriţe. In afară de muște artificiale, pescarul poate arunca, cu aceeaș vargă, linguriţe mici și ușoare, argintate sau aurite care, trase în curent sau pe lângă obstacolele din apă, pot atrage păstrăvii sau clenii mai răsăriţi.

Plasa. Pescarul nu se poate bizui nici pe fir, nici pe vargă, pentru a scoate din apă un pește agățat la undiță, decât dacă peștele e foarte mic. De aceea el poartă cu sine plasa pe care o cufundă în apă și o ridică după ce a adus binișor peștele deasupra ei.

Dar o plasă cu coadă lungă și cu rama încăpătoare de 35—40 cm diametru ar stânjeni pe un pescar care umblă fără încetare prin desișuri și pe malurile accidentate ale unei ape de munte. De aceea, pentru pescarul cu muște artificiale, se fac plăși a căror ramă se strânge de-alungul mânerului și mânerul însuș se micșorează,

fiind făcut din două bucăți care lunecă una într'alta. O astfel de plasă se deschide foarte ușor și, închisă, se poate purta fără nici o greutate agățată de un inel la centură sau, în locurile unde ramuri și mărăcini ar putea-o agăța, într'un toc de pânză groasă.

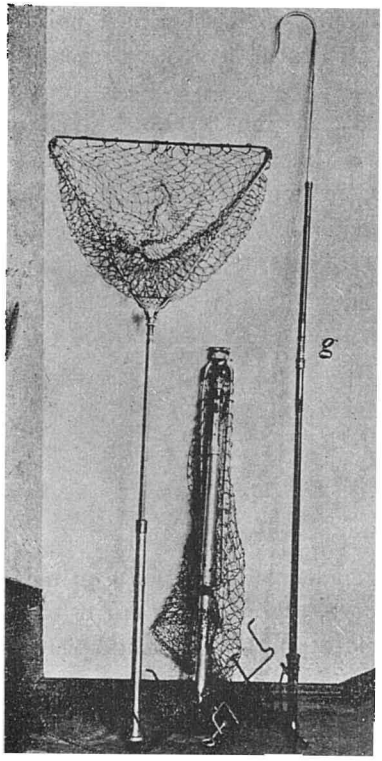

Fig. 11.

Pentru cei care umblă pescuind prin apă, se fac plăși a căror coadă dintr'o bucată servește de baston în acelaș timp, evitând astfel pescarului căzături pericoloase pe lespezile torenților pietroși în care se pescuiește.

Sacul. Pentru purtarea accesoriilor cât și a peștelui prins, pescarul are nevoie de un sac. Se găsesc în comerț nenumărate modele de saci de pescuit, toate bune în măsura în care satisfac acestor două cerințe:

a) sacul să fie de pânză rezistentă și impermeabilă;

b) compartimentul destinat peștelui să fie separat și, pe cât posibil, susceptibil de a fi bine spălat (căptușală amovibilă de cauciuc, sac de papură, etc.).

Coșul de răchită, adesea întrebuințat, e foarte bun pentru păstrarea și transportul peștelui.

Accesorii. Pescarul trebuie să poarte cu sine un număr de muște de rezervă, atât pentru a le putea schimba, — aflând astfel pe cea mai potrivită apei și timpului, — cât și pentru a înlocui o muscă pierdută. De aceea o *cutie* e necesară.

Se găsesc cutii anume construite din metal emailat, aluminiuni (*a*, fig. 12), bakelită, etc., împărţite în compartimente cu capace separate şi transparente, — sau purtând nişte agrafe de care se fixează muştele, — sau în fine având nişte bentiţe de plută în care se înfig cârligele muştelor.

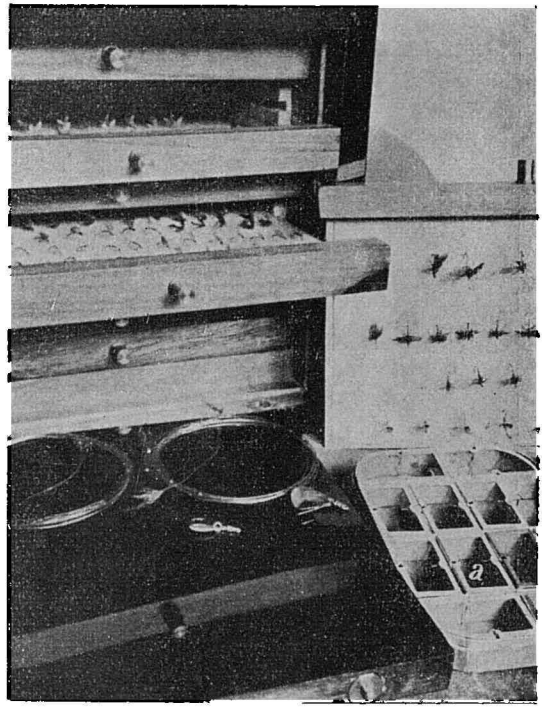

Fig. 12.

In lipsa unui *portofoliu* special (fig. 13), tot în capacul acestor cutii se pot transporta şi strunele de rezervă şi cele câteva fire destinate înlocuirii vârfului uzat sau rupt al strunei.

Cum firele şi strunele trebuiesc udate vreo 10 minute, înainte de a le înnoda sau întrebuinţa, pescarul are nevoie de o cutie sau de o *pungă impermeabilă*, în care să pună cele 2—3 strune la muiat. De obicei, cutiile conţin două foi de pâslă imbibate în apă, între care struna are tot timpul să se umezească, de acasă până la locul de pescuit.

Pescarul care întrebuinţează musca plutitoare are nevoie să-şi ungă, din când în când, mătasea şi musca, spre a le înlesni plutirea. Pentru acest scop, există ungătorul (*a*, fig. 13), necesar de

altfel oricărui pescar, — o îndoitură de piele căptușită cu două foi de pâslă groasă, care se impregnează turnându-se unsoare topită pe ele.

Pescarul mai are nevoie de o *furcuță* (fig. 14), un mic instru-

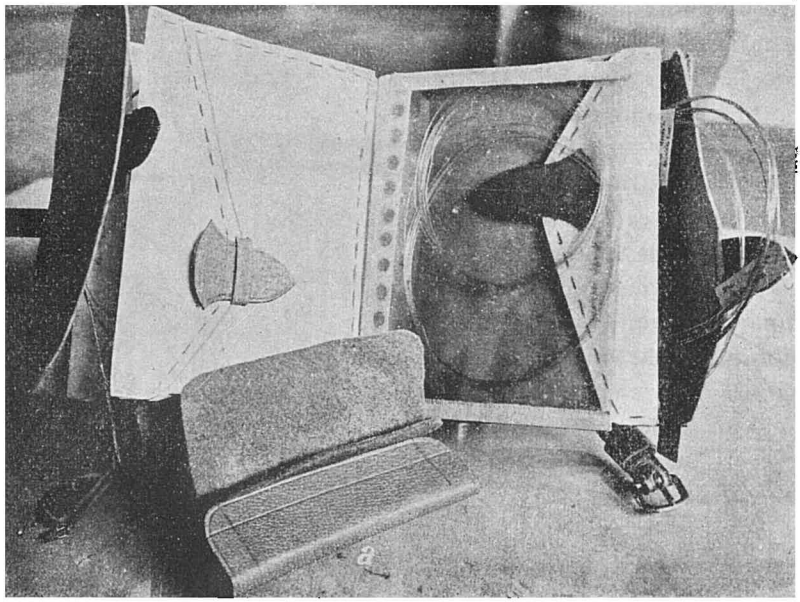

Fig. 13.

ment cu care să poată desprinde și pe urmă trage afară cârligul, rareori prins adânc în gura peștelui.

In fine, un accesoriu indispensabil pescarului este *briceagul*, care trebuie purtat legat la centură. Briceagul va avea, pe lângă celelalte, o sulă fină care, între alte servicii, va face pe acela de a destupa ochiul cârligului, uneori înfundat cu lac, și un ferăstrău mic, adesea folositor pentru a reteza o cracă de pom care, altfel, ar stingheri pescuitul și ar pricinui pierderi de muște și de strune.

Pescuitul se practică adesea în ape puţin adânci, pe ale căror maluri cresc desişuri sau pomi, care fac imposibilă aruncarea muştelor. De multe ori, cele mai bune locuri sunt inaccesibile şi, dacă nu vrea să se ude, pescarul trebuie să renunţe la ele.

Pentru a înlătura aceste neplăceri, ca şi pentru a înlesni mânuirea peştelui odată agăţat, se poate pescui umblând prin vadul apei. Se fac, în acest scop, cizme, ciorapi sau pantaloni de pânză dublă cauciucată a căror impermeabilitate e absolută. Pantalonii sau ciorapii aceştia se poartă peste una sau două perechi de ciorapi scurţi, iar pe deasupra lor, înainte de a pune încălţămintea, se trage o pereche foarte groasă de târlici de lână, care feresc pânza cau-

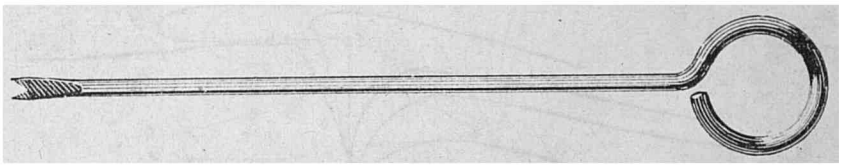

Fig. 14.

ciucată de uzura pe care ar pricinui-o nisipul intrat între ea şi încălţăminte.

Ca încălţăminte propriu zisă, deşi bocancii cu cuie sunt recomandaţi în general, sfătuim pescarii să poarte încălţămintea de pânză cu talpă groasă de sfoară sau de pâslă, cunoscută sub denumirea de «espadrilă»: foarte confortabilă, are avantajul de a nu hodorogi pe fundurile de piatră şi de a nu aluneca.

ARUNCAREA MUŞTELOR ARTIFICIALE

Pentru a explica aruncarea muştelor artificiale, întreagă mişcarea s'a descompus teoretic în patru timpi şi o pauză intermediară.

Iată aceşti timpi, presupunând sfoara întinsă pe apă înaintea pescarului, iar varga ţinută orizontal:

timpul 1: punerea sforii în mişcare, prin ridicarea dulce a vărgii, până la 40° înclinare;

timpul 2: accelerarea, în continuare, a acestei mișcări, până la verticală ;

pauză, care dă timp sforii să se întindă în întregime înapoi ;

timpul 3: aducerea înainte, iute accelerată, a vărgii, dela verticală la 40° înclinare ;

timpul 4: căderea vărgii, dela 40° la orizontală.

Practic însă, întreagă mișcarea e ceva mai complexă. In primul rând mâna nu descrie în realitate un arc de cerc de 90°, dus și întors, având ca centru cotul, ci o curbă având forma unui opt. Această mișcare e transmisă prin mătase mușteî care, la rândul ei, descrie în plan vertical un opt alungit.

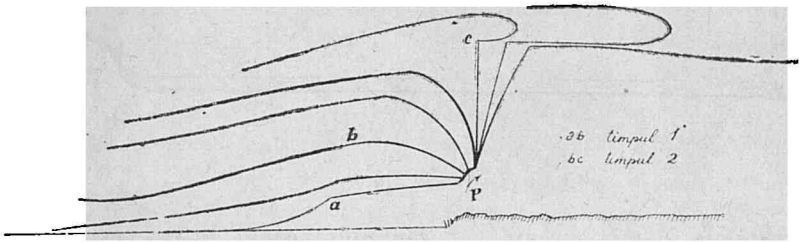

Fig. 15.

După cum se vede în figura alăturată, timpul 2 având o direcție ascendentă, mătasea e trimeasă în aer, deasupra vârfului vărgii, pe care altfel ar risca să-l întâlnească în timpul pauzei.

Pe de altă parte, la sfârșitul timpului 2, varga nu e oprită la verticală, ci după ce a depășit-o cu 10—15°. Această toleranță e unghiul în care varga e lăsată moale, tocmai pentru a evita opririle brusce care i-ar imprima vibrațiuni dăunătoare aruncării corecte.

Tot astfel, în timpul 4, varga nu e propriu zis înclinată, ci lăsată să cadă, în continuare, sub impulsia dată de timpul 3 (fig. 16).

* * *

Să încercăm acum punerea în practică a celor spuse mai sus.

Pentru aceasta alegeți un loc deschis, de preferință malul stâng al unui râu, aproape de nivelul apei. Montați varga după

instrucţiunile date în capitolul referitor la întreţinerea materialului; fixaţi mulinetul în locaşul lui, în aşa fel încât să se găsească, împreună cu inelele, dedesubtul vărgii şi cu manivela în dreapta; treceţi sfoara prin toate inelele vărgii şi fixaţi ochiul unei strune scurte, (1,50 m—1,80 m), la capătul sforii (fig. 59—62).

Acum luaţi o muscă artificială veche, dar vizibilă, rupeţi-i cârligul dela îndoitură, pentru a evita agăţări inutile şi poate chiar periculoase; în sfârşit legaţi struna de ochiul cârligului muştei, după cum veţi învăţa din desenurile cărţii (fig. 70—72). Ungeţi bine 10 metri de sfoară trecând-o prin ungător de 2—3 ori şi pe urmă şter-

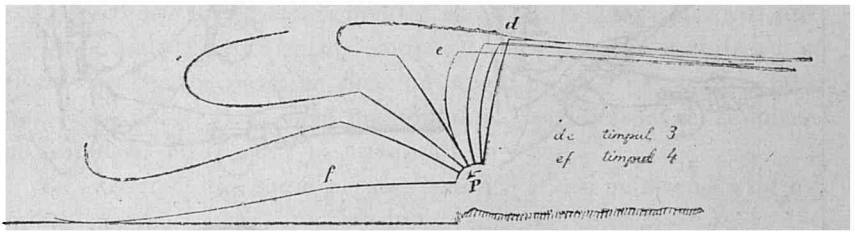

Fig. 16.

geţi-o cu un petec. Buna ungere a mătăsii e foarte importantă în multe mişcări de aruncare a muştei artificiale.

Aşezaţi-vă cu faţa în josul apei şi, scoţând prin inelul vârfului vărgii 6—7 m de fir, inclusiv struna, lăsaţi-o să plutească până se întinde sub acţiunea curentului, ţinând varga întinsă orizontal, în prelungirea sforii.

Incepeţi mişcarea de desprindere, de punere în mişcare a sforii, retrăgând cotul către trup; pe urmă, ţinând cotul fix, ridicaţi antebraţul cu varga în prelungire într'o mişcare accelerată, până ajungeţi la verticală când opriţi, lăsând varga moale în mână.

Mătasea, imediat după ce aţi început mişcarea accelerată, a părăsit apa şi s'a înălţat smulsă de vargă, pentru a vă trece îndărăt, unde s'a întins un moment în toată lungimea, apoi a căzut la pământ.

Ați executat timpii 1 și 2 [1]).

Repetați de câteva ori această mișcare și veți învăța:

a) când trebuie începută mișcarea ascendentă și accelerată pentru a trimete mătasea înapoi și bine deasupra vărgii:

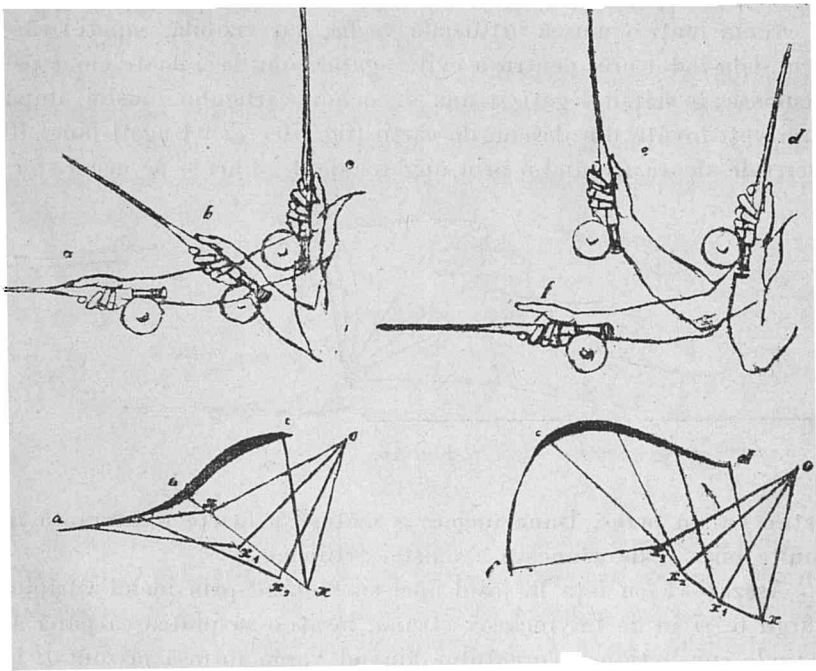

Fig. 17.

a, b. c, pozițiile succesive ale mâinii în timpii 1 și 2.
d, e, f, pozițiile succesive ale mâinii în timpii 3 și 4.
x, x_1, x_2, x_3, pozițiile succesive ale cotului.
o, umărul.
Grosimea curbelor a, b, c, și d, e, f, indică forța pusă în executarea mișcărilor.

[1]) Urnirea dulce a mătăsii de pe apă în timpul 1, pe lângă că asigură buna execuție a întregei mișcări, este și un act de prudență. Intr'adevăr, dacă cârligul e aninat în apă de o cracă, de o piatră, sau dacă un pește a luat musca fără ca pescarul să știe, o pornire bruscă poate rupe cârligul, struna, uneori chiar și varga.

b) cât de puţină putere trebuie să puneţi când faceţi această mişcare de proiectare îndărăt a mătăsii;

c) cât timp îi trebuie mătăsii întregi pentru a se întinde în întregime îndărăt, cu alte cuvinte cât e de lungă pauza care trebuie observată înainte de a începe aruncarea mătăsii înainte. (Se înţelege că această pauză creşte odată cu lungimea sforii desfăşurată).

Veţi mai observa că, la sfârşitul acestei pauze, varga e trasă uşor îndărăt de mătasea animată de avântul dat.

Acesta e momentul pentru a porni varga înainte.

Prin urmare, după ce aţi învăţat să aruncaţi sfoara îndărăt, numai când simţiţi că s'a întins complect, porniţi varga inainte cu o mişcare accelerată până ce face un unghi de 45—50° cu suprafaţa apei; apoi slăbiţi strângerea mânerului şi lăsaţi varga să se plece sub impulsia dată, până la orizontală.

Aţi executat, de rândul acesta, timpii 3 şi 4 şi mătasea s'a întins înainte pe apă.

Figurile 15, 16, 17 vă dau următoarele explicaţii:

Timpul 1 se execută din braţ şi cot;

Timpul 2 se execută din antebraţ, cu cotul aproape fix, pentru a da sforii un avânt ascendent;

Timpul 3 se execută din braţ şi cot, pentru a da sforii un avânt orizontal, obligând-o să se desfăşoare paralel cu apa, nu către ea;

Timpul 4 se execută din antebraţ şi e o căderе naturală către punctul de plecare.

Supraveghiaţi-vă mişcările. Siliţi-vă să le executaţi corect dela început, fiindcă e mult mai greu să îndreptaţi o greşeală intrată în obicei. Dacă vă surprinde anumit accident care se repetă, căutaţi greşala care, sigur, e la origine.

Iată bunăoară accidente frecvente la începători: sfoara loveşte, în pauză, varga sau pescarul, sau, în fine, cade la spatele lui, în loc să se întindă în sus şi înapoi. Toate sunt datorite unei greşeli săvârşite

în timpul 2: ori accelerarea mișcării a început prea târziu; ori mișcarea n'a fost ascendentă; sau prea slabă; sau, în fine, varga a depășit prea mult verticala îndărăt. Cu alte cuvinte mătasea n'a fost trimeasă sus, deasupra, îndărătul pescarului.

Un alt accident frecvent este pierderea mușteî din capăt: pescarul nu respectă pauza și struna, nefiind încă întinsă îndărăt, face sfârc de bici.

In fine obișnuiți-vă să lucrați fără zmuciturî, mlădios; și nu uitați că varga și sfoara trebuie să fie continuu în contact: în timpii 1. 2 și 3 varga trage sfoara, iar în pauză și timpul 4, sfoara trage varga.

IMBUNĂTĂȚIRI. PERFECȚIONĂRI. VARIANTE

Ați învățat să desfășurați în aer 7—8 metri de mătase. Acum, trageți din mulinet, în afară de lungimea scoasă prin inelul din vârf, vreo 2 m de mătase pe care o țineți cu mâna stângă, lăsând să atârne colacul între mână și mulinet. Executați mișcarea de aruncare după cum ați învățat, iar la sfârșitul timpului 3, când urmați cu varga căderea mătășii pe apă, dați drumul colacului și-l veți vedea scăzând, sorbit prin inele de restul sforii, care s'a dus astfel cu 2 m mai departe.

Aceste mișcări de scurgere și invers, de retragere a sforii prin inele în timpul 4[1]), sunt foarte utile pescarului, pentru a-și corecta și îmbunătăți întreaga mișcare de aruncare.

Bunăoară prea multă forță pusă în timpul 3, ar trânti brutal mătasea și musca pe apă, speriând peștele: un metru de mătase liberată prin inele în timpul 4, va corecta greșala.

Invers, o impulsie insuficientă dată vărgii în timpul 3, ar face mătasea să cadă încâlcită pe apă: un metru din ea retras la timp prin inele, va da o vigoare suficientă restului, pentru a se întinde înainte.

Incercați acum, după ce ați executat mișcarea complectă de aruncare, înainte ca mătasea să fi atins apa, să refaceți întreagă

[1]) In englezește *shoot*.

mişcarea, îndărăt şi pe urmă înainte: veţi constata că puteţi menţine întreagă sfoara în aer, atât avreme cât executaţi aceste bătăi înainte şi înapoi.

Dacă ţineţi seamă de faptul că, în timpul acestor bătăi, puteţi lungi sau scurta sfoara; dacă mai ştiţi că timpul 3 e acel care impune direcţia aruncării şi că această direcţie poate fi schimbată oricând cu 10—15°, vedeţi ce corecţiuni preţioase de distanţă şi direcţie puteţi aduce unei mişcări începute. Iar când veţi mânui varga cu uşurinţă, veţi constata că puteţi impune dintr'o dată, sforii, schimbări de direcţie cu un unghiu mult mai deschis, începând execuţia timpului 1 în plan orizontal şi terminând timpul 2 într'un plan vertical, orientat pe noua direcţie vizată.

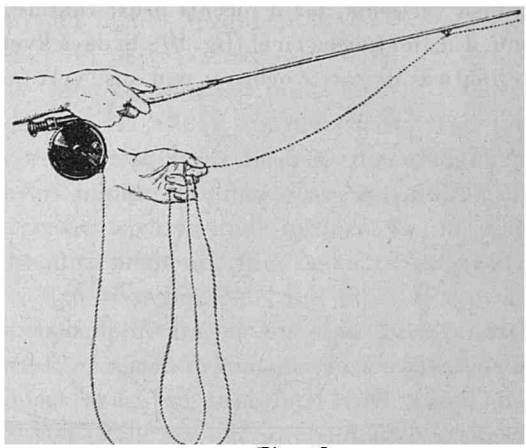

Fig. 18.

Tot bătăile de care am vorbit mai sus servesc şi la altceva, în cazul pescuitului cu muscă pluttoare. Veţi observa că o muscă, oricât ar fi de bine unsă, se încarcă după câtăva vreme cu apă şi are tendinţa să se scufunde. Două-trei bătăi executate în aer o scutură şi o zvântă în aşa fel încât, aşezată uşor pe apă, pluteşte din nou.

Să presupunem acum că frunzişul pomilor, sârme de telegraf, un pod, vă împiedică de a desfăşura în sus mătasea. Incercaţi executarea întregei mişcări în plan orizontal şi veţi vedea că totul se poate petrece la 1 metru deasupra malului sau apei, cu aceeaşi uşurinţă.

Dacă însă nici acest lucru nu e cu putinţă şi nu dispuneţi de spaţiu decât înainte, trageţi prin vârful vărgii o lungime de sfoară de 5—6 m; luaţi musca din vârf între arătător şi degetul cel mare al mâinei stângi şi, pornind cu varga dela verticală, înclinaţi-o brusc în direcţia vizată: veţi simţi cum mătasea, pornită într'un colac mare, vă trage musca din degete şi dacă-i daţi drumul, se întinde înainte, aşezând musca uşor pe apă. Acum, ridicând varga foarte încet, musca se va apropia târîş pe apă, iar dacă, odată varga ajunsă verticală, iar o plecaţi brusc înainte, colacul se va forma din nou, ducând musca cu el (fig. 19). Şi dacă aveţi în mâna stângă rezerva de mătase de care vorbeam mai sus, veţi putea, dându-i drumul, să

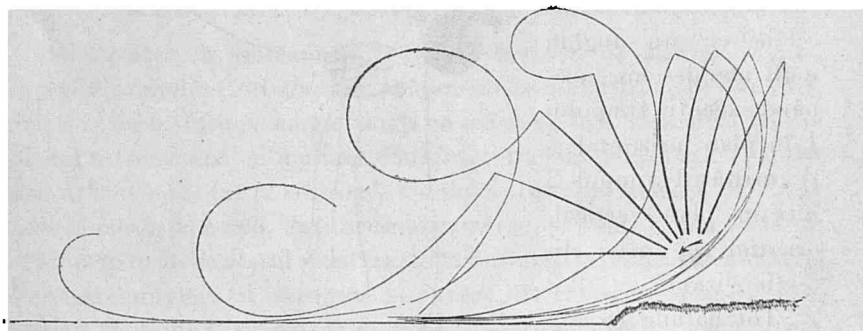

Fig. 19.

lungiţi distanţa, la fiecare aruncare cu un metru. Singura greutate va fi găsirea momentului potrivit pentru liberarea rezervei de mătase, anume momentul în care colacul stârnit de vargă n'a atins apa.

Cu deprinderea vă va veni şi curajul şi atunci veţi putea încerca, treptat, lucruri mai grele ca, bunăoară, trecerea muştei sub ramurile plecate pe apă ale unui pom, la adăpostul umbrei căruia stă un peşte mai mare; explorarea ochiurilor dintre tufele de ierburi, sau a vecinităţii imediate a rădăcinilor de pomi şi a buturugilor de sub apă, etc. Negreşit că veţi pierde multe muşte, însă toţi bunii pescari au făcut la fel şi au fost răsplătiţi.

PESCUITUL

Ştiţi să aruncaţi musca artificială; sunteţi corect echipaţi; ştiţi unde să căutaţi peştele.

Aţi ajuns pe malul apei şi acum trebuie să vă hotărîţi să pescuiţi. Întrebaţi-vă:

a) cum să vă apropiaţi?

b) unde veţi aduce la plasă peştele agăţat?

c) cu ce muscă veţi pescui?

Apropierea de apă trebuie făcută întotdeauna cu mare grije: nu uitaţi că, dacă aţi văzut un peşte aproape de malul opus, mai pot fi alţii lângă malul pe care vă găsiţi, şi mulţi alţii în mijlocul apei. Încercând să prindeţi pe cel văzut dincolo, speriaţi pe toţi cei care se găseau mai aproape. De aceea începeţi pescuind lângă malul pe care sunteţi, faceţi mişcări cât mai discrete, profitaţi de orice obstacol de pe mal pentru a vă ascunde în dosul lui, umblaţi binişor, nu săriţi, nu prăvăliţi bolovani, fiindcă toate aceste vibraţiuni se transmit prin apă peştelui.

Se poate admite, pentru simplificare, că un peşte care înnoată aproape de suprafaţă vede un obiect dela o distanţă egală cu de 7 ori înălţimea acelui obiect deasupra suprafeţei apei. Dacă mai ţineţi seamă şi de faptul că peştele stă cu capul împotriva curentului, ştiţi că, găsindu-vă pe un mal la nivelul apei, însă descoperit, sunteţi văzut de toţi peştii dela vale şi din faţă pe o distanţă de 12—15 m, pe când peştii dela deal nu vă pot vedea decât dacă se întorc [1]). Mai adăogaţi la acestea şi observaţiunea că peştele distinge cu atât mai uşor obiectele cu cât contrastul e mai mare faţă de fondul pe care se mişcă.

A doua întrebare, tot atât de importantă, vă va face să renunţaţi adesea la locuri minunate şi chiar la peşti mari văzuţi. Aţi plecat să pescuiţi cu muscă artificială, nu să smulgeţi brutal din apă peşti surprinşi în locuri impracticabile care constituiesc o

[1]) Această distanţă e simţitor redusă dacă pescuiţi umblând prin apă.

excepție. Prin urmare, odată agățați, nu-i puteți ridica din apă, cu atât mai puțin cu cât în astfel de locuri întâlniți pești mai mari.

De aceea asigurați-vă că locul nu e plin de răgălii, rădăcini de pomi, buturugi, bușteni, sârme, etc., de a căror prezență profită imediat peștele agățat, pentru a vă încurca și rupe struna.

Iar dacă n'aveți plasă, căutați o plaje, o depresiune a malului pe care să puteți face vânt peștelui odată obosit.

In fine vă rămâne să alegeți musca potrivită. Aci, două lucruri vă pot ajuta: observația și experiența.

Ați văzut că se poate pescui fie cu muscă plutitoare, fie cu muscă scufundată. Prima, de o întrebuințare excepțională la noi, e potrivită acolo unde peștele, la pândă, se ridică la suprafață pentru a lua mușchiul ce-i aduce curentul; sau pe suprafața încrețită de vânt a unei bălți, a unui lac, unde umbra gâzei chiamă din adâncul apei cristaline păstrăvul lacom; sau în amurg, pe lucinul revărsăturilor, unde peștele vânează fără teamă printre miile de musculițe înșelate de ultima lumină reflectată de apă.

In general însă, în apele noastre repezi de munte, veți fi scutiți de îndoială: veți pescui cu musca scufundată.

Și aci, alegerea mușchiului depinde de facultățile de observație ale pescarului: deasupra apei, pe apă, pe ierburi, pe ramuri, sunt mii de gâze. Din câte trec duse de curent, pe unele le alege cu preferință păstrăvul și de găsirea acelora, ca și de calitatea imitației, depinde adeseori succesul. Iar dacă ați prins întâmplător un pește, scuturați-l ținut de coadă și veți afla ce a mâncat până în clipa când l-ați prins.

In lipsă de informații utile și dacă încercările de observație v'au rămas zadarnice, puneți o strună cu două sau trei muște, foarte diferite una de alta, bunăoară, în capăt, o imitație de larvă aquatică, la mijloc o muscă cu aripi dar cu părul rar, iar sus, către mătase, o muscă deasă în păr care ar putea reprezenta o insectă căzută pe apă și luptând pentru a nu se scufunda.

Astfel echipat începeţi a pescui cu o lungime de sfoară de 7—10 m, după cum am mai spus, întâi aproape de malul pe care vă găsiţi, stând cât mai departe de apă, pe urmă apropiindu-vă treptat şi aruncând din ce în ce mai departe, către malul opus.

Aruncaţi acum muştele de-a curmezişul apei şi, ţinând pe cât

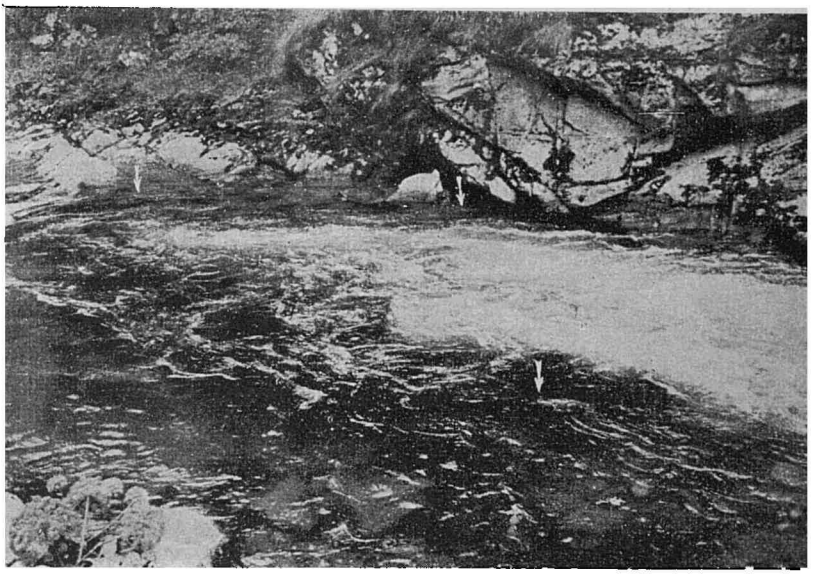

Săgeţile arată unde şed păstrăvii în torent.

posibil sfoara întinsă, lăsaţi-le ca, duse de curent, să descrie un arc de cerc care le apropie de malul pe care staţi. Băgaţi de seamă, muştele s'au scufundat şi, dacă un peşte a luat una din ele, nu vă puteţi aştepta la o săritură: urmăriţi struna şi *locul* unde bănuiţi că sunt muştele, pentru a fi gata să înţepaţi peştele. Băgaţi mai ales de seamă când muştele se apropie de mal: de sub ele se va repezi adesea unul.

Acest peşte, înşelat, s'a repezit şi a sorbit musca. Dar imediat, simţind înşelătoria, o aruncă afară provocând un curent de apă în sens invers. Iată clipa cea mai grea pentru un începător: imediat ce peştele a sorbit musca şi înainte ca el s'o fi scuipat, trebuie înţepat.

Această înţepare se face printr'o uşoară mişcare a mâinii, mişcare care se transmite prin vargă mătăsii, strunei şi cârligului.

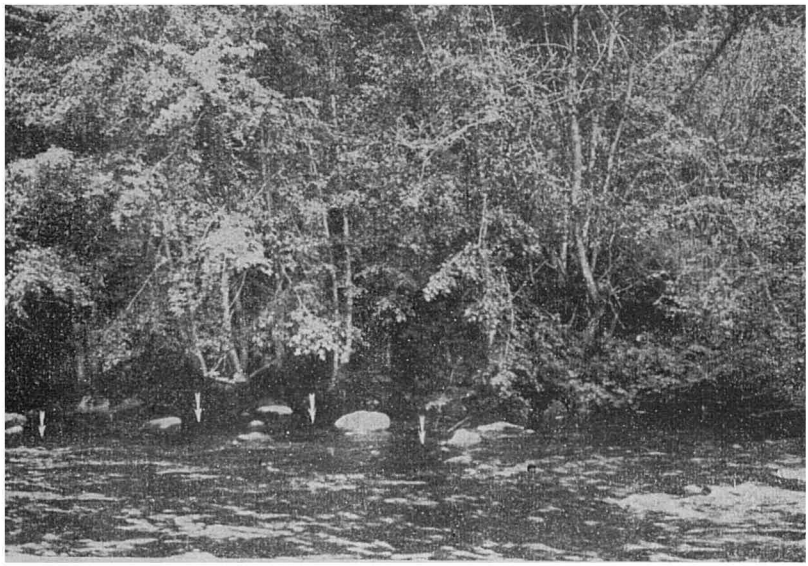

Păstrăvii stau peste zi în părţile mai întunecate şi nu vânează la lumină decât pe înserat.

Dacă mişcarea e prea violentă, ori se rupe firul şi musca rămâne înfiptă în gura peştelui pierdut, ori firul rezistă şi se spintecă buza. Dacă mişcarea e prea slabă, nu se transmite la cârlig şi peştele scuipă musca.

(Se înţelege că, dacă sfoara pluteşte în colaci, orice mişcare a vărgii e netransmisibilă la cârlig).

Pescuind în josul apei se întâmplă des că, struna fiind întinsă, peştele se înţeapă singur. Dar oricum, obişnuiţi-vă să faceţi această

mișcare *fulgerător*, dar cu măsură, la orice bănuială: la orice umbră vi s'ar părea că trece lângă muște; la orice licărire; la orice tracțiune simțită și în fine la orice mișcare anormală a strunei. Acesta e unul din secretele succesului pescarilor « norocoși ».

Odată înțepat, peștele va căuta să scape trăgând de fir. Profitați de această tracțiune care arcuiește varga, pentru a păstra continuu contactul cu peștele. Dacă e mare și tracțiunea puternică, lăsați, printre degete, să se desfășoare mătase de pe mulinet. Nu lăsați însă peștele nici să atingă fundul, nici să se apropie de obstacole, fiindcă se poate desgăța frecându-se cu botul de ele. Nu-l lăsați nici să vină la suprafață unde sare afară sau bălăcește și astfel, pe lângă faptul că poate scăpa, sperie peștii din jur.

Dacă peștele agățat vine către vargă, ridicați-o în sus, pentru a o menține pe cât posibil arcuită și învârtiți repede manivela mulinetului, pentru a înfășura mătasea slăbită; iar dacă n'aveți timpul să faceți aceasta, scurtați firul trăgându-l cu mâna stângă prin inele: îl veți înfășura mai târziu. Mânuiți, într'un cuvânt, cu energie însă fără brutalitate, peștele agățat, în așa fel încât să înnoate tot timpul cât va dura apărarea lui, având ca principiu arcuirea moderată a vărgii și țineți minte că, în apele puțin adânci, veți mânui mai bine și mai sigur un pește, dacă veți arcui varga într'un plan oblic,, nu vertical.

Nu dați sfoară peștelui decât dacă tracțiunea vă pune struna sau varga în pericol.

Dela un timp, peștele va da semne de oboseală. Dacă n'aveți plasă, aduceți-l cât mai repede către plaja sau depresiunea de care am vorbit mai sus. Continuați a-l trage către mal până când, peștele având elan, o mică sforțare îl va face să salte pe uscat.

Dacă aveți plasă, treceți varga în mâna din susul apei (în apă curgătoare), deschideți plasa cu cealaltă mână și, cufundând-o cu gura în sus în apă, țineți-o nemișcată până când, folosind curentul, aduceți peștele deasupra ei: ridicați atunci plasa cu peștele. Sub

niciun cuvânt nu încercaţi *să prindeţi* peştele cu plasa: îl speriaţi şi-l scăpaţi aproape sigur.

Un peşte prins trebuie eliberat ori omorît imediat.

Dacă e de talie mică, sau vă mulţumiţi cu emoţia de a-l fi adus până la plasă, udaţi-vă palma şi apucaţi-l peste trup binişor, fără a-l strânge prea tare; desgăţaţi-l cu băgare de seamă cât mai repede şi daţi-i drumul. Dacă puteţi face toate aceste operaţii *sub apă*, cu atât mai bine; iar când daţi drumul peştelui, nu-l aruncaţi nici de sus, nici departe.

Peştele se ucide fie frângându-i gâtul, după cum arată figura

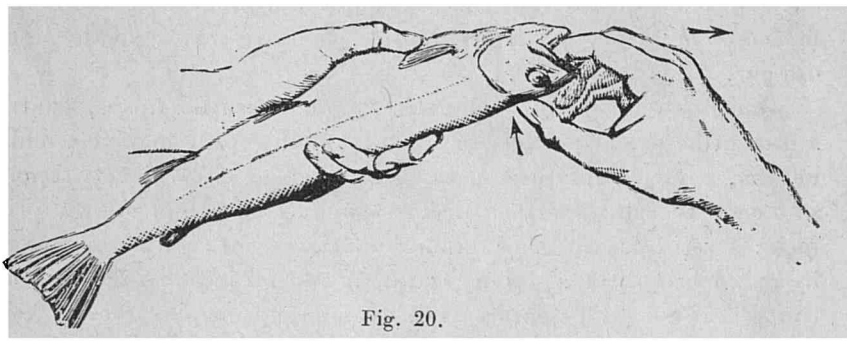

Fig. 20.

alăturată, cu o mişcare scurtă, fie, dacă e mare, tăindu-i prin ceafă bulbul rachidian cu o limbă de briceag.

* * *

Cu toată raritatea lor, veţi întâlni porţiuni de râuri cu păstrăvi unde apa curge lin, fie pe funduri de bolovani în ale căror interstiţii păstrăvul stă la pândă, fie pe funduri de nisip unde el ese la vânat pe înserat, fie, în fine, pe funduri ierboase unde, la marginea rogozurilor şi sub malurile roase de ape, peştele aşteaptă insecta care cade sau pluteşte la vale.

Aci, în momentul când păstrăvul vânează, dacă staţi liniştit în afară de zona în care vă poate vedea, veţi observa că, la intervale

aproape regulate, acelaș pește, în același loc, se urcă și ia una din muștele ce plutesc.

Acestea sunt locurile și momentele potrivite pentru pescuitul cu muscă plutitoare.

Dar, în asemenea ape, vizibilitatea e sporită considerabil; pe de altă parte încetineala cu care insecta e purtată de curent scu-

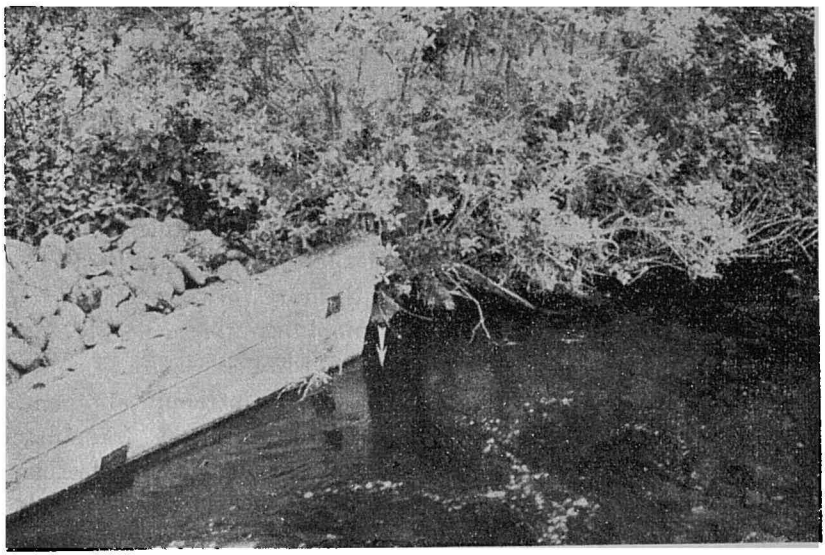

Păstrăvii stau la pândă lângă căsiță și sub ramurile răchitelor.

tește peștele de graba la care e constrâns de apele repezi și-i dă timpul să examineze cu mai multă circonspecție prada, înainte de a o lua.

Așa dar necesitatea de a nu trezi bănuielile peștelui a determinat finețea strunelor și implicit a sculelor în general; iar preocuparea de a-i oferi o imitație cât mai apropiată a insectelor naturale a dus la fabricarea acelor minunate musculițe recomandate în pescuitul de suprafață.

Şi aici s'a exagerat diversitatea lor, însă prezenţa unui număr enorm de varietăţi nu trebuie să mire atât, într'un catalog care se adresează tuturor pescarilor de pe glob.

Pentru a pescui cu muscă plutitoare e nevoie de anumite precauţiuni suplimentare. De pildă sfoara trebuie unsă bine şi pe urmă ştearsă, pentru a o face să plutească pe apă [1]).

De asemenea struna trebuie schimbată, atât pentru a pune una mai fină, cât şi pentru a întrebuinţa o singură muscă. Atât căderea, cât şi ridicarea a două sau mai multe muşte plutitoare, pe suprafaţa unei ape liniştite, ar risca să sperie peştele.

In fine musca ca însăşi are nevoie, pentru a pluti mai bine, să fie unsă.

S'au făcut fel de fel de vaporizatoare, de ungătoare şi de stichiţe portative şi încasabile pentru a purta şi întrebuinţa uleiul de parafină recomandat pentru acest scop. Sfătuim pescarul să nu se încurce cu purtarea unor astfel de accesorii. Raritatea ocaziilor de a pescui cu muscă plutitoare ne îndeamnă să simplificăm lucrurile, recomandând metoda de mai jos, de altfel dovedită excelentă. Luaţi cu degetul arătător puţină unsoare din acea întrebuinţată pentru mătase, frecaţi şi pe degetul cel mare, iar pe urmă frământaţi, între aceste două degete, perii şi penele muştei uscate destinate pescuitului. Musca va pluti perfect, mai cu seamă dacă aţi întrebuinţat foarte puţină unsoare.

Totuşi, după câteva aruncări, această muscă ar avea tendinţa să se înnece, dacă n'aţi scutura-o de apă la fiecare nouă aruncare. Pentru aceasta veţi întrebuinţa *bătăile* înainte şi înapoi de care v'am pomenit mai sus.

Dacă urmăriţi un peşte determinat, apropiaţi-vă de apă cu mari precauţiuni şi aruncaţi musca în susul lui, astfel ca apa s'o aducă în mod natural pe deasupra locului unde se găseşte.

[1]) Cea mai bună unsoare pentru acest scop e făcută dintr'un amestec de parafină, vaselină şi ceară şi se găseşte, gata preparată, la toţi marii fabricanţi şi negustori de articole de pescuit.

Obișnuiți-vă să aruncați ușor. să așezați musca pe apă ca un fulg. Pentru aceasta aruncați *deasupra* apei, nu către apă. Iar dacă peștele a luat musca, înțepați ușor, mai ales dacă firul e întins; mulțumiți-vă să întindeți firul și peștele se va înțepa singur coborînd către fund.

Alegerea muștei potrivite e o chestiune de răbdare și de observație. In general muștele mici sunt bune ziua, cele mari pe înoptat. Pe cât posibil, e bine ca ele să se inspire dela muștele a căror viață se petrece pe apa pescuită. Dar, dacă e adevărat că succesul aparține acelui care cunoaște mai bine insectele și știe să și le aleagă și să le imite, — e tot atât de adevărat că, pân'acum, nimeni nu poate prevedea ce anume muscă va fi bună peste zi pe apă. Ni s'a întâmplat să vedem muște care, deși doi ani pe rând au dat rezultate minunate în tot timpul sezonului, s'au dovedit al treilea an complet ineficace, în acelaș sezon și pe acelaș râu.

Pe de altă parte, suntem datori să recunoaștem că, țărani localnici, uneori adevărați pescari buni, pescuiesc tot anul cu două-trei muște și prind păstrăvi din belșug [1]).

PESCUITUL IN SUSUL APEI

S'ar părea că pescuitul în susul curentului, « up-stream », cum îl numesc Englezii, — « en remontant l'eau », — e ceva care nu se poate practica decât în râurile lor plate și liniștite, care curg printre trestii, cam cum e Preșmerul, lângă Brașov și cum nu sunt multe din apele noastre cu păstrăvi.

Intr'adevăr, menținerea contactului cu musca și mai cu seamă cu o muscă neplutitoare, precum și înțeparea unui pește nevăzut

[1]) Am cunoscut pe unul care creștea un cocoș sur, numai pentru penele care-i serveau la facerea muștelor, cu care era întotdeauna sigur că prinde păstrăvi. (E adevărat că n'am avut răbdarea, nici timpul să-l urmărim atât de aproape, încât să putem afirma că păstrăvii erau întotdeauna prinși numai cu muscă).

şi nesimţit par, la prima vedere, lucruri cu neputinţă în apele noastre repezi de munte.

Dar, cu timpul, deprinderea cu mânuirea muştelor venind, într'o bună zi veţi înţelege ceeace se numeşte *a simţi musca la vârful s'runei*. Şi tot cu timpul, urmărind muştele pe faţa mişcătoare a torenţilor, veţi deprinde să deosebiţi, sub luciul nestatornic, umbra fulgerătoare a păstrăvului. Şi atunci veţi prinde curaj şi veţi încerca să pescuiţi în susul apei, convinşi fiind de logica argumentelor date de partizanii pescuitului în sus.

E firesc să ne putem apropia mai mult şi mai nebănuit de un peşte care înnoată cu capul întors în susul apei, dacă venim dindărătul lui, din jos. Şi din această apropiere decurg necontestate avantaje.

In primul rând, această apropiere nesimţită face ca peştele să ia cu mai multă lăcomie musca, mai *franc;* şi e prin urmare înţepat mai sigur decât atunci când, alarmat, o ia cu timiditate sau o atinge cu o repeziciune de fulger, cum face când, deşi a văzut pe pescar, e «sâcâit» prin prezentarea îndelung repetată a unei muşte.

Pe de altă parte putinţa de a mânui o sfoară scurtă constitue o mare înlesnire, atât pentru a înţepa peştele cât şi pentru a-l controla şi obosi odată agăţat.

Dar iată şi alte avantaje.

Poziţia peştelui faţă de pescar face ca mişcarea de înţepare, dinspre cap spre coadă, să tindă să înfigă cârligul în gura deschisă, spre deosebire de ceea ce se petrece când pescarul aruncă muştele în jos pe apă: mişcarea de înţepare tinde atunci să scoată musca din gura peştelui.

In fine situaţia peştelui, în sus de pescar, face ca aceasta din urmă să aibă curentul de partea sa, folosindu-l pentru a obosi şi aduce la plasă peştele mai cu uşurinţă.

In schimb acest fel de a pescui e mai greu.

Aci struna nu e întinsă de apa care o trage şi păstrăvul nu se înţeapă singur, cum se întâmplă deseori pescuind în jos.

Nevoia de a menține contactul neslăbit cu musca, pentru a putea înțepa fulgerător păstrăvul care s'a repezit, constrânge pescarul la dese aruncări și la recuperarea neîncetată a prisosului de sfoară. (Aceste mișcări sunt compensate în parte de faptul că se pescuiește la distanță mică).

Iată acum altă dificultate, cea mai mare, acea care împiedică pe mulți pescari de a practica acest pescuit și de a-i pricepe farmecul: vederea peștelui și a strunei.

In adevăr, cu o strună care se destinde în toată clipa, cu niște muște cufundate în apa învolburată, nu există alt mijloc de a ști dacă păstrăvul «se dă», decât o vedere ageră și deprinsă, care supraveghează cele mai ușoare tresăltări anormale ale strunei, cel mai mic val neașteptat. Ochiul nu trebuie să piardă o clipă locul unde trebuie să se găsească muștele și struna. Iar mâna trebuie să înțepe la orice bănuială, cu o mișcare ușoară, cu o tresărire care devine așa de sigură cu timpul, încât nici nu smulge muștele din apă, dacă bănuiala a fost neîntemeiată, ci le lasă să plutească tot mai aproape, până la picioarele pescarului.

O vargă mlădioasă, — moale, — o mătase nu prea grea și o strună de vre-o 2 m sunt necesare pentru a putea face fără sforțări aruncări scurte: 6 7 metri de sfoară și strună, plus vre-o 3 metri lungimea vărgii, fac ca aruncările să fie de cel mult 8—10 m.

La vârful strunei se pune o muscă rară în păr, — o imitație de larvă sau nimfă, — iar la 70—80 cm pe strună în sus o muscă păroasă, aproape plutitoare.

In general păstrăvul ia indiferent pe una sau cealaltă dintre muște: cei dela suprafață pe cea plutitoare, cei mai dela fund pe cea din cap. Dar dacă păstrăvul e îndărătnic, lucrurile trebuie să se petreacă pe apă cam în modul următor, conferind un nou avantaj acestui fel de a pescui. In poziția strunei întinse pe apă de jos în sus, prima trece musca plutitoare care, chiar când nu e luată de păstrăv, stârnește curiozitatea leneșilor, care pregetă să vină la suprafață. La câțiva decimetri de ea vine musca din vârf care e

cufundată în apă şi trece la botul păstrăvului: de data asta prada e prea comodă pentru a mai fi refuzată.

Aruncările se fac în evantaliu în susul apei, iar recuperarea se face pe deoparte trăgând prin inele prisosul de mătase, pe de alta ridicând vârful vărgii care se găsea, la începutul aruncării, orizontală. Când struna ajunge aproape de pescar, două bătăi în aer, — cu deprindere una singură, — liberează din nou lungimea de sfoară necesară pentru o nouă aruncare. (Această lungime de 2—3 metri e ţinută în mâna stângă sub forma unui colac).

După o serie de 3—4 aruncări, care au acoperit aproape toată lărgimea pârâului, unul sau doi paşi înainte şi o nouă serie de aruncări, fac să rămână puţine locuri nepescuite. Bineînţeles că, acel care cunoaşte mai bine obiceiurile peştelui şi locurile potrivite, va pescui mai cu folos. insistând unde trebuie.

Odată un peşte agăţat, dibăcia pescarului combinată cu puterea curentului, aduc păstrăvul la vale, către plasă. Şi iată aci unul din marile avantaje ale pescuitului în susul apei: un peşte prins, oricât s'ar sbate, nu va speria pe ceilalţi, de vreme ce lupta va avea loc la vale. lăsând liniştită porţiunea de apă neexplorată.

Pescuitul în susul apei e incomparabil mai plăcut dacă e practicat umblând prin apă, prin vadul râului. Nu numai că se poate astfel ţine seamă exact de sensul curentului, nepescuind decât în susul lui, dar unul din principalele cusururi ale pescuitului de pe mal e astfel înlăturat: locurile cele mai bune nu vor mai rămâne nepescuite.

E o mare deosebire între acest pescuit activ şi acel în care muştele plutesc la capătul strunei întinse de curent, pescuind *ele* păstrăvul, care se agaţă singur.

Acest adaos de contribuţie personală la reuşita prinderii peştelui, ca şi constatarea că « zilele rele » sunt mult mai rare decât se spune şi păstrăvii mai puţin capricioşi de cât pretinde reputaţia lor, fac pescarul să păşească mai încrezător către râu şi să dea drumul victimelor lui cu mai multă generozitate, ca unul care a găsit secretul.

CAP. III

PESCUITUL ARUNCAT

Pescuitul aruncat permite pescarului să exploreze o cât mai întinsă porțiune de apă, prezentând peștelui răpitor, fie în adâncime, fie către suprafață, o nălucă sau un pește mort care-i dau iluzia unei prăzi vii, rănite sau fugărite.

Umbletul și mișcările largi și repetate ale acestui fel de a pescui, practicate într'un aer curat și rece, fac din el un exercițiu fizic complect. Iar mulțumirile pe care le dă învingerea greutăților și lupta, plină de emoții, cu un pește de talie mare, îndreptățesc pe cei care-l practică să atribuie pescuitului aruncat o valoare sportivă deosebită.

UNELTE

Am văzut că, pentru a arunca o musculiță imponderabilă, e nevoie de o mătase grea care, desfășurată în aer, trage după sine struna și musca.

La pescuitul aruncat, dimpotrivă, impulsia dată de vargă e folosită de năluca grea, care trage după sine firul. Acesta, — cât mai ușor pentru a frâna cât mai puțin năluca pe traiectoria ei, — se desfășoară sub tracțiune de pe bobina mulinetului.

Varga. Vărgile pentru pescuitul aruncat se fac tot din bambu construit sau din greenheart (c, fig. 5, pag. 26).

După adâncimile și distanțele la care se pescuiește, după mărimea peștilor urmăriți și după preferințele pescarilor, se pot întrebuința vărgi pentru una sau amândouă mâinile.

Pentru pescuitul cu o singură mână se fac vărgi de 1,50 m până la 2,60 m [1]); iar pentru pescuitul cu amândouă mâinile dela 2,40 m până la 3,60 m. Greutăţile vărgilor variază, la prima categorie dela 100 la 250 gr, iar la a doua dela 250 la 750 gr.

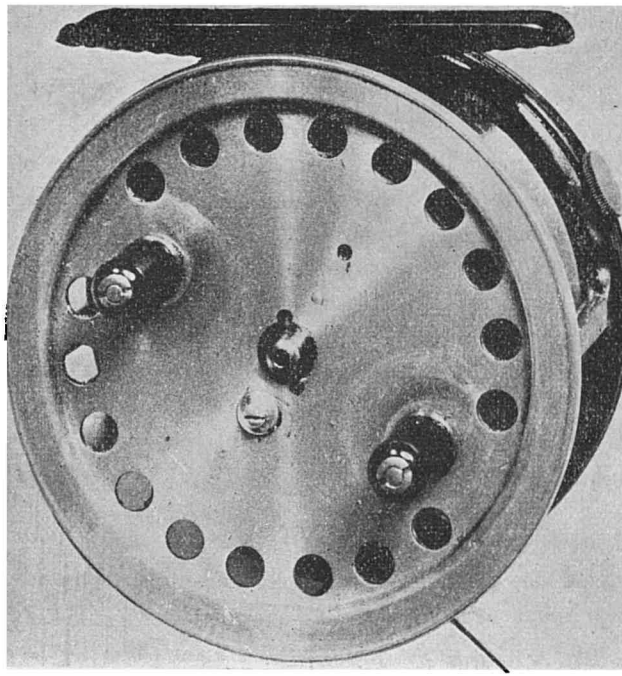

Fig. 21.

Dată fiind fricţiunea rapidă a mătăsii în inele, acestea se fac, toate, mai largi şi căptuşite interior fie cu agat bine şlefuit, fie cu porţelan.

Mânerul vărgii se face în aşa fel încât mulinetul să se poată fixa dinaintea mâinei care ţine varga, iar la vărgile pentru două

[1]) Americanii fac şi întrebuinţează vărgi pentru o mână de mai puţin de un metru lungime: credem că e o exagerare.

mâini inelele pentru fixat mulinetul sunt deobicei mobile pe toată lungimea mânerului, pentru a permite pescarului să fixeze mulinetul acolo unde îi e mai îndemână.

Cum aci e vorba de aruncat greutăţi şi cum acestea variază după mărimea nălucii şi după adâncimea la care sunt destinate să evolueze, se înţelege că o vargă nu poate fi bună pentru aruncat

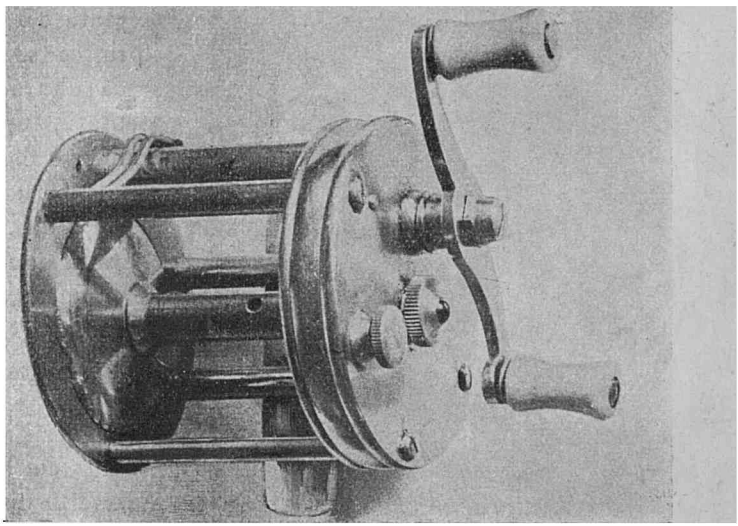

Fig. 22.

oricare din aceste greutăţi. De aceea, după greutăţile pe care le pot arunca, vărgile se clasează în alte patru categorii:

a) până la 10 grame;
b) dela 10 — 20 grame;
c) dela 20 — 40 grame;
d) dela 40 — 70 grame.

Mulinetul. La pescuitul aruncat e nevoie de un mulinet special. In principiu trebuie ca bobina să fie uşoară şi liberă, atâta vreme

cât greutatea își menține viteza pe traiectoria impusă; dar frânată pe măsură ce viteza scade, pentru a se opri când greutatea cade în în apă.

S'au încercat și reușit o mulțime de modele cu control automatic al bobinei, principiul de bază fiind o bobină cu cât mai puțină inerție. Fie că frâna e permanentă (fig. 23—24), fie că ea e determinată de slăbirea treptată a tensiunii sforii ce se desfășoară sub tracțiunea greutății, controlul bobinei e efectiv și riscul perucii [1]) e foarte redus.

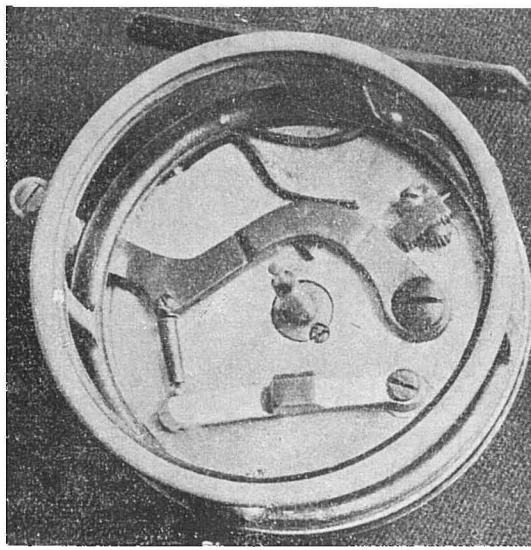

Fig. 23.

Sunt două feluri de mulinete, am putea zice două stiluri: englezesc și american.

Englezii fac mulinetul cu bobina îngustă de diametru mare (fig. 21). Americanii fac bobine largi cu diametru mic, corectându-le prin aplicarea unui sistem multiplicator și a unui distribuitor automatic al sforii pe bobină (fig. 22). Intr'adevăr, mulinetul trebuie să poată recupera uneori destul de repede, iar pe de altă parte, dacă pe bobinele largi sfoara n'ar fi egal distribuită, spirele încălecate ar provoca încurcături la fiecare încercare de aruncare.

[1]) Peruca este încurcătura produsă pe bobina mulinetului de faptul că firul nu s'a desfășurat normal.

Cu toate că unele mulinete multiplicatoare înlesnesc, grație ușurinței bobinei lor, aruncarea unor greutăți foarte mici, 4—5 gr, — lucru care poate fi de folos în anumite împrejurări, — este just să arătăm criticile aduse lor.

In primul rând e inexactă afirmația că, grație sistemului multiplicator, acest mulinet aduce mai repede năluca prin apă. Experiența și un calcul simplu dovedesc că un mulinet simplu de diametru normal aduce năluca tot atât de repede ca și un multiplicator. (De altfel numai pescuitul păstrăvului necesită aducerea năluciii repede prin apă).

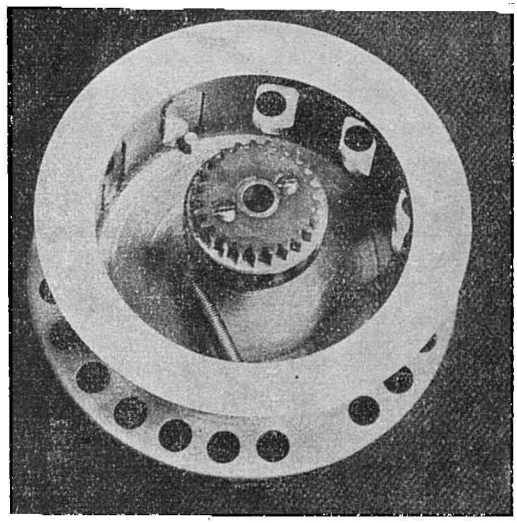

Fig. 24.

Pe de altă parte, sistemul de angrenaje și de distribuție automatică a firului pe bobina largă cerând o fabricație complicată, la calitate egală, un multiplicator e mult mai scump decât un mulinet simplu.

Dar iată un cusur mai grav, cel puțin atât cât fabricanții nu vor schimba poziția manivelei acestor mulinete: mulinetul multiplicator trebuie fixat pe vargă *deasupra*, aceasta având inelele în sus.

Pe lângă că această poziție e nestabilă, greutatea mulinetului tinzând să rotească varga cu inele în jos, iată acum pe figura alăturată care e rezultatul acestui mod de a pescui, când varga e arcuită de un pește (fig. 25).

Veţi vedea imediat că, în loc ca sfoara să nu atingă decât inelele, ea freacă varga în mai multe puncte, uzându-se pe ea şi tăind legăturile şi lacul lemnului.

Figura 26 vă dă aceeaşi vargă, sub aceeaşi tracţiune, cu mulinet simplu fixat dedesubt.

Mulinetul pentru pescuitul aruncat trebuie să fie de o calitate

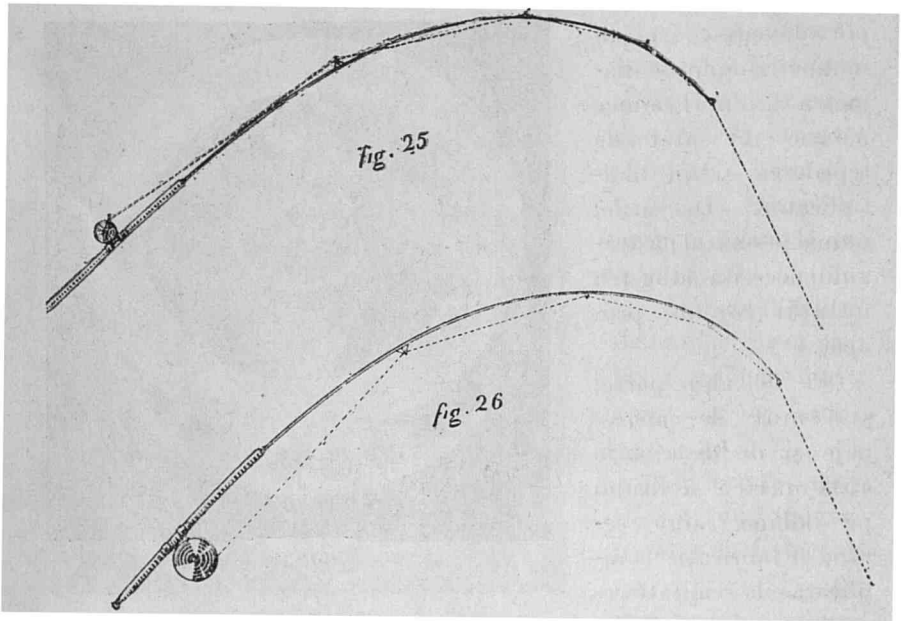

foarte bună, atât în ce priveşte sistemul de frânare şi de control al bobinei, cât şi, mai ales, în ce priveşte axul şi bucşa care suportă învârtirea foarte rapidă a bobinei.

Oricare ar fi însă sistemul de control al bobinei, niciunul nu se va putea apropia de sensibilitatea şi mai cu seamă oportunitatea controlului operat de deget. De aceea sfătuim pescarii începători să înveţe întâi a se servi de frâna mulinetului, iar pe urmă, slăbind din ce în ce acest control mecanic, să se deprindă a controla

bobina cu degetul (arătător sau degetul mare, după poziţia mulinetului şi forma lui). Numai aşa vor ajunge să tragă maximum de plăcere şi folos dintr'un echipament bun.

Sfoara. După mulinet, în ordine de importanţă, vine sfoara. Şi aci însă sfoara e tot o mătase. Intr'adevăr, un lung şir de experienţe a dus la alegerea mătăsei, ca fiind cel mai bun şi trainic material pentru ţeserea sforii de pescuit.

Pentru pescuitul aruncat e nevoie de un fir foarte uşor şi mlădios, care să nu stânjenească nici sborul greutăţii, nici desfăşurarea bobinei. Iar pentru a împiedeca încărcarea firului cu apă, ceea ce l-ar îngreuna, ca şi pentru a împiedeca pătrunderea în ţesătură a fragmentelor microscopice de nisip şi argilă în suspensie în apă şi care, incorporate, determină o importantă uzură a firului, mătasea *nouă* şi uscată se unge sau se impregnează cu un amestec de vaselină, parafină şi ceară. Această operaţie se repetă din când în când cu îngrijire şi numai după ce mătasea a fost perfect uscată la umbră.

Se face, tot pentru pescuitul aruncat, o mătase impermeabilizată ca şi cea pentru pescuitul cu musca artificială. Cu tot apretul din ţesătură, această mătase e destul de mlădioasă pentru a putea fi întrebuinţată la aruncarea nălucilor şi are avantajul de a fi mai durabilă. Ea nu se potriveşte însă decât mulinetelor cu diametru mare: nu poate fi, prin urmare, întrebuinţată pe mulinetele multiplicatoare de gen american. Pe de altă parte, fiind mult mai scumpă, nu e de recomandat decât în ape libere, unde obstacolele nu-i pot roade emailul ruinându-i calităţile.

Grosimea sforii pentru pescuitul aruncat este determinată de greutăţile nălucilor întrebuinţate, lungimea vărgii, capacitatea mulinetului şi talia şi felul peştilor urmăriţi.

De pildă pentru pescuitul de păstrăvi, unde se întrebuinţează o vargă de o mână şi greutăţi rareori depăşind 15—20 grame, o mătase de 6—7 kg rezistenţă e suficientă; iar pentru ştiucă, unde se aruncă năluci care, cu sau fără plumb, ating uneori 50—60 gr,

unde, pe de altă parte, e nevoie să poată fi smulsă năluca prinsă într'un pâlc de ierburi, în fine unde un peşte mai mare poate fi stăpânit mai bine cu o vargă mai lungă, se pot întrebuinţa sfori de 10—15 kg rezistenţă. Iar ca lungime, deşi 40 m sunt suficienţi pentru aruncări normale, nu trebuie pierdut din vedere că un peşte mare poate lua dintr'o singură fugă 30—40 m de sfoară; prin urmare 80 sau 100 m sunt necesari pe un mulinet.

De câtăva vreme a apărut pe piaţă, sub denumirea de «fir japonez», un preparat din mătase naturală aglomerată, dintr'o singură bucată până la 100 m, bineînţeles, de grosimi diferite. Acest preparat, recomandat în toate cataloagele de pescuit, e într'adevăr foarte bun la întrebuinţare şi poate înlocui mătasea la pescuitul aruncat, cu atât mai mult cu cât e foarte ieftin. Are însă inconvenientul de a deveni ca o sârmă, odată uscat. Pentru a-l întrebuinţa din nou, trebuie fie udat o oră înainte de a pescui, fie conservat într'un amestec de untdelemn curat de măsline şi glicerină, în cantităţi egale.

Preţul redus al acestui fir a determinat pe unii pescari să-i dea preferinţă, trecând peste această complicaţie a conservării lui.

Strune. Intre mătase şi năluci se întrebuinţează şi aci strune. Dar strunele pentru pescuitul aruncat sunt scurte: 30—50 cm pentru varga mânuită cu o mână şi 90—120 cm pentru cea cu două mâini.

La pescuitul de păstrăv şi biban se pot întrebuinţa strune de fir de Florenţa sau de fir japonez. Pentru lostriţă, ştiucă, şalău, riscul de a vedea struna tăiată de dinţii peştelui a făcut să se generalizeze întrebuinţarea strunei de metal, fie dintr'un fir, fie din mai multe fire răsucite în cablu. Pe lângă soliditate, acest fir metalic e mai puţin vizibil, fiind mult mai subţire.

Atragem atenţia asupra unei greşeli săvârşite de majoritatea pescarilor care practică pescuitul aruncat: întrebuinţează strune metalice mult prea groase. Rezultatul e că, în caz de ruptură, în loc de a pierde cel mult o năluci şi o strună, aceşti pescari mai lasă şi o bucată de mătase, care poate fi uneori considerabilă.

De aceea e bine ca struna să fie alcătuită din două bucăţi dintre care, cel puţin cea superioară, să fie mai puţin rezistentă la tracţiune decât mătasea: bunăoară un fir de Florenţa de grosime mijlocie, înădit la un vârf din fir de oţel printr'un vârtej, poate constitui

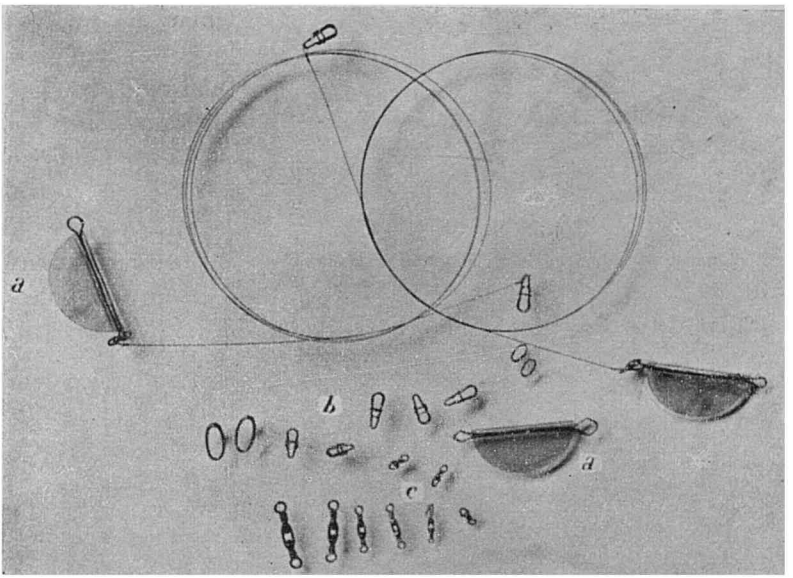

Fig. 27.
Strune, palete excentrice (a), inele crăpate (b), vârtejuri (c).

o strună care să reziste dinţilor unui peşte răpitor şi să cedeze totuşi înainte de a pune în pericol mătasea.

Pentru a fi atrăgătoare, năluca din capătul strunei e animată mai întotdeauna de o mişcare de rotaţie sau oscilaţie neregulată. Aceste învârtituri se transmit de-a lungul strunei la mătase şi, dacă sunt în acelaş sens, în cursul unei zile de pescuit se însumează traducându-se printr'o răsucire care stânjeneşte desfăşurarea normală

a firului, îl încurcă şi, când firul e de mătase impermeabilizată, îl ruinează plesnindu-i emailul şi storcând tot apretul din el.

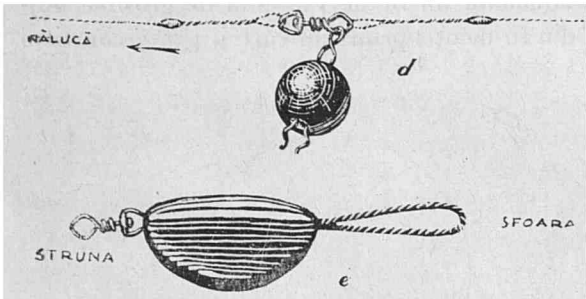

Fig. 28.
d) plumb excentric mobil, (e) plumb excentric fix.

Vârtej. De aceea se intercalează, între nălucă şi strună, şi chiar în mijlocul strunei, unul sau mai multe vârtejuri alcătuite din două inelușe, unul purtând un ax, celălalt o bucşă care absoarbe rotaţiunile nălucii (furgău).

Plumb. Pentru a da nălucii greutatea necesară atât aruncării ei

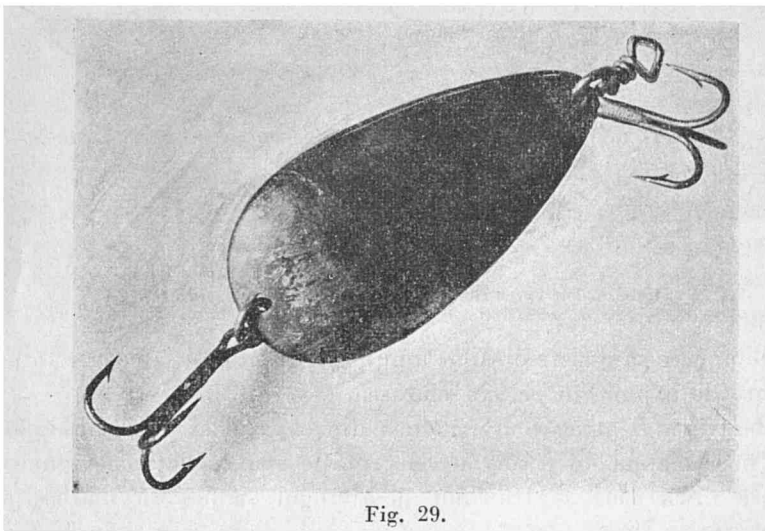

Fig. 29.

la distanţe mari cât şi cufundării pentru a evolua la o adâncime utilă, se întrebuinţează plumbul excentric, intercalat între strună şi

mătase. Excentricitatea plumbului pe ax îl face să frâneze orice învârtitură a nălucii pe care vârtejul n'ar putea-o opri.

Astăzi însă, când nălucile se fac din ce în ce mai grele, plumbul tinde să dispară [1]). Iar rolul de frână a învârtiturilor revine unei mici palete excentrice și transparente (*a*, fig. 27), fixată între mătase și strună, sau uneori însăși nălucii a cărei singură parte posterioară se învârtește, partea anterioară fiind grea, excentrată și fixă.

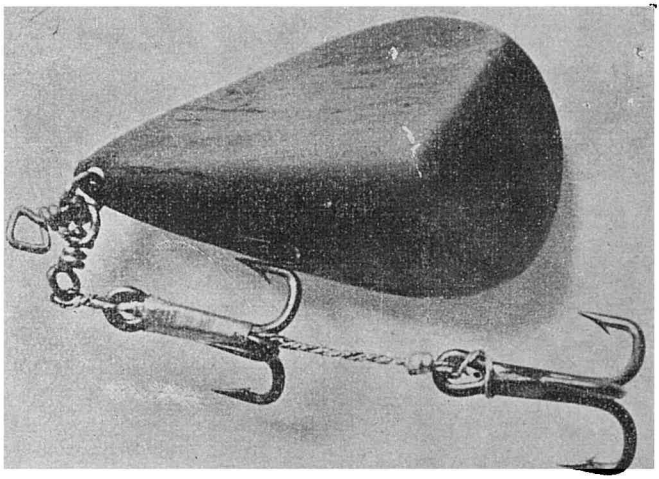

Fig. 30.

Pentru a fixa năluca la strună ca și pentru a o putea schimba cu ușurință, se obișnuiește întrebuințarea diferitelor sisteme pe principiul inelelor crăpate (*b*, fig. 27).

Năluci. Am arătat că, la pescuitul aruncat, pescarul atrage peștele răpitor prezentându-i, în general, o imitație a unui pește fugar sau rănit.

[1]) Într'adevăr această repartiție a greutății în două puncte din care plumbul, mai greu, depășea pe traiectorie năluca, se dovedește dăunătoare preciziunii aruncării.

Cea mai obișnuită dintre năluci e lingura (fig. 29, 30, 31), alcătuită dintr'o paletă scobită de metal strălucitor, în formă de lingură fără coadă, fixată la un capăt de un vârtej sau pe un ax, în jurul căruia se poate învârti sau oscila. Alături de lingură, sau la capătul celălalt, atârnă unul sau mai multe cârlige, de obicei triple, de care peștele se agață când se repede.

In afară de linguri, se întrebuințează nenumărate forme de

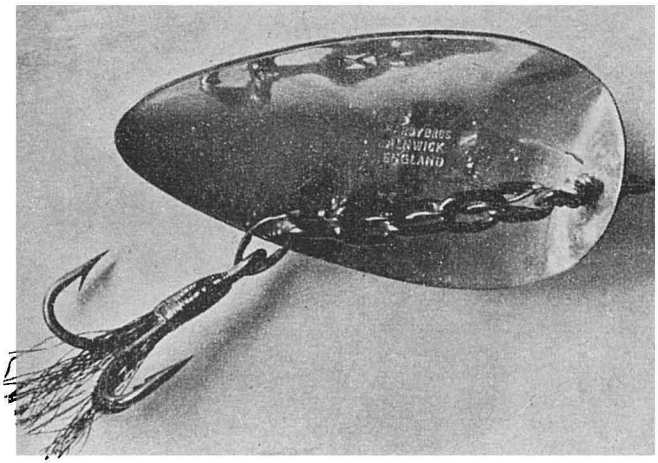

Fig. 31.

pești de metal sau lemn, cauciuc, celuloid, etc. Acești pești, trași prin apă, sunt animați prin diferite sisteme, fie de mișcări verticale, orizontale, de rotație sau oscilație, care dau peștelui răpitor iluzia unei victime ușoare.

Toate aceste năluci sunt bune, dacă răspund condițiunilor următoare:

a) să fie atrăgătoare;

b) cârligele să nu facă corp cu năluca, ci să fie legate de ea printr'o articulație sau un cablu flexibil, căci altfel peștele agățat se va servi de corpul nălucii ca de o pârghie pentru a se desgăța;

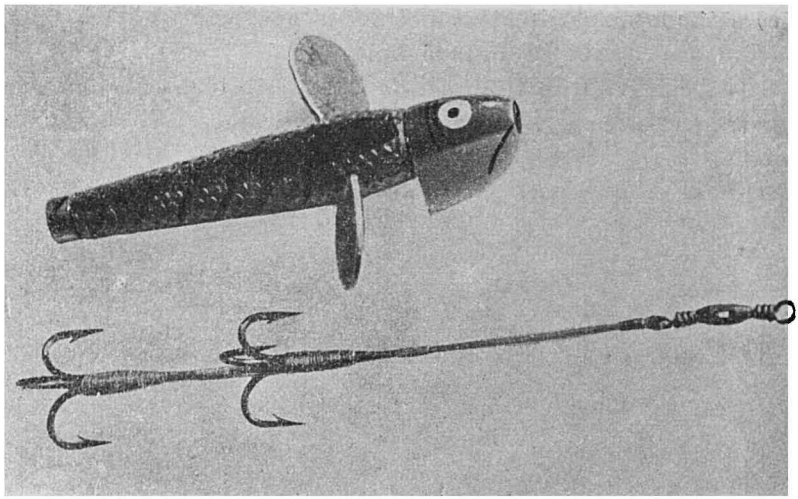

Fig. 32 și 33. Năluci cu cap excentrat, greu și fix.

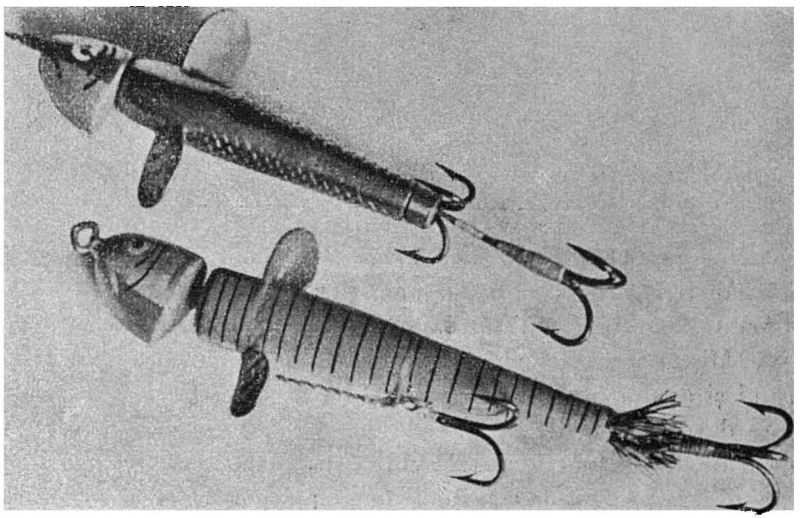

c) să opună o rezistență suficientă în apă pentru ca, navigând la adâncimea dorită, să întindă bine firul.

Cu cât apa va fi mai întunecată, năluca va fi mai strălucitoare și invers, cu cât apa va fi mai limpede, cu atât va fi năluca mai discretă.

In afară de aceste năluci, se fac așa zisele *monturi* (fig. 36, 37),

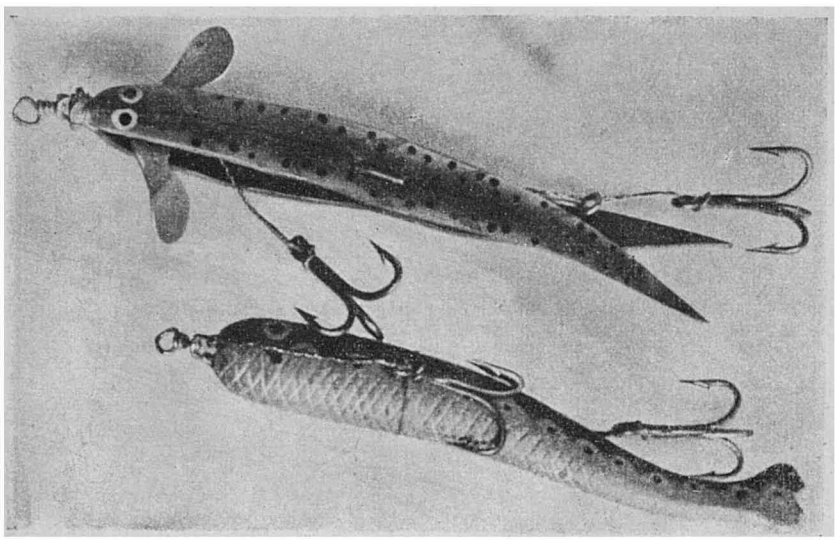

Fig. 34.

alcătuite dintr'un ax sau un cleștișor, plumbuit sau nu, purtând două sau trei cârlige triple pe cablu flexibil.

Aceste monturi sunt întrebuințate cu un peștișor mort fixat pe ele. Mișcarea acestor năluci e asigurată fie de curbura dată peștișorului și axului înfipt în corpul lui, fie de paletele care se găsesc fixate de unele sisteme.

Un fir de ață sau de metal subțire, legat peste cârlige și trupul peștelui, îl împiedecă de a fi smuls în timpul mișcărilor de aruncare.

Şi aici pescarul are nevoie, pentru a scoate peştele din apă, de plasă.

Gafa. Dar, din pricina cârligelor triple ce atârnă de nălucă,

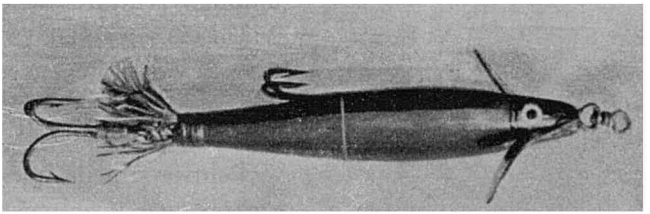

Fig. 35.

ochiurile plăşii au deseori de suferit, dacă peştele e greu. De aceea, de câte ori peştele urmărit e de talie mai mare, cum e bunăoară ştiuca, plasa e înlocuită cu folos prin gafă (*g*, fig. 11).

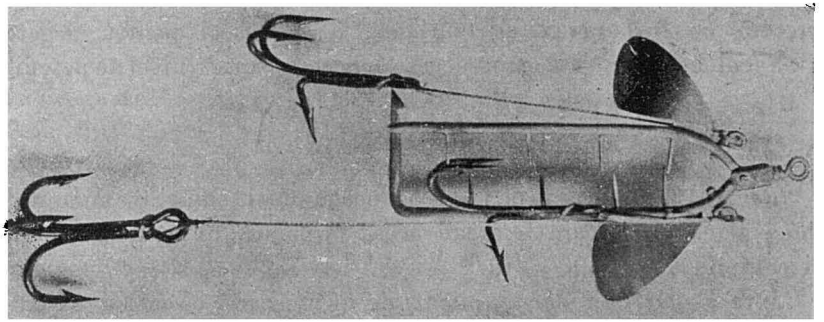

Fig. 36.

Acest instrument e alcătuit dintr'un cârlig mare de oţel, de 5—7 cm deschizătură, foarte ascuţit şi fixat la capătul unui mâner de cel puţin 70—80 cm lungime, ale cărui bucăţi, — fie că se frâng, fie că alunecă unele într'altele, — trebuie să poarte un dispozitiv de protecţie a vârfului cârligului, pentru a preveni accidentele.

Cutie. Dat fiind numărul de cârlige triple zbârlite pe ele în toate sensurile, e exclus ca pescarul să poarte nălucile altfel decât într'o cutie. E bine ca tot în această cutie să existe şi un compartiment separat pentru strune, precum şi unul pentru rezerve ca plumbi, vârtejuri, cârlige, etc.

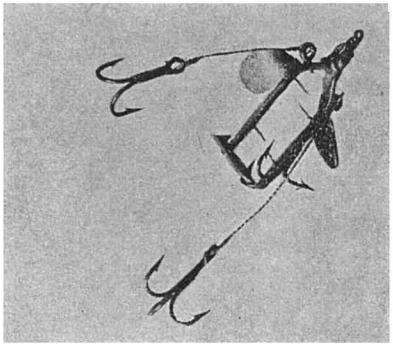

Fig. 37.

Un cleştişor plat cu o parte tăioasă va fi de mare folos pentru repararea sau facerea strunelor.

Pentru ştiucile prinse, din a căror gură teribil armată nu se pot scoate nălucile fără pericol, se întrebuinţează un fel de U puternic de oţel pe care-l putem numi *căscător* şi care, inserat între fălcile peştelui, i le menţine deschise, în timp ce furcuţa extrage cârligele fără pericol pentru degete.

Sacul, briceagul, etc., sunt accesorii necesare oricărui fel de pescuit.

ARUNCAREA NĂLUCII

Pentru a explica principiul aruncării unei năluci vom aminti două arme vechi care foloseau acest principiu: praştia lui David şi catapulta.

Intr'adevăr, un corp animat de o mişcare circulară rapidă, liberat la un moment dat, pleacă pe direcţia tangentei (AD) la cercul descris în punctul eliberării (A).

Iată, prin urmare, ce se petrece la pescuitul aruncat, cu următoarele corecţiuni:

a) pentrucă nu se poate imprima greutăţii, ca la praştie, o mişcare circulară prelungită, elanul se dă pe aproximativ un sfert de cerc, cu o mişcare foarte accelerată;

b) pentru a prelungi cât mai mult traiectoria, întârziind efectul gravitaţiei, se imprimă greutăţii, în acelaş timp cu direcţia, o mişcare ascendentă. Acest elan imprimat nălucii se poate executa în două feluri: în plan orizontal sau în plan vertical.

In prima categorie sunt aruncările laterale (stânga spre dreapta, dreapta spre stânga), iar în a doua aruncările peste cap.

Ce se va întâmpla cu năluca odată liberată? Ea va pleca cu o viteză care va scădea treptat, foarte repede, până când, viteza tinzând la 0, corpul va cădea la pământ. Dar plecând, năluca trage după sine mătasea care imprimă bobinei mulinetului o mişcare de rotaţie, desfăşurând firul cu o viteză egală cu viteza iniţială a nălucii. Oricât de uşoară ar fi bobina liberă a unui mulinet, ţinând seamă şi de greutatea mătăsei înfăşurate pe ea, ea va avea destulă inerţie, pentruca viteza ei de desfăşurare să scadă, proporţional, mai încet decât viteza nălucii trimese; prin urmare lungimea de fir desfăşurată va fi mai mare decât drumul parcurs de năluca [1]).

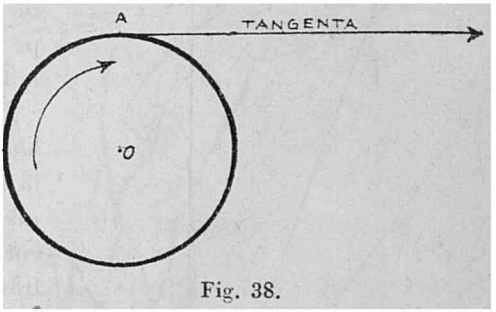

Fig. 38.

Pentru a înlătura acest risc, s'au imaginat, precum am mai spus, mulinete frânate automatic în aşa fel încât bobina lor să desfăşoare întotdeauna mai puţină mătase decât cere năluca aruncată, lucrând astfel mereu sub tracţiunea exercitată de acesta. Se înţelege că, oricât de delicată or fi o asemenea frână, acţiunea

[1]) Acest decalaj se traduce printr'un colac liber mai larg care, mai curând sau mai târziu, se va înfăşura pe bobină şi va încurca mătasea, oprind năluca în drum. E ceea ce în pescuit se numeşte o « perucă », încurcătură adesea inextriabilă, pricină a nenumărate plictiseli care au descurajat pe mulţi începători.

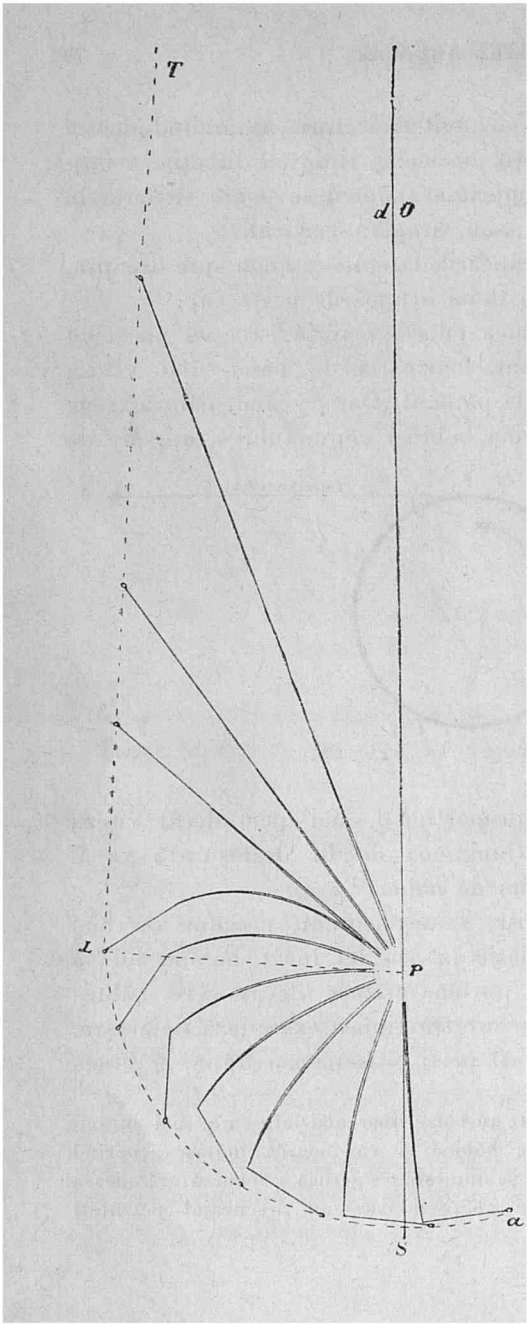

ei determină o scurtare de traiectorie a nălucii. Dar, frâna sau mulinetul ideal neexistând, drumul e deschis inventatorilor.

Sunt însă mulinete fără frână, în care acțiunea ei e înlocuită de degetul pescarului care controlează desfășurarea bobinei, apăsând fie pe mătasea înfășurată, fie pe marginea de metal a bobinei.

Această metodă e excelentă, odată pescarul ajuns la un anumit grad de îndemânare, pentrucă permite corecțiuni delicate pe care o frână mecanică nu le îngădue.

Acum, servindu-vă de indicațiunile date și după ce veți fi cercetat cu atenție desenurile explicative, încercați să puneți în practică aruncarea nălucii.

Fig. 39.

Aruncarea în plan orizontal.

P. pescarul.
PO, direcția țintită.
a, punctul extrem îndărăt, de unde pleacă năluca.
L, punctul atins de năluca în momentul liberării mulinetului.
Curbura vărgii indică forța pusă pentru aruncarea nălucii.

Presupunem întâi că veţi pescui cu o vargă pentru o singură mână şi cu un mulinet simplu, cu frână antiperucă, montat sub vargă. Montaţi varga, având grije ca inelele să se găsească perfect aliniate, fixaţi mulinetul în aşa fel încât, găsindu-se împreună cu

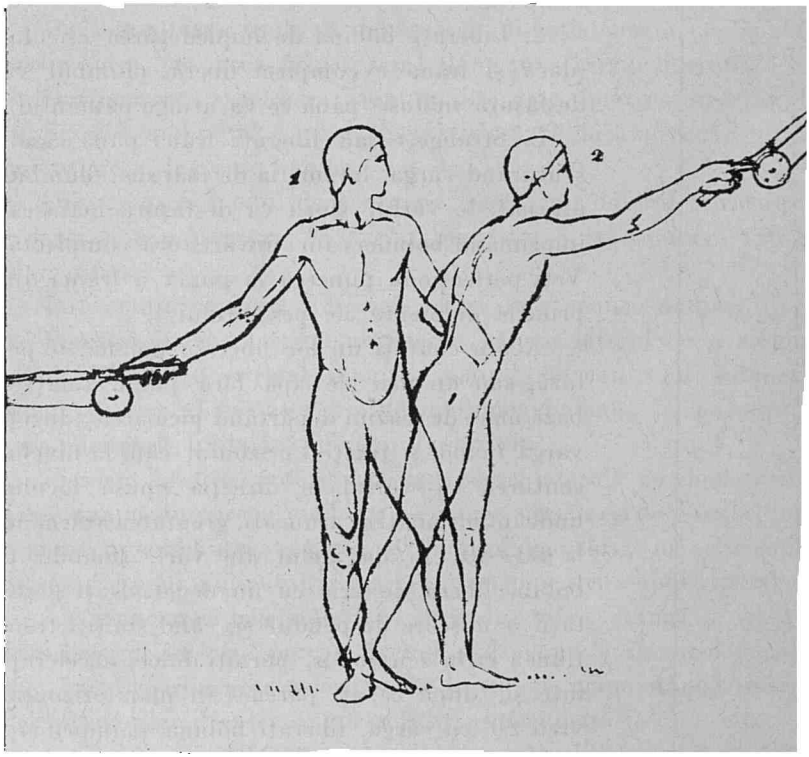

Fig. 40.

inelele sub varga ţinută orizontal, manivela să fie în dreapta şi treceţi mătasea prin toate inelele.

Pentru a învăţa să aruncaţi, n'aveţi nevoie nici de năluca, nici de strună: legaţi la capătul mătăsii trecute prin inele un plumb de greutate potrivită, să zicem, în cazul de faţă, 20 grame. Fiecare

mulinet cu frâna automatică are un sistem de reglaj și un cric (fig. 23 și 24).

Iată cum puneți la punct frâna pentru o greutate anumită:

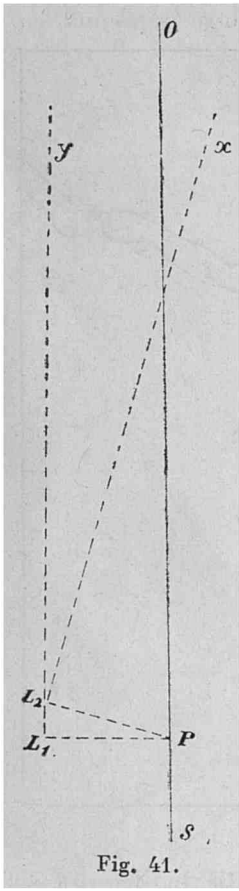

Fig. 41.

1. Țineți varga înclinată la 45°, complect echipată.

2. Liberați bobina de împiedecarea cricului (dacă și frâna e complect liberă, plumbul va desfășura mătase până ce va atinge pământul).

3. Strângeți sau liberați frâna până când, scuturând varga, în poziția de mai sus, plumbul atârnat de vârful sforii va desfășura mătasea, imprimând bobinei cam o învârtitură complectă. Veți perfecționa punerea la punct a frânei din primele momente ale pescuitului [1]).

Acum căutați un loc liber, o poiană, o peluză, sau un mal de apă fără pomi. Luați o bază mare de reazim depărtând picioarele, duceți varga înapoi și țineți-o orizontal cam la nivelul centurei, cu vârful în direcția opusă locului unde intenționați să aruncați, greutatea atârnând la 30—40 cm de inelul din vârf. Imobilizați bobina liberă de cric cu un deget. Dați greutății o mișcare de pendul și, când simțiți tracțiunea ei în sens opus, porniți dulce, accelerați iute și, după ce ați parcurs în plan orizontal vreo 80° cu varga, liberați bobina și imprimați vârfului vărgii în continuare o miscare ascendentă pentru a o opri când ajunge în direcția vizată.

[1]) Dacă pescuiți cu un mulinet multiplicator american, el va trebui să se găsească, împreună cu inelele, deasupra vărgii ținute orizontal, manivela fiind în dreapta. Iar frânarea se va face cu degetul cel mare care ia reazim pe una din traversele cadrului mulinetului și apasă pe mătase în mijlocul bobinei.

Opriţi desfăşurarea sforii când greutatea a atins suprafaţa apei, fie apăsând degetul pe bobină, fie punând cricul în funcţiune. Iată, pe figurile alăturate, momentele mişcărilor explicate mai sus.

Dacă mişcarea a fost normală şi frâna mulinetului la punct, greutatea cade pe direcţia PO.

Dacă greutatea tinde să depăşească direcţia vizată (*x*, fig. 41), mulinetul a fost prea frânat sau bobina prea târziu liberată.

Dacă, invers, greutatea cade înainte de a fi atins direcţia PO (*y*, fig. 41), mulinetul e prea liber şi riscă să facă perucă, sau aţi liberat prea devreme bobina.

Oricare ar fi modul de a arunca, peste cap, lateral, mişcarea e aceeaşi şi e o inversare în acelaş plan sau o transpunere într'un plan diferit.

Iată acum, pe rând, diferitele feluri de a arunca năluca.

Figurile 40 şi 42 arată aruncarea nălucii lateral cu o singură mână. Mulinetul e fixat înaintea mâinii, iar controlul bobinei e făcut cu degetul arătător, fie pe marginea bobinei, fie pe pârghia care liberează frâna în momentul potrivit.

Figurile 43 şi 44 înfăţişează aruncarea laterală cu două mâini. Ţineţi seamă de poziţia mâinilor pe mâner, precum şi de poziţia mulinetului, în astfel aşezate încât, la sfârşitul aruncării, mâna dreaptă, după ce a frânat mulinetul, se găseşte lângă el pentru a apuca manivela.

La aruncarea dela stânga la dreapta, mâna stângă se găseşte dela început în locul pe care trebue să-l ocupe la sfârşitul mişcării (fig. 44). La aruncarea dela dreapta la stânga, mâna stângă va trece deasupra celei drepte, odată mişcarea terminată [1]).

In fine figura 45 înfăţişează aruncarea nălucii cu o singură mână, peste cap. E metoda cea mai grea, mai rar întrebuinţată la pescuit, dar folositoare de câte ori obstacole laterale împiedecă mişcarea vărgii în plan orizontal.

[1]) Aceste poziţiuni n'au nimic absolut şi pot fi modificate după preferinţele şi ideile personale ale pescarului, fie că dreapta conduce, fie că stânga învârteşte manivela aşezată în partea ei, etc.

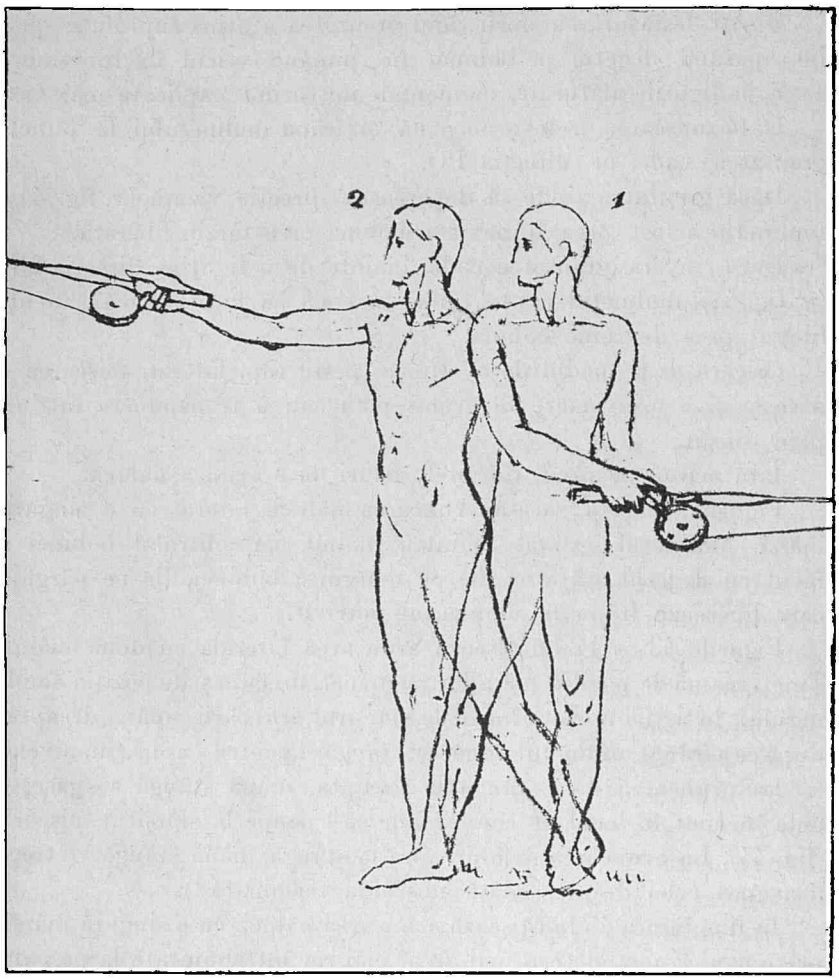

Fig. 42.

Luaţi bine seama la pornirea nălucii, cât mai de jos şi în momentul când v'a venit către picioare (fig. 46). Mişcarea se opreşte şi bobina e liberată în momentul în care varga a atins poziţia verticală.

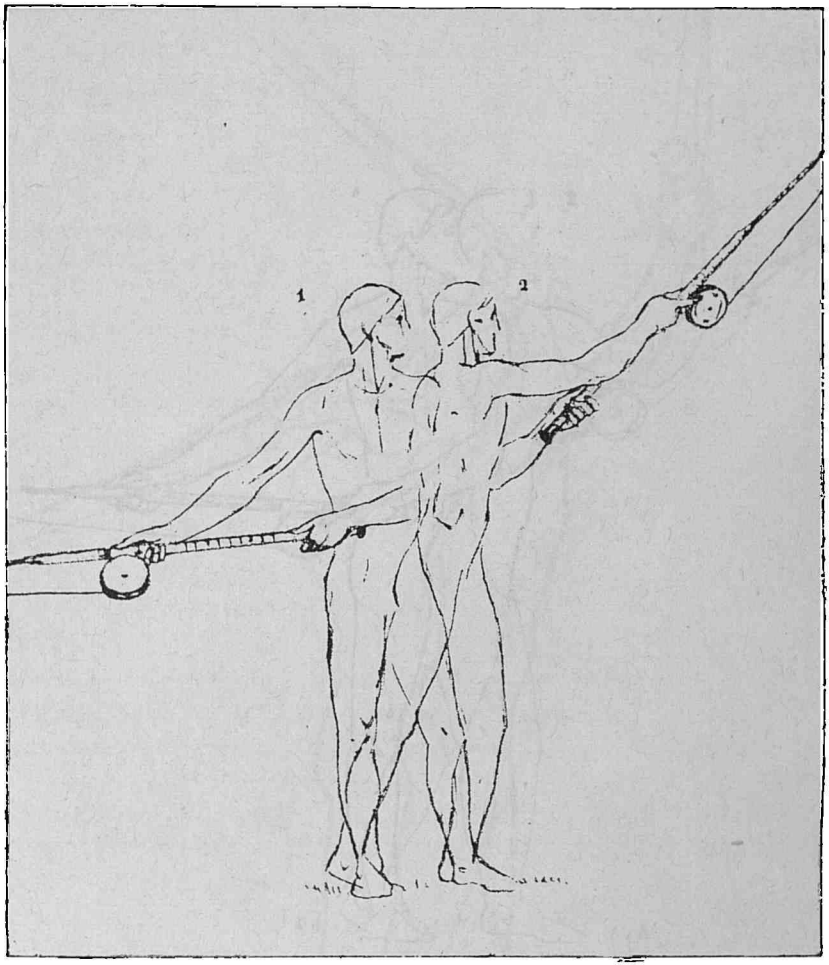

Fig. 43.

Dacă năluca, în loc să descrie o curbă lungă în aer, cade aproape și cu sgomot în apă, e că aveți tendința să liberați bobina prea târziu. Dacă năluca descrie o curbă prea alungită în sus și nu se

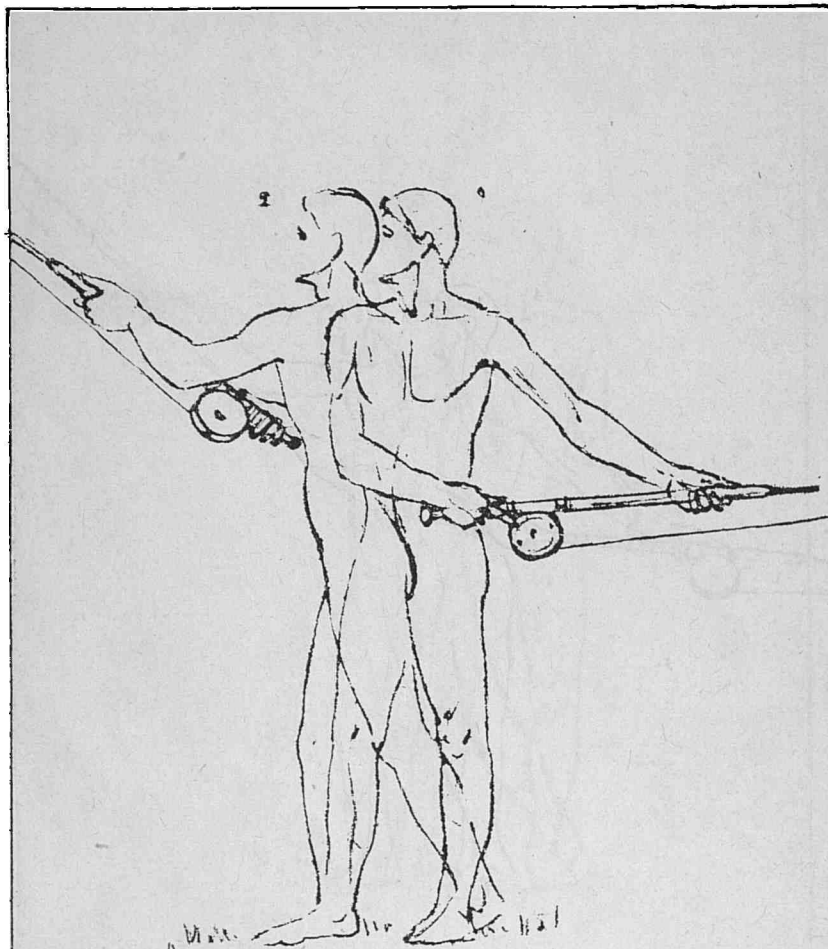

Fig. 44.

duce departe, ceea ce la tennis aţi numi « chandelle », — e că aţi liberat bobina prea devreme.

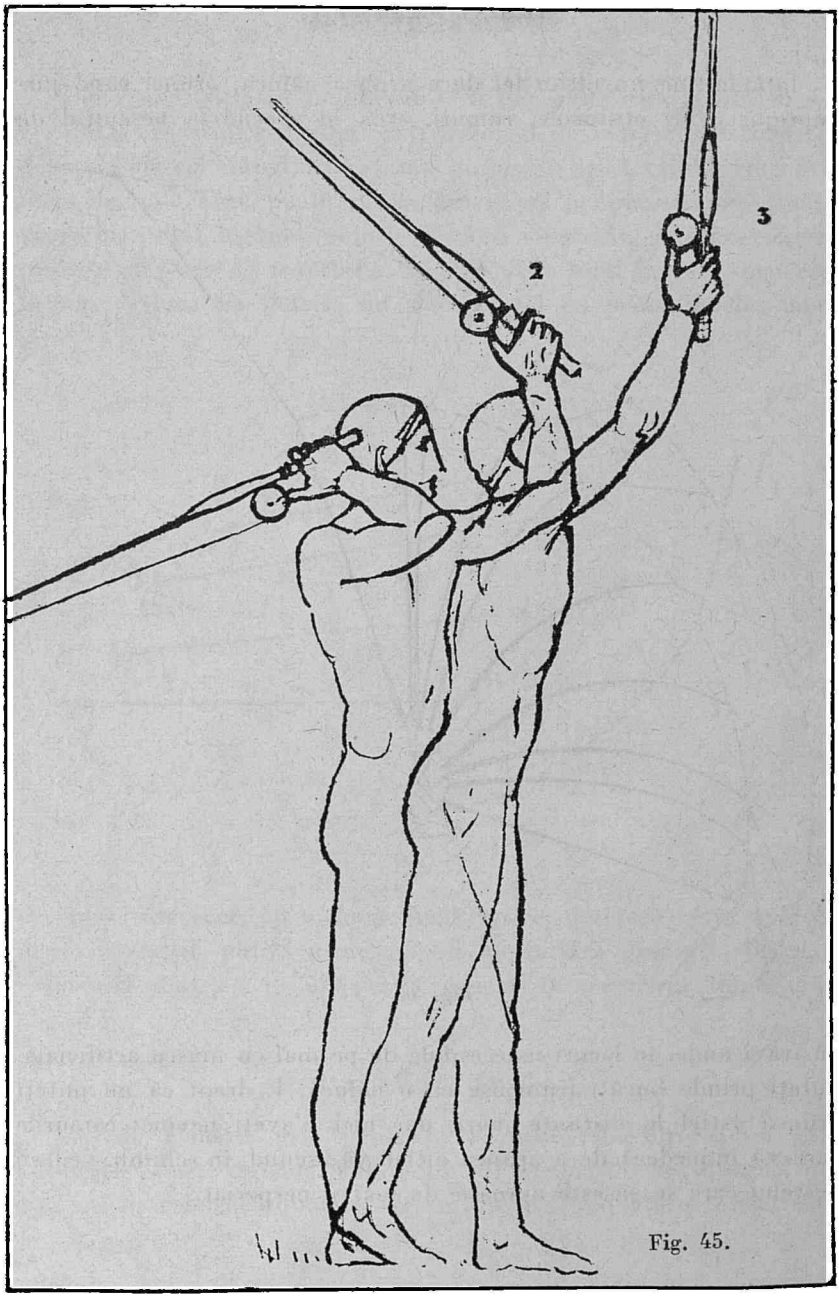

Fig. 45.

Iată, în fine, un ultim fel de a arunca năluca, atunci când jur-împrejur aveţi obstacole, ramuri, etc., în special la pescuitul de

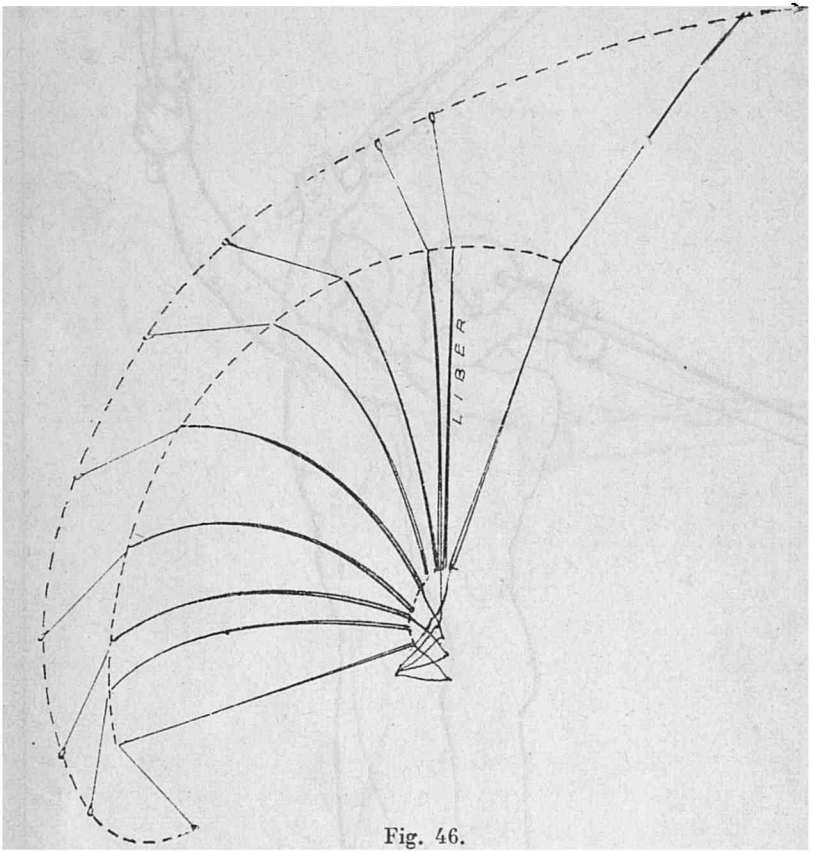

Fig. 46.

păstrăvi unde, în locuri inaccesibile de pe mal cu musca artificială, puteţi prinde bucăţi frumoase cu o năluca. E drept că nu puteţi arunca astfel la distanţe mari, dar nici n'aveţi nevoie: ramurile care vă împiedecă de a arunca altfel vă ascund, în schimb, vederii peştelui care se găseşte aproape de mal şi nesperiat.

Dacă sensibilitatea mulinetului vă îngăduie, aruncaţi direct din el; dacă nu, atunci scoateţi câţiva colaci de mătase şi-i ţineţi pe degetele mâinei stângi, sau aşezaţi pe jos, în aşa fel încât, trasi prin inele de năluca, să poată pleca fără să se încurce. Acum, ţinând varga orizontal, legănaţi năluca şi, când vine către dumneavoastră, printr'o mişcare de translaţie, făceţi-i vânt întâi înainte, pe urmă în sus. Năluca va descrie un S orizontal cu prima buclă, mică,

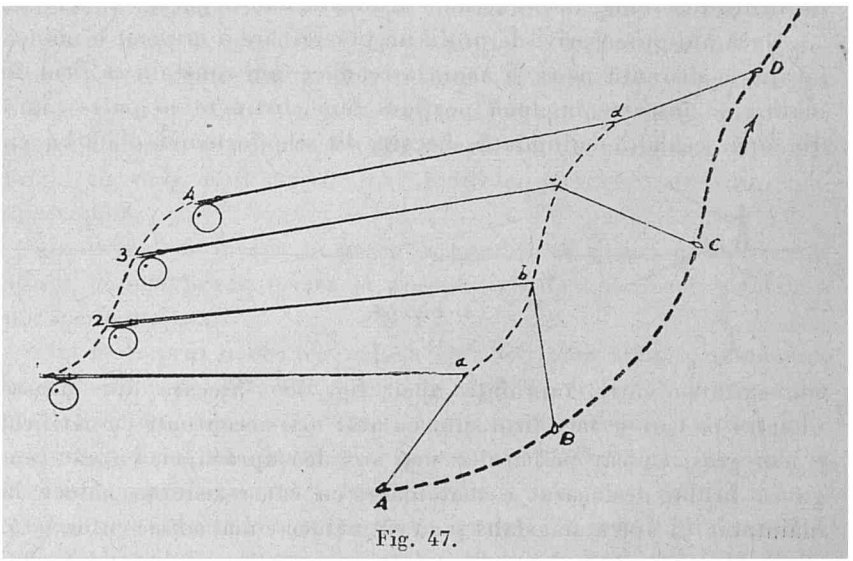

Fig. 47.

deschisă către cer, cu a doua buclă, mare, deschisă către apă. Cu puţin exerciţiu puteţi arunca 7—8 metri fără greutate, distanţă suficientă pentru a prinde peştii cei mari în asemenea împrejurări (fig. 47).

PESCUITUL

Peştele urmărit prin pescuitul aruncat este un răpitor care pândeşte prada, de cele mai multe ori ascuns de un obstacol din apă, ori în ierburile aquatice, ori, în fine, pe fundul pe care victimele

care-i trec deasupra nu-l pot distinge. Năluca pescarului va fi luată cu atât mai lesne cu cât va trece mai aproape de peștele care pândește. Iată dar, dela început, precizată necesitatea de a pescui trecând năluca, pe cât se poate, în apropierea obstacolelor, lângă sau printre ierburi și cât mai în vecinătatea fundului.

Pe de altă parte, sorții de a trece năluca în vecinătatea unui pește la pândă sunt cu atât mai numeroși cu cât năluca parcurge un drum mai lung, deci cu cât e aruncată mai departe.

Dacă am putea privi de profil un pescar care a aruncat o năluca în apă la distanță mare și acum o readuce, am constata că firul de mătase se împarte în două porțiuni bine distincte: o parte afară din apă, cealaltă cufundată, fiecare din ele formând o curbă cu

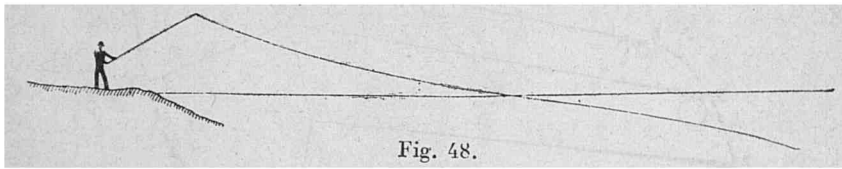

Fig. 48.

convexitatea către suprafața apei (fig. 48). Fiecare din aceste « burți » pe care le face firul sunt cu atât mai accentuate cu cât firul e mai gros, cu cât pescarul e mai sus deasupra apei, cu cât lungimea firului desfășurat e mai mare, cu cât rezistența năluciei la înaintarea în apă e mai slabă și cu cât năluca e mai adânc cufundată.

Pe de altă parte, în apele curgătoare, decâteori direcția firului va fi alta decât riguros în susul sau josul apei, curentul va pricinui o nouă burtă, dând loc la o rezultantă. Și cu cât aceste burți sunt mai accentuate, cu atât va fi pescarului mai greu să transmită năluciei apucate de un pește mișcarea care să determine înfigerea cârligului.

Necesitatea de a reduce aceste curbe ale sforii sub limita peste care nu mai sunt transmisibile nici mișcarea de înțepare a peștelui, nici mișcările de control în timpul luptei lui, determină distanța și adâncimea la care pescuitul e eficace, — grosimea firului, rezistența năluciei la înaintare și poziția pescarului fiind determinate dinainte.

Astfel, pentru adâncimile maxime de 3—5 metri, limita eficace e de vre-o 20 metri. Ea creşte pe măsură ce scade adâncimea, pentru a ajunge pe la 40 metri când năluca evoluează la adâncimi sub 1 metru.

Prin urmare, inspirându-vă de concluziile unui expert [1]), nu faceţi sforţări inutile destinate cel mult unei galerii naiv admirative, ci mulţumiţi-vă să aruncaţi năluca la distanţe la care vă asigură un pescuit efectiv. Aceasta cu atât mai mult cu cât porţiunile de apă cele mai bune de explorat sunt presărate cu ierburi. Aruncând departe puteţi agăţa din primul moment o iarbă care, împiedecând năluca de a se învârti, o face ineficace pe tot parcursul, dând mai degrabă alarma peştelui în loc să-l atragă. Cu cât parcursul va fi mai lung, cu atât răul va fi mai mare şi pierderea de timp mai apreciabilă.

Inainte de a începe să pescuiţi, gândiţi-vă şi aici pe unde veţi aduce la mal prada prinsă şi apropiaţivă de apă încet, pentru a nu speria peştii.

Incepeţi prin a arunca năluca spre extrema stângă, bunăoară, nu prea departe, şi faceţi o serie de explorări în formă de evantaliu către dreapta, sau invers. Apoi lungiţi tirul şi repetaţi evantaliul; schimbaţi locul cu câţiva paşi şi reîncepeţi. O năluca trecută de zece ori pe un loc nu va fi luată, iar dacă schimbaţi poziţia în care vă găsiţi, va fi luată la a unsprezecea aruncare: a primit lumina altfel.

Aducerea nălucii prin apă trebuie variată după specia de peşte urmărit. La păstrăv şi lostriţă, năluca trebuie adusă cât mai repede şi neregulat, prin sacade; la biban, clean, cu o iuţeală moderată; iar la ştiucă încet, cam ½ metru pe secundă, printr'o mişcare uniformă.

Explorati apa în adâncime lăsând năluca să se afunde, prin încetenirea sau oprirea momentană a recuperării, — dându-i timp să parcurgă excavaţiile fundului unde, de obicei, stau cei mai mari peşti,

[1]) Preskawiec.

— sau urcând-o către suprafață prin accelerarea recuperării și ridicarea vârfului vărgii.

Explorați locurile grele, curbele care conturează bancurile de ierburi, combinând mișcarea năluci în apă cu schimbarea de loc a pescarului pe mal. Iar când năluca ajunge la mal, prelungiți-i parcursul, imprimându-i prin vârful vărgii o mișcare paralelă marginei malului: deseori lângă mal sau de sub el, un pește respectabil se va repezi să ia năluca.

In timpul recuperării mențineți vârful vărgii pe cât se poate aproape de suprafața apei și în așa fel încât varga și sfoara să facă, în plan orizontal, un unghi cât mai aproape de 150°. Dacă adâncimea apei e mică, ridicați vârful vărgii și faceți același unghi în plan oblic, sau vertical, pentru a împiedeca năluca de a se agăța de fund. Iar când simțiți că un pește a atacat năluca, pentru a fi siguri că transmiteți acestuia sguduitura menită să înfigă cârligul, smuciți brusc vârful vărgii, pentru a micșora unghiul făcut de vargă și sfoară, menținându-le în același plan.

Odată peștele agățat, căutați să-l aduceți cât mai curând, urmând sfaturile date la pescuitul cu muscă artificială, cu deosebirea că aici varga și struna fiind mai solide, puteți fi mai energic în mânuirea peștelui. Fiți însă totdeauna gata să liberați sfoara sub o tracțiune violentă, înainte ca struna sau varga să fi atins limita de rezistență.

Când peștele dă semne de oboseală treceți-l deasupra gafei cufundate în apă cu vârful în sus și înfigeți-o într'o mișcare ascendentă și în direcția dela coadă spre cap, pentru a lua solzii în răspăr. Înțepați într'un punct cât mai apropiat de cap și trageți, în continuare, până ce ați scos peștele pe mal.

Fiți cu băgare de seamă la dinții știucii și la ghimpii bibanului. Omorâți peștele imediat ce l-ați judecat demn de a fi păstrat și înainte de a întreprinde orice încercare de scoatere a cârligelor din gură.

Știuca, bibanul, lostrița și chiar păstrăvii mari se omoară prin tăierea bulbului în ceafă.

PESCUITUL ARUNCAT CU MULINET CU BOBINĂ STAȚIONARĂ

De câțiva ani, un mulinet de o concepție nouă, încă mai de mult prezentat pescarilor de inventator, face numeroși adepți.

Acest mulinet (fig. 49) înlătură cu desăvârșire riscurile de «perucă» pricinuite de iuțeala prea mare de desfășurare pe care o dobândește bobina în timpul parcursului făcut de năluca în aer.

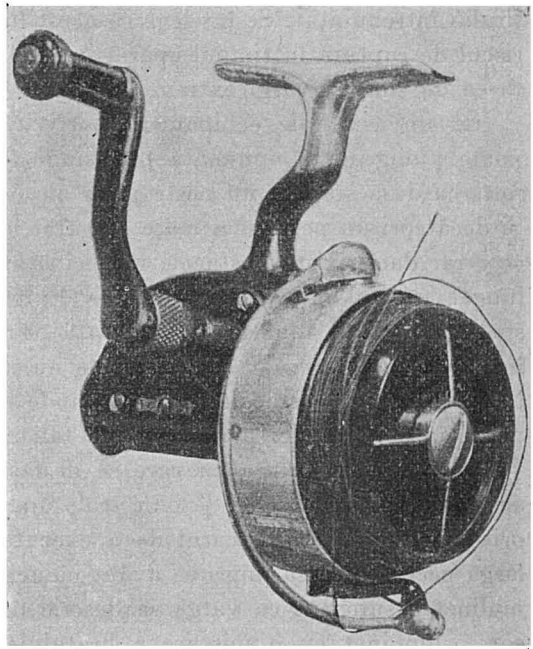

Fig. 49.

Principiul e următorul:

o bobină, fixă pe un ax paralel cu varga și îndreptat către vârful ei, cu marginea anterioară rotunjită pentru a permite firului foarte subțire, înfășurat pe ea, să se desfășoare cu mare ușurință când e tras spre vârful vărgii, înlesnind aruncarea de greutăți minime (2—3 gr.).

Infășurarea la loc, accelerată printr'un sistem multiplicator, se face de către un braț, care prinde automatic firul și se rotește în jurul bobinei depunând spiră cu spiră ca o mână. Acest mod de a înfășura are avantajul de a compensa răsucirea firului rezultată din modul de desfășurare.

Ceva mai mult: pentru a înlesni distribuţia egală a firului pe toată lărgimea ei, bobina e animată, în timpul recuperării, de o mişcare de oscilaţie pe ax înainte şi înapoi.

Sub o tracţiune puternică în timpul recuperării, bobina sloboade firul prin mijlocirea unui «cric», rotindu-se de data asta pe ax. Tăria acestui cric e variabilă permiţând potrivirea lui grosimii firului întrebuinţat. Se înţelege că acest lucru reduce în mare parte riscul de ruptură în timpul apărării peştelui şi înlesneşte întrebuinţarea de sfori şi vărgi extrem de subţiri şi uşoare [1]).

Cu un astfel de echipament potrivit, un pescar îndemânatec poate ajunge la o minunată preciziune în aruncarea nălucii. Dar puterea de a stăpâni un peşte prins cu astfel de sculc este redusă. Şi decâteori un peşte mai mare e agăţat, chiar dacă nu scapă, ceea ce e rar dacă există obstacole în vecinătate, — în orice caz lupta e lungă. Sportul e atrăgător, într'adevăr; însă toţi peştii din jur sunt speriaţi şi viaţa aquatică e turburată prin acest sistem pe o mare întindere. De aceea, astfel de scule nu-şi au întrebuinţarea decât în ape libere de obstacole sau acolo unde o aruncare precisă şi fină poate înlesni prinderea de peşti de talie mijlocic.

Dată fiind uşurinţa cu care se desfăşoară firul de pe bobină, acest mulinet e deosebit de bun acolo unde arbori sau obstacole de orice fel împiedecă pescarul de a executa cu varga acea mişcare largă necesară ca să imprime avânt nălucii [2]). Intr'adevăr, cu acest mulinet e suficient ca varga să descrie un foarte mic arc de cerc care, combinat cu o mişcare a braţului înainte, trimete departe năluca.

Recomandăm întrebuinţarea unei asemenea metode de pescuit în apele puţin adânci, la păstrăvi bunăoară, cu vargă şi fir foarte

[1]) Pentru a folosi aceste mulinete e nevoie de o vargă specială.

[2]) Totuşi, dacă dobândiţi îndemânare, veţi putea compensa, într'o anumită măsură, această inferioritate a mulinetului obişnuit faţă de cel cu bobină staţionară, reducând cu mai mult decât jumătate parcursul vărgii, pentru aruncări la distanţe mijlocii.

subțiri (actualmente cam 1 kg rezistență) unde, în zilele când păstrăvul e la fund și refuză musca, se poate hotărî să ia, în trecere, un peștișor mititel. In acest caz, pe lângă că pescuitul poate fi tot așa de frumos și pasionant ca și cel cu musca artificială, aveți avantajul, — când vreți să pescuiți din nou cu muscă, — de a vă putea servi de aceeași vargă, schimbând doar mulinetul cu sfoara lui.

CAP. IV

PESCUITUL STAŢIONAR

Pescuitul staţionar, vechi dela invenţia cârligului, nu poate fi considerat ca un sport decât în măsura în care pescarul umblă pe jos până la locul de pescuit, sau trage la lopeţi fiind în barcă, sau, în fine, înnoată dacă a căzut în apă. Iar privit ca o distracţie, el nu trebuie practicat decât în măsura în care staţiunea fixă pe marginea apei, într'o imobilitate cât mai desăvârşită, constituie o plăcere.

Prin urmare, în principiu, pescuitul staţionar e o distracţie de vreme caldă sau cel puţin clementă.

E de netăgăduit farmecul acestui pescuit pe o dimineaţă de vară, când nu s'a împrăştiat încă ceaţa de pe văi, pe marginea unei ape lin curgătoare, în adâncimile limpezi ale căreia nu se ştie ce monstru gâdilă uşurel momeala din cârlig, făcând să tremure imperceptibil pluta şi mâna pescarului întinsă spre a apuca undiţa la timp.

Liniştea dimprejur, desfătarea trupească şi mişcarea leneşe a apei alcătuiesc o vrajă căreia puţini scapă şi sub a cărei influenţă supărările se topesc, patimile se alină, gândurile se rânduiesc şi o pace binefăcătoare coboară în suflet.

* * *

Ce sorţi are un pescar care stă pe loc?

a) Să pescuiască într'un cârd de peşti lacomi şi netemători cum sunt bibanii;

b) sau să dea peste un loc unde trecerea peștilor să înlesnească schimbarea necontenită a celor speriați de prinderea unuia din ei;

c) sau, în fine, printr'o nadă oarecare să creeze, în mod artificial, această afluență continuă de pești către locul unde pescuiește.

In orice caz, acest gen de pescuit cere răbdare, liniște și imobilitate și nu se poate practica decât cu momeli naturale.

Pescuitul staționar se poate practica fie pe fund, cu struna plumbuită, fie între două ape, cu o plută care menține nada la adâncimea dorită și servește totodată de indicator.

Pescuitul cu plumb fix pe fund e potrivit în apele curgătoare unde locurile bune sunt bătute de curent și momeala n'ar putea sta altfel pe fund.

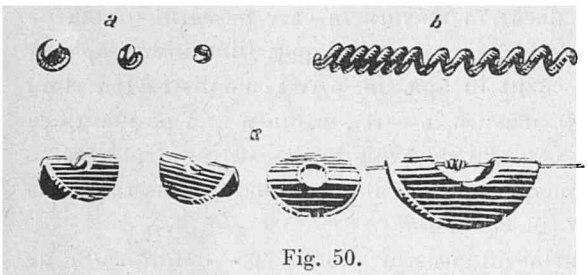

Fig. 50.

Sculele potrivite sunt următoarele:

O vargă de 3—4,50 m, destul de rezistentă pentru a nu fi obosită de plumbul greu și de tracțiunea apei pe sfoara întinsă pe toată adâncimea, — cât și pentru a rezista unui pește mare care adaogă puterea lui presiunii curentului.

Un mulinet simplu, solid, cu cric puternic și capacitate de 50—60 m sfoară de 7—8 kg.

50 m sfoară de mătase sau in împletit de 6—10 kgr. rezistență.

Strună de cel mult 3 m, din fir de Florența sau fir Japonez, întotdeauna de o rezistență inferioară tăriei sforii.

Cârlige, după felul peștelui urmărit dela Nr. 5 la Nr. 10; plumb, cât trebuie pentru a menține momeala pe fund, în general cel mult 30 gr.

Plumbul e alcătuit fie dintr'un fir înfășurat pe strună pe câțiva centimetri *(b)*, fie dintr'una sau mai multe alice mari *(a)*, crăpate

sau găurite și înșirate pe strună, fie dintr'o placă (*c*, fig. 50). E bine, pentru a împiedeca peștele de a simți rezistența plumbilor mai grei, ca plumbul, găurit, să poată luneca pe strună între două alice fixe, bunăoară cea mai apropiată de cârlig la 30 cm, iar cea mai depărtată la 40 cm.

Varga se așează în așa fel încât, plumbul fiind pe fund, sfoara să fie întinsă, dând putința pescarului de a simți orice mișcare imprimată de pește momelii. Când peștele pleacă cu momeala, trebuie înțepat.

In ape mai liniștite se poate pune o plută sau pană ca indicator pe strună.

Depărtarea la care această plută se pune de cârlig, — în orice caz mai mare decât adâncimea locului pescuit, — se determină pe încercate, până ce pluta stă la suprafața întinzând sfoara între ea și plumb.

Se pescuiește în felul acesta la:

crap sau lin cu bob fiert, cartofi, mămăligă, porumb fiert, râme, larve aquatice, etc.;

mreană cu mămăligă, râme, larve, cubuleţe de caşcaval sau schweitzer, etc.;

clean cu coadă de peștișor mort, râme, etc;

somn cu pește mort, broască, râme, etc.;

păstrăv cu râme, pește mort (zglavoc sau boiștean), larve de insecte aquatice, etc.; lipan cu râme, larve, etc.

Pescuitul cu undița mișcătoare pe fund se practică acolo unde apa curge lin sau e stătătoare și fundul egal permite pescarului să-l exploreze. în raza de acțiune a undiței.

Sculele necesare sunt:

O vargă ușoară care să poată fi ținută în mână tot timpul, în cazul unei ape curgătoare, de 3—4 m lungime, după adâncimea fundului și accesibilitatea apei, din barcă sau de pe mal (*b*, Fig. 5).

Un mulinet ca mai sus.

30—40 m mătase de 4—8 kg rezistență, impermeabilizată și unsă ușor, pentru a pluti.

Strună până la 3 m.

Cârlige dela Nr. 3 la Nr. 10, după talia peștelui și a momelii întrebuințate.

Plumbi cât mai mici și mai depărtați unul de altul, începând cu cel mai apropiat de cârlig la 30 cm și distanțați din 5 în 5 cm, atât cât să poată echilibra pluta, ținând seamă și de greutatea momelii din cârlig.

O plută așezată în așa fel încât undița fiind cufundată în apă, momeala să atingă fundul, lucru care se poate realiza cu ajutorul unei sonde.

In apă curgătoare undița trebuie aruncată cât mai departe în susul apei. In timp ce plumbul coboară, curentul o aduce încet la vale, momeala explorând fundul în fața pescarului. Când a ajuns la limita îngăduită de lungimea vărgii, după o pauză, e bine să se facă o mișcare de înțepare înainte de a ridica struna din apă pentru o nouă aruncare. Aceasta din pricină că, adesea, tocmai în momentul ridicării undiței, peștele care a urmărit momeala se hotărăște s'o ia; neînțepat, el se sgârie și scapă. Se înțelege, după cele spuse mai sus, că e necesară o undiță ușoară pentru acest gen de pescuit, desele repetări ale acestei mișcări de aruncare fiind obositoare. Din această pricină, cu cât apa e mai lină, cu atât acest fel de a pescui e mai plăcut.

In apă stătătoare, cu undița sprijinită pe două crăcane, simpla supraveghere a plutei și reînnoirea momelii din timp în timp sunt suficiente.

Acest pescuit e potrivit crapului, cu momelile arătate mai sus, mrenei, cleanului, dar mai cu osebire roșioarei, văduviței și bibanului. In Apus el se practică pe o scară foarte întinsă, fie din barca fixată cu două prăjini, fie de pe mal, în fluviile și râurile cu un curs domol, la umbra podurilor sau a arborilor de pe maluri.

Pe măsură ce acest pescuit se adresează peștilor de plină apă sau de suprafață, pluta trebuie lăsată mai jos, pentru a face momeala să plutească mai sus.

Astfel o variantă a acestui pescuit este acel cu insecte ca greeri, coropișnițe, fluturi, sau cu cireși la clean. Aci pluta trebuie așezată când mai sus când mai jos, după poziția pe care o ocupă peștele în apă.

Tot printre pescuiturile staționare se așează și cel numit « pater noster ». Aci, ca și la pescuitul de fund, se întrebuințează un plumb greu, deci o vargă mai rigidă ; mulinet și sfoară la fel. Struna, lungă de 2—3 m, poartă la vârf un ochi de care se anină o pară de plumb de 10—30 gr. In sus pe strună, din 30 în 30 cm, sunt fixate pe capete scurte de 10—20 cm, două, trei sau mai multe cârlige în astfel încât să se poată roti fără să răsucească struna. Se mai pot fixa cu brațe de pârghie din fir de oțel inoxidabil.

Se pot pescui astfel bibani, știuci, pești de mare, etc.

Se poate întrebuința și o plută ca indicator.

In Apus, cu ajutorul unui « pater noster » cu un singur cârlig, se practică, pentru pești răpitori de talie mai mare, pescuitul cu un peștișor viu care se învârtește în jurul firului, atrăgând știuca sau păstrăvul care-l înghite și se prinde.

Menționăm această metodă cu titlu pur informativ, însă sfătuim pescarii, care au atâtea metode la dispoziție, să lase de o parte acest procedeu barbar —, mai barbar decât vânătoarea de tigrii cu căprița legată ; fiindcă pe de o parte căprița poate scăpa cu viață dacă vânătorul e bun trăgător, pe când peștișorul moare în orice caz, iar pe de altă parte căprița e legată și paște iarbă verde până 'n momentul dramei, pe când peștișorul s'ar putea spune că e *înseilat* pe flancuri, în buze și pe spate cu un fir de aramă sau oțel!

In fine iată câte-va feluri de a pescui care fac trecerea între pescuitul staționar și cel sportiv.

Primul se adresează exclusiv peștilor însectivori de suprafață și necesită multă dibăcie și mlădiere.

Se practică cu o vargă de 3—4 m, puțin mai grea de vârf decât cele de până acum, cu mulinet și sfoară de preferință de mătase foarte ușoară. Englezii împletesc fire speciale pentru acest gen de

pescuit. Struna. foarte fină, ca acea pentru musca artificială, e terminată printr'un cârlig măricel. dar cu fier subţire, (Nr. 8—10) pe care se pune o lăcustă. o efemeră mare, un greere, etc.

Dibăcia la acest pescuit constă în apropierea nesimţită de malul apei şi aruncarea, fără niciun plumb, a unei insecte care cade, în mod natural. acolo unde un peşte pândeşte în adânc. Un pescar bun poate face minuni cu această metodă, în cinda fragilităţii şi uşurinţii momelii şi a sforii.

Altă metodă, destinată răpitorilor de fund, e acea a sondării locurilor de adăpost a peştilor răpitori. cu o undiţă având la capăt o montură de 2—3 cârlige triple, pe care e fixat un peştişor mort cu capul în jos. Acest peştişor poate fi înlocuit printr'unul artificial, de cositor lucitor. ale cărui evoluţii desordonate atrag în jurul lui peşti curioşi şi lacomi aninând din când în când pe cei mai îndrăzneţi.

Când însă peştele e natural, cum spuneam mai sus, pescarul care a simţit că momeala a fost atacată, trebuie să aştepte până ce peştele a fost înghiţit.

In fine un peşte artificial aruncat cu o vargă de 4—5 m şi tras prin apă iute printre pietre sau cioate. sau pe marginea stufurilor, — aşa cum fac pescarii noştrii de lostriţă pe valea Bistriţei şi pescarii normanzi de păstrăv, — constituie un gen intermediar între pescuitul sondat şi cel aruncat din mulinet.

* * *

Şi acum vom spune câteva cuvinte despre nadă şi despre momeli.

Nada se dă, în ape liniştite. atât pentru a crea un obicei peştilor de a veni în acelaş loc să caute hrană, cât şi pentru a-i familiariza cu un anumit fel de momeală.

Pentru aceasta se aleg locuri libere de ierburi şi obstacole, la îndemâna pescarului care-şi pregăteşte un loc bun. Iar dacă asemenea locuri nu există. ele trebuiesc făcute smulgând cu mâna sau cu ajutorul unei greble, din barcă, plantele care se ridică spre suprafaţă. Ele se rup din fund şi se îndepărtează, lăsându-se un

luminiş de 10—15 m pătraţi. Aci se dă nadă peştilor, cu câteva zile înainte de a începe pescuitul.

Cum peştii urmăriţi sunt crapii, linii, roşioarele, etc. nada e constituită din cartofi fierţi, mămăligă, tărâţe, bob sau grâu fiert, etc. Oricare din acestea se sfărâmă şi se amestecă, fără multă frământare, cu argilă sau nămol care, desagregându-se, liberează hrana încet încet.

Nada se aruncă pe locul de pescuit, pe cât posibil la ore regulate.

Cât priveşte momelile, ele sunt aşa de variate încât s'ar putea scrie o carte numai despre ele.

După cum se vede mai sus, la crap, roşioară, lin, etc., se întrebuinţează leguminoase sau paste făinoase. Bobul, grâul, porumbul şi cartoful se prepară cam în acelaş fel. Bobul şi grâul se moaie câteva ore în apă şi se pun la fiert. Când a fiert apa se trag deoparte, lăsându-i să fiarbă încet, până ce apare bobul alb sub pieliţă. Se înfăşoară apoi într'o cârpă udă şi se întrebuinţează trecând binişor cârligul prin carnea bobului şi scoţând uşor vârful în partea opusă.

Cartofii pentru momeală trebuie să fie de talia alunelor mari. Se fierb puţin, până se poate lua pieliţa de pe ei. Constituiesc cea mai bună nadă pentru crap şi lin mare. Toate aceste momeli trebuiesc întrebuinţate proaspete fiindcă fermentează uşor.

Mămăliga se frământă, de preferinţă, cu puţină făină sau cu pâine muiată în apă, dând o excelentă pastă aderentă.

In fine pâinea simplă, muiată în apă şi pe urmă frământată, constituie o momeală foarte bună.

Caşcavalul sau schweitzerul, tăiat în cubuleţe, e bun pentru pescuirea mrenei şi porcuşorului.

Cireşile servesc ca momeală pentru clean.

Dintre vieţăţi, cea mai folositoare pescarului e râma, iar dintre râme cea mai bună e aceea de 5—8 cm, scoasă din păşunile grase şi umede de pe marginea apelor. Ar fi o greşală să se creadă că râme se pot găsi oriunde şi pescarul care pleacă fără râme de acasă, se va întoarce fără peşte, dacă n'a avut altă momeală potrivită.

De aceea râmele se adună dinainte şi se pregătesc pentru pescuit. Recolta râmelor se face cu o sapă mică sau, în locurile unde abundă, cu un simplu băţ de 3—4 cm grosime, ascuţit la un capăt. Nu e nevoie să se sape adânc: sub brazdă se găsesc râmele, dimineaţa pe rouă. Bineînţeles, dacă pământul e uscat, căutarea lor e de prisos. Dacă e foarte umed, după ploi, sau din pricina infiltraţiilor, băţul

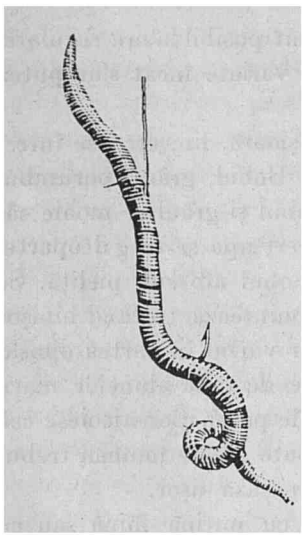

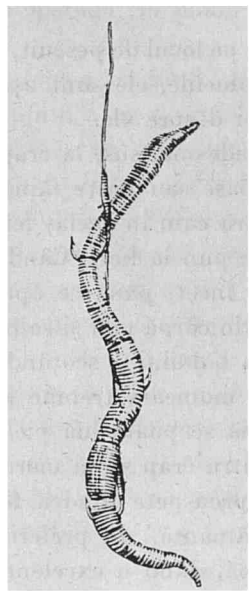

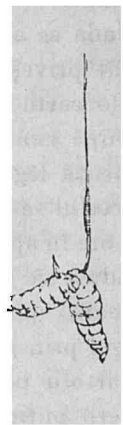

sus pomenit înfipt 10—15 cm în pământ şi pe urmă rotit în jurul vârfului, din ce în ce mai aplecat, va face să iasă râmele din pământ pe o rază de două palme. Trebuie însă un ochi ager pentru a deosebi, între firele de iarbă, râma care iese.

Râmele scoase se spală în apă, se scurg şi se pun la răcoare într'o cutie de metal cu muşchi umed, unde stau îndesate zile întregi şi rămân curate şi viguroase.

Râma trebuie să fie vie la cârlig.

Figura alăturată arată cum trebuie pusă râma pe cârlig.

In Apus, în special în Franța, una din principalele momeli este larva de muscă domestică, vierme alb de 8—10 mm, bun pentru prins orice fel de pește. Se păstrează vre-o câteva zile în tărâțe uscate și se pune la cârlig după cum arată figura de mai sus.

Printre principalele larve întrebuințate la pescuit, sunt cele de insecte cu metarmofoză aquatică, bunăoară: perlide, frigane, libelule, efemere. Ele poartă numele de burlăi, carabeți, rusalii, etc.

Ca insecte, cele mai întrebuințate sunt lăcustele, mușteie mari de carne, greerii, furnicile mari cu sau fără aripi, coropișnițele precum și formele adulte ale larvelor sus citate.

Observațiile făcute pe marginea apei vor complecta informațiunile date aci și care sunt suficiente pentru cine pleacă începător la pescuit.

Am numit mai sus momelile și nadele pe care un pescar trebuie să le cunoască. Dar pe lângă acestea mai sunt sute altele, aromate sau nu. O caracteristică binc cunoscută a pescarului e aceea de a cădea ușor în exagerare. Astfel, o școală întreagă s'a format în Apus, dând o puzderie de pescari pe care-i putem numi « tripoteuri », — nevorbind decât în treacăt de negustorii care vând tot soiul de produse aromate, care îmbată peștele cu o beție caracterizată prin aceea că îi ordonă să ia cârligul cu momeala în gură și să facă semn pescarului să-l tragă în sus.

Dar pescarii de mai sus, printr'un rafinament inversat, complică farmecul pescuitului cu plăcerea, de ei înțeleasă, de a manipula tot felul de necurățenii.

Sângele amestecat cu cânepă pisată, sau caşcavalul macerat în urină, sunt noțiuni clementare ale unei savante bucătării, din care au ieșit miraculoase preparate, menite să facă din tot purtătorul de undiță un campion fericit. E drept că mulți pești sunt omnivori, dar acesta nu e un motiv suficient pentru a le încerca rezistența la greață.

Sfătuim cu tărie pe cetitorii acestor rânduri să nu contribuie, prin adoptarea acestor practice, la confirmarea aserțiunii că pescuitul e o îndeletnicire murdară și desgustătoare.

CAP. V

INTREŢINEREA ŞI REPARAREA MATERIALULUI

Vom încerca să adunăm, în acest capitol, un cât mai mare număr de sfaturi, pentru a ajuta pescarul să-şi păstreze în bună stare sculele costisitoare de care se va servi la pescuit, iar pe de altă parte vom arăta, pentru toţi acei cu o îndemânare suficientă, cum se pot desăvârşi reparaţiuni fie de moment, pe malul apei, fie durabile, acasă, ţinând seamă de faptul că un pescar amator n'are, neapărat, un atelier de mecanic.

* * *

Prima sculă pe care pescarul trebuie s'o îngrijească e varga.

Vărgile bune se vând într'un sac de pânză subţire în care ficcare bucată stă într'un compartiment separat. In aceste compartimente, toate bucăţile trebuiesc băgate cu partea subţire *întâi*. Sacul trebuie legat numai la gură şi spânzurat cu gura în jos de un cui, într'un loc adăpostit de umezeală sau de căldură marc. Nu lăsaţi varga sau bucăţile ei rezemate de perete: ele se pot strâmba. De asemenea nu le lăsaţi în tocul de metal sau de bambu în care sunt vândute unele vărgi bune: acest toc e destinat călătoriei, nu păstrării.

Când montaţi o vargă din 3 bucăţi, fixaţi întâi vârful la partea mijlocie şi pe urmă pe acesta la partea groasă. La demontaj, desprindeţi întâi partea groasă şi pe urmă vârful de mijloc. Băgaţi de seamă ca vârful să nu întâlnească un obstacol în momentul când îl trageţi afară. Când faceţi aceste operaţiuni, apucaţi bucăţile,

pe cât se poate, numai de partea metalică. La montaj, ţineţi în aşa fel bucăţile încât, odată tuburile împinse la loc, inelele să fie aliniate, fără să mai aveţi nevoie să răsuciţi bucăţile (afară de unele închizături cu zăvor unde răsucirea e necesară). Nu răsuciţi niciodată bucăţile ţinând de lemnul vărgii, căci acest lucru e fatal aderenţei tuburilor de metal pe lemn. Dacă tuburile încheieturii au fost prea tare înfundate unul într'altul, nu încercaţi să le desfaceţi prin torsiune: încălziţi uşor, cu un chibrit, *tubul exterior*, cât mai aproape de vârf, deci cât mai departe de lemn şi, pe urmă, apucând cu o cârpă sau cu o foaie subţire de cauciuc (cameră de bicicletă), trageţi şi încheietura se va desface. De altfel, dacă ţineţi întotdeauna bine unse dopurile care garantează gura tuburilor şi dacă tubul mascul e curat, nu veţi avea greutăţi la montaj şi demontaj.

Unsoarea întrebuinţată e seul, cu garanţia lipsei de acizi. Acest seu se găseşte la toţi marii negustori de articole de pescuit şi, întrebuinţat în cantităţi foarte mici, însă regulat, înlătură orice neajuns.

Ştergeţi încheieturile cu puţin seu întins pe un petec curat, dar nu încercaţi să le şlefuiţi fiindcă, uzând metalul, stricaţi bunul ajustaj.

In principiu nu montaţi varga în casă, iar când încercaţi o vargă la negustor, fixaţi-i un mulinet pentru a vă da seama de echilibrul ei şi băgaţi de seamă să nu loviţi vârful.

La pescuit, nu vă serviţi de mânere de plasă care conţin vârful de rezervă pe care umezeala, care pătrunde în bambu, îl strică.

Când sunteţi pe malul apei, nu puneţi niciodată varga pe jos. nici n'o rezemaţi de ramurile subţiri ale unui pom bătut de vânt. Uitaţi-vă împrejur înainte de a începe să pescuiţi: vârful subţire al vărgii nu poate suporta lovituri de stânci sau ramuri.

Unele vărgi pentru pescuit cu musca artificială au, la coada mânerului, o foarte practică lance de metal care se înfige în pământ. dând putinţa pescarului de a-şi libera mâinile pentru a lega o muscă, a schimba o strună, etc. In acest chip nici pescarul, nici asistenţa nu riscă să pună piciorul pe varga întinsă pe jos. Dar, când înfigeţi

lancea, țineți varga de mâner, nu de mijloc. Când ați isprăvit pescuitul, după ce ați demontat varga, ștergeți de apă bucățile cu o cârpă uscată, îndreptați-le dacă au rămas strâmbe în urma unei sforțări prea mari și puneți-le în compartimentele lor numai dacă sacul e uscat.

Nu ridicați niciodată peștele din apă cu ajutorul vărgii: nu e făcută pentru asta. Dacă ați agățat o ramură, un obstacol din apă, fie chiar un pește prea mare pentru a putea fi stăpânit [1]), nu impuneți vărgii tracțiuni exagerate și nu smuciți, ci puneți varga în prelungirea sforii, cu vârful către obstacol, astfel încât singură struna să suporte ruptura.

Obișnuiți-vă să faceți toate mișcările cu varga nilădios, în «supleță», nu smucite, brusce. Nu pescuiți cu o vargă de muscă artificială într'alt chip, nici n'o întrebuințați cu o sfoară prea grea: informați-vă la un cunoscător. Altfel riscați să-i nimiciți calitățile.

In fine țineți vărgile, atât la hoteluri sau în tren, cât și acasă, la adăpost de curiozități pentru a nu descoperi, în ajunul plecării la pescuit, că vârful e rupt.

Mulinetul, mai puțin fragil, are totuș nevoie de îngrijire și menajamente.

E ușor de înțeles că loviturile, atât în timpul transportului cât și la pescuit, îl pot deteriora fie strâmbându-l, fie chiar spărgându-l.

De pildă după ce ați fixat mulinetul pe vargă, când rezemați varga oblic pe pământ pentru a trage mătasea prin inele, aveți grije ca mulinetul să fie cu manivela în sus, spre a se învârti liber, altfel riscați să-i rupeți sau să-i strâmbați mânerul.

Dacă exteriorul mulinetului nu se teme de apă, sunt totuși piese din interior care, fiind de oțel, pot rugini. De aceea e bine ca, după pescuit, mulinetul să fie demontat, șters cu o cârpă uscată

---

[1]) Experiența vă va arăta ce pești mari se pot stăpâni cu scule fine, în afară de rare excepții.

şi uns din nou. Cea mai bună unsoare e acea care azi se face dintr'un amestec de ulei mineral, petrol şi grafit. Câteva picături sunt suficiente, chiar pentru mulinetul de pescuit aruncat ale cărui învârtituri sunt mult mai repezi şi mai numeroase.

Mulinetele bune se păstrează şi transportă în tocuri solide.

Mătasea de pescuit cere îngrijire de fiecare dată când a servit.

Se înţelege că o mătase preparată şi impermeabilizată, ca acea pentru pescuit cu musca artificială, e mult mai rezistentă decât acea pentru pescuitul aruncat. Totuş ea trebuie uscată după fiecare pescuit, fie că e întinsă pe vârtelniţă, fie că e trasă în spire largi din mulinet şi atârnată în cui.

Nu lăsaţi niciodată o asemenea mătase să atârne noaptea pe jos, fiindcă şoarecii transformă uşor o mătase de peste o livră sterling în capete de sfoară pentru legat pachete. Mătasea uscată trebuie unsă şi pe urmă frecată bine pentru a pescui din nou cu ea, căci astfel va aluneca prin inele şi va pluti mai bine; dar n'o ungeţi decât înainte de a pescui, grăsimea lăsată pe ea având tendinţa de a disolva emailul.

Nu lăsaţi niciodată timp îndelungat o mătase emailată pe mulinet. Spirele strânse devin scorţoase, apretul din ele transpiră şi lipeşte, făcând mătasea inutilizabilă. Scoateţi mătasea de pe mulinet şi, în spire libere şi mari, puneţi-o, învelită într'o cârpă subţire, fie în cui, fie în dulap. N'o băgaţi în cutie, ci ţineţi-o la aer.

O mătase neapretată, ca acele întrebuinţate de obicei la pescuitul aruncat, are nevoie de uscare după fiecare zi de pescuit. Mătasea trebuie ţinută la adăpost de soare şi de praf. Din când în când e bine să fie şi ea unsă, dar numai când e bine uscată, şi pe urmă ştearsă bine; altfel, prisosul de unsoare ar împiedeca spirele de a se desprinde uşor sub tracţiunea nălucii.

Unsoarea întrebuinţată e un amestec de parafină şi vaselină şi se găseşte la toţi fabricanţii mari.

Strunele din fir de Florenţa se pot păstra foarte multă vreme, dacă sunt ţinute la adăpost de lumină, aer şi umezeală. Ele nu

trebuiesc lăsate în cutiile cu pâsle umede decât în timpul pescuitului, nu și în timpul nopții. De aceea, atâta vreme cât nu servesc, strunele, odată uscate, se păstrează într'o pungă de piele de căprioară bine spălată și limpezită.

Pentru iarnă se recomandă păstrarea lor într'o cutie ermetic închisă, conținând un pumn de amestec, în părți egale, de oxid de calciu și oxid de magneziu.

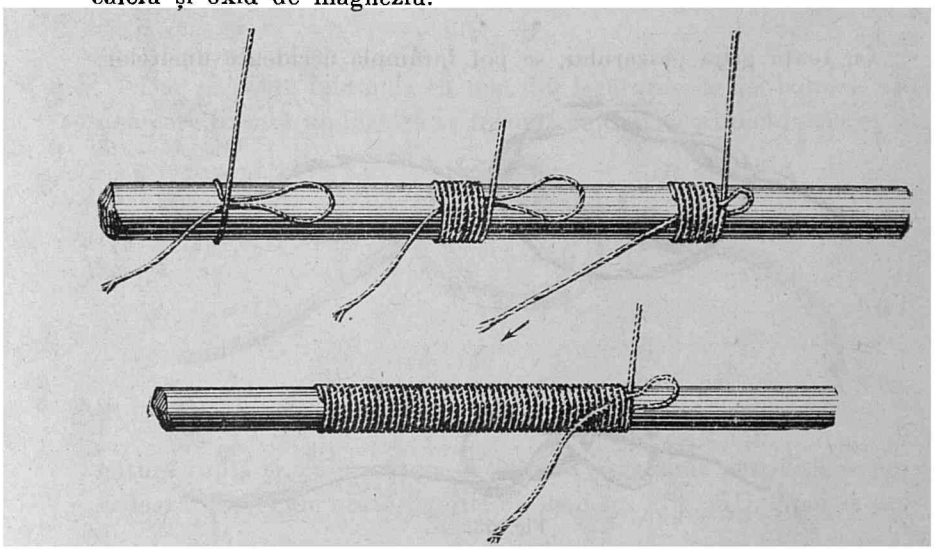

Fig. 51—52.

Pentru a le înnoda, strunele trebuiesc muiate 20—30 minute în apă.

Strunele de oțel și cârligele se păstrează unse și la adăpost de umezeală.

Sacul de pește sau coșul trebuiesc spălate din când în când. Sacul se usucă la umbră, pe când coșul, expus câteva ore la soare, pierde orice miros de pește.

Pantalonii sau ciorapii de cauciuc trebuiesc întorși după fiecare pescuit și uscați de transpirația condensată înăuntru, care vatămă

cauciucul. Nu trebuiesc puşi nici lângă sobă, nici la soare. E bine ca, la sfârşitul sezonului, să fie spălaţi în apă curată pe dinăuntru şi pe urmă uscaţi, înainte de a fi puşi la păstrare la întunerec şi răcoare.

Cizmele de cauciuc, neputând fi întoarse, se usucă cu tărîţe sau ovăz care absorb umezeala. Muştele artificiale trebuiesc ţinute în cutii ermetic închise, pentru a evita ravagiile moliilor.

* * *

Cu toată grija pescarului, se pot întâmpla accidente uneltelor,

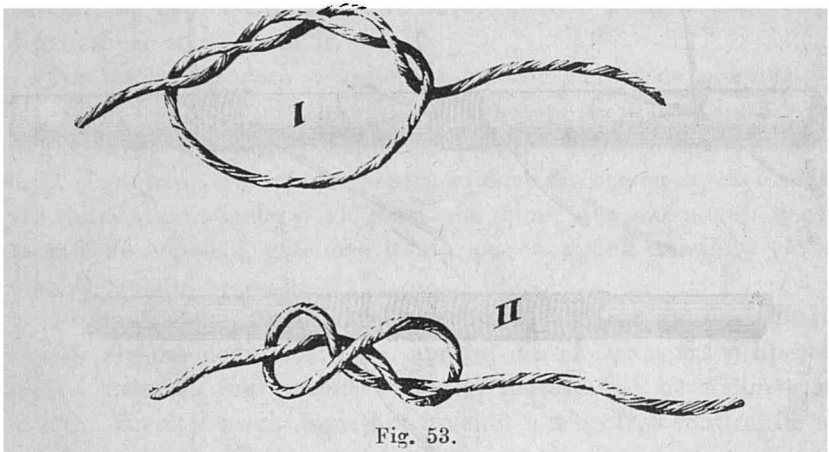

Fig. 53.

unele grave, împotriva cărora nu e nimic de făcut decât cumpărarea unei scule noui, altele reparabile pentru oricine e deprins să se servească de mâini.

In timpul pescuitului varga poate fi ciocnită fie de cârligul unei muşte, fie de plumb, fie de nălucă, sau chiar sgâriată de stânci.

Aceste lovituri strică pojghiţa de lac cu care e acoperită varga şi umezeala poate, cu timpul, pătrunde şi putrezi lemnul.

E bine ca, la sfârşitul sezonului, pescarul să examineze cu de-amănuntul lacul vărgii şi, peste tot unde lacul a sărit, să-l cârpească cu un chibrit sau o pensulă muiate în « flatting », lac care se poate

găsi și la noi în țară. Uscarea anevoioasă a acestui lac cere ca varga reparată să stea la adăpost de praf câteva zile.

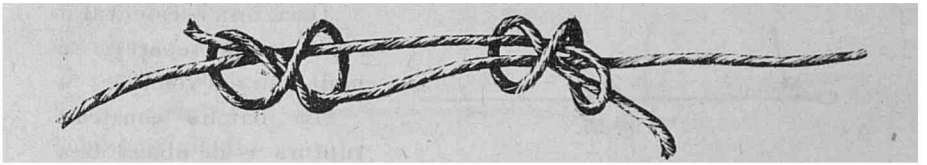

Fig. 54.

Dar se poate întâmpla ca una din legăturile de pe bambu, sau una care fixează un inel, să se fi rupt. Se desface atunci întreaga le-

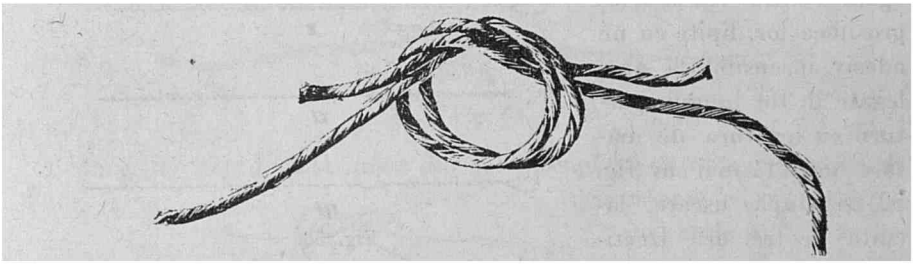

Fig. 55.

gătură ruptă și, cu o mătase de coloare și grosime potrivită, se procedează după cum arată figurile de mai sus (fig. 51). Apoi se aco-

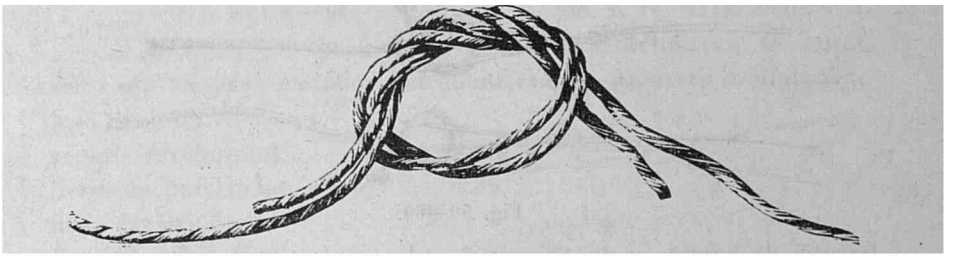

Fig. 56.

peră cu două sau trei straturi de lac, puse la intervale care sunt determinate de uscarea stratului precedent.

Dacă lovitura a ciobit, crăpat sau spart un inel, el trebuie înlocuit: altfel mătasea, uzată curând de spărtură, va fi pierdută.

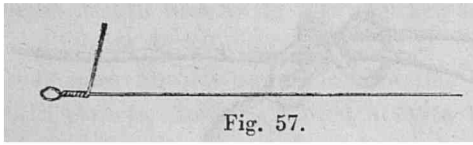

Fig. 57.

Dacă însă accidentul a rupt varga, reparaţia e mult mai anevoioasă.

La bambu construit ruptura e de obicei de-a curmezişul; la greenheart, oblică în lung.

Capetele bucăţilor rupte trebuiesc ajustate oblic, în aşa fel încât să se încalece pe o lungime egală cu de vre-o 6 ori grosimea lor, lipite cu un adesiv insensibil la apă, legate în tot lungul spărturii cu legătura de mătase arătată mai sus (fig. 52) şi, după uscare, lăcuite de trei ori. Rectitudinea bucăţii reparate depinde, bineînţeles, de dibăcia reparatorului.

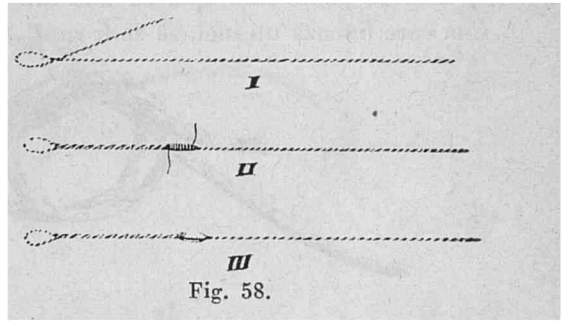

Fig. 58.

Pe malul apei, o ajustare sumară şi o legătură strânsă cu o

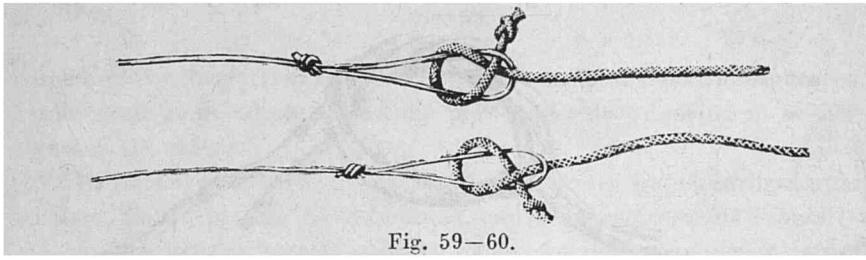

Fig. 59—60.

bucată de bandă izolantă sau de «Leucoplast», vor fi suficiente pentru a îngădui pescarului să-şi continue pescuitul.

Pentru înnodarea a două capete de mătase sau de strună dăm nodurile de mai sus (fig. 53, 54, 55, 56).

Iar pentru repararea și facerea unei strune de oțel sfaturile următoare.

Orice strună de oțel se leagă de accesoriile celelalte printr'un ochi potrivit, făcut pe o sârmă, un cui, etc. Dacă struna e din fir simplu, capătul scurt se învârtește strâns de 7—8 ori în jurul celui lung (fig. 57); dacă struna e din cablu, capătul scurt trebuie răsucit împreună cu cel lung pe 2 cm, iar la sfârșit se învelește în 5—6 spire de fir foarte subțire de aramă (liță), peste care se pune o lipitură de cositor (fig. 58, I, II, III). Pentru această lipitură vă puteți servi de pastele metalice întrebuințate de amatorii radiofoniști, însă dacă nu vă pricepeți, întrebuințați fierul de lipit, în loc de a încălzi firul la flacără, pentru a nu risca să-l ardeți și să pierdeți năluca la prima aruncare.

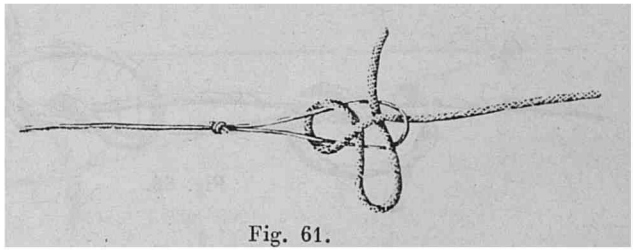

Fig. 61.

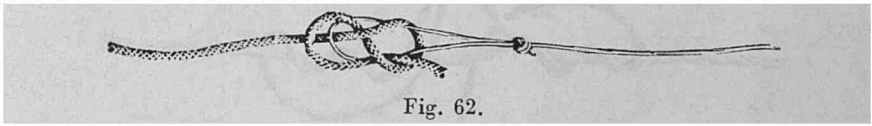

Fig. 62.

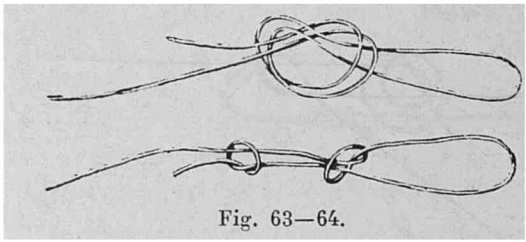

Fig. 63—64.

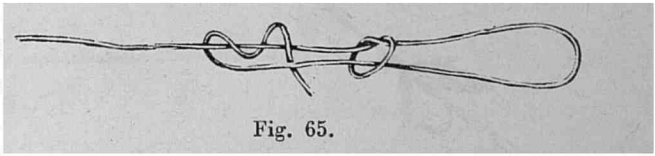

Fig. 65.

Aveți întotdeauna o piatră sau o pilă foarte fină, cu care să puteți ascuți vârful tocit al unui cârlig. Examinarea frecventă a

vârfului cârligelor este o necesitate, pentru a înlătura scăparea repetată a peștilor rău înțepați.

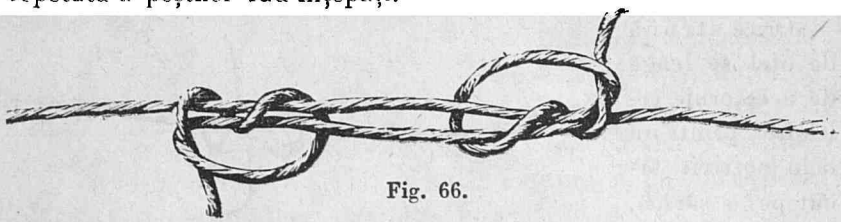

Fig. 66.

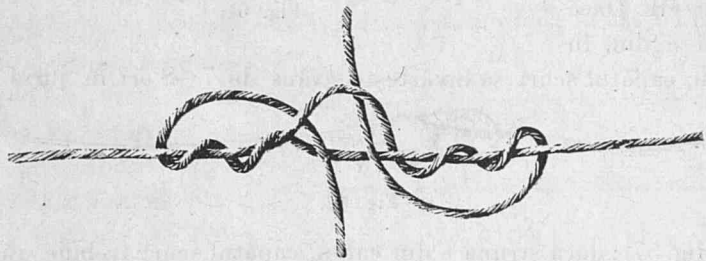

Fig. 67.

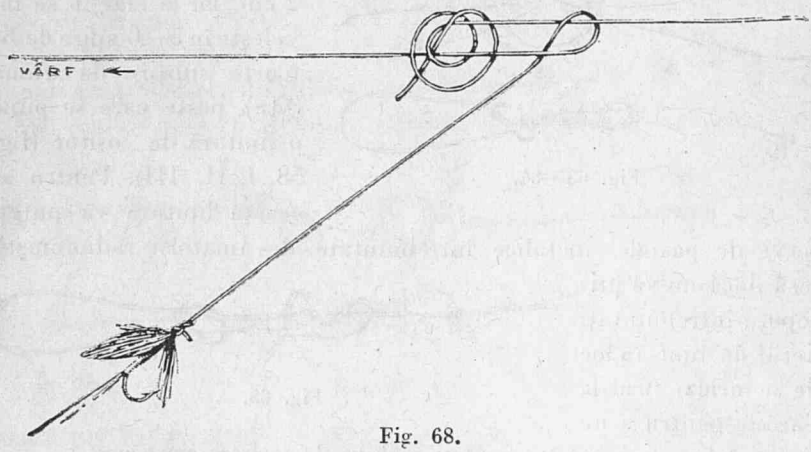

Fig. 68.

Figurile 59, 60, 61, 62 arată cum se înnoadă sfoara la ochiul strunei. Nodul din fig. 61 *e* ușor de desnodat pentru o mai

repede schimbare a strunei, însă nodul din fig. 62 *e* cel mai potrivit pescuitului cu musca artificială.

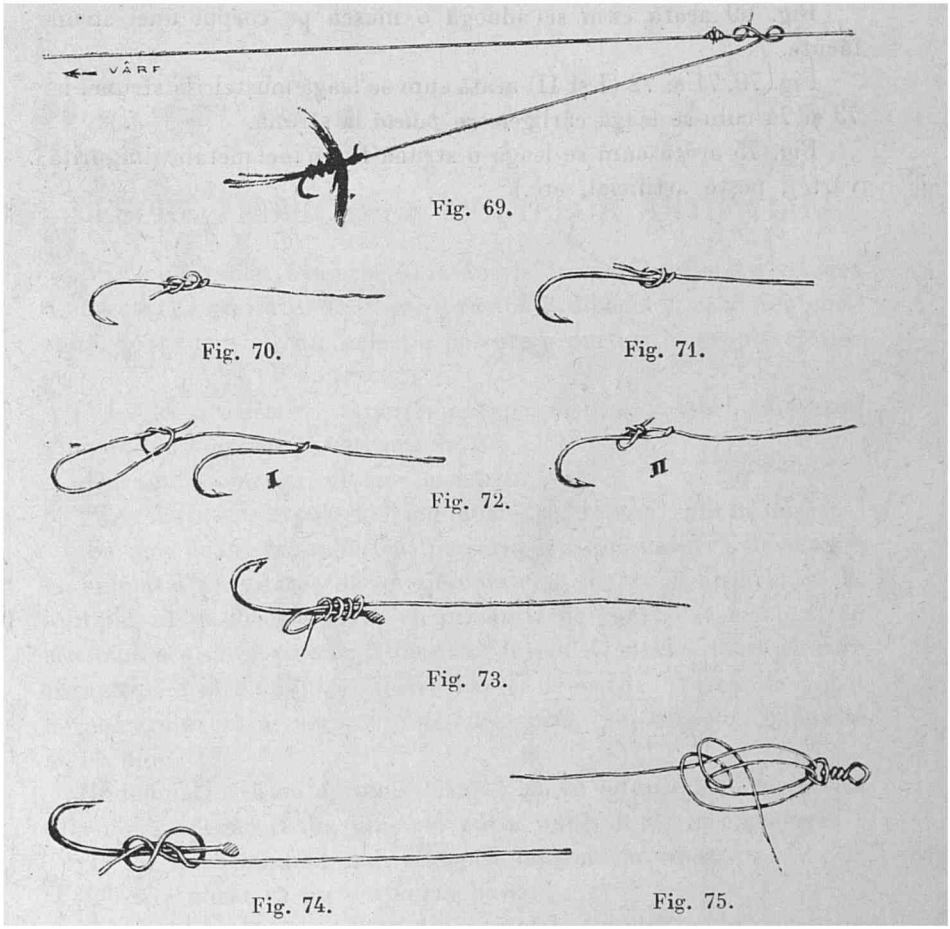

Fig. 69.

Fig. 70.

Fig. 71.

Fig. 72.

Fig. 73.

Fig. 74.

Fig. 75.

Figurile 63, 64 și 65 arată cum se face ochiul dela capătul de sus al strunei.

Figurile 66 și 67 arată cum se înnoadă firele strunei.

Fig. 68 arată cum se lasă, chiar din înnodarea acestor fire, un căpeţel pe care se înnoadă musca.

Fig. 69 arată cum se adaogă o muscă pe corpul unei strune făcute.

Fig. 70, 71 şi 72 (I şi II) arată cum se leagă muştele la strune, iar 73 şi 74 cum se leagă cârligele *cu paletă* la strună.

Fig. 75 arată cum se leagă o strună la un inel metalic (linguriţă, vârtej, peşte artificial, etc.).

CAP. VI

DESPRE FABRICAREA MUŞTELOR ARTIFICIALE

Vi s'a întâmplat, sau vi se va întâmpla, în cursul carierei d-voastră de pescar, să găsiţi o apă în care, cu toată dibăcia şi răbdarea cheltuită, toate muştele din colecţia pe care o purtaţi în geantă să dea greş.

Ici-colo, un păstrăv tânăr şi neexperimentat va sări, fără convingere, poate chiar îl veţi prinde.

Dar nu asemenea succese urmăriţi.

Şi cu toate astea, păstrăvii iau muşte, se hrănesc, sunt în mişcare!

Se mai poate întâmpla ca, pescarul localnic care vă urmăreşte cu simpatie activitatea de un sfert de ceas, de după un arin, să se apropie, să vă dea bunăziua cu jumătate de gură şi să aştepte: nu ştie cum are să fie primit. E fascinat de sculele strălucitoare cu care pescuiţi, — intimidat, — şi se mai şi teme de starea de spirit a pescarului fără noroc, stare de spirit pe care o cunoaşte şi el bine.

Indemnaţi-l să se apropie, lăsaţi-l să vă admire sculele şi veţi afla două adevăruri din care cel puţin unul vă va face plăcere:

1° Că tare minunat mai alungaţi muştele pe apă;

2° că e păcat că nu e «pana» bună.

Iar ca dovadă, va scoate din portofel, (fiindcă e de mirare ce portofel special pentru muşte am văzut la unii ţărani), va scoate, — zicem, — doi-trei fulgi de cocoş şi vi-i va oferi. Ii puteţi oferi şi d-voastră o strună sau câteva cârlige, fiindcă v'a spus un lucru preţios.

Sunt într'adevăr râuri, locuri și momente în care păstrăvul ia o muscă determinată și refuză pe toate celelalte.

Uneori forma îl atrage, alteori coloarea. Și dacă știți să faceți

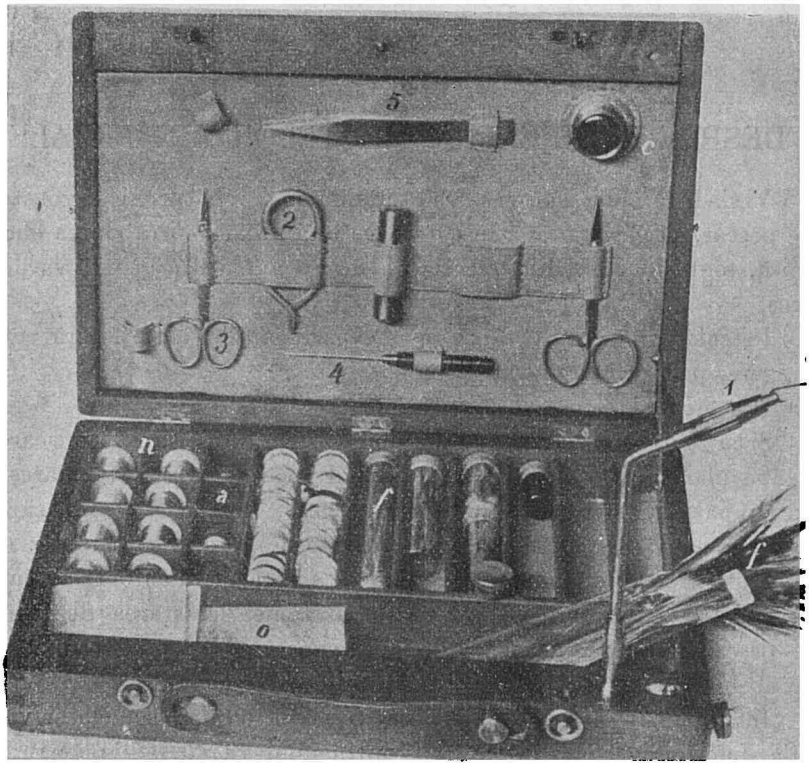

Fig. 76.

muște artificiale și aveți cu ce, mâine veți fi pescar «norocos» și veți avea satisfacția de a fi prins peștii cu muște făcute de d-voastră.

După cum vedeți în fotografiile alăturate, sculele și materialul necesar uneia din cele mai plăcute îndeletniciri pescărești ocupă un spațiu restrâns.

Iată bunăoară de ce scule aveți nevoie:

1. O menghină mică pentru ținut cârligul, menghină care se fixează pe o masă sau chiar pe cutia cu accesorii.
2. Unul sau doi cleștișori pentru fulgi.
3. O forfecuță cu vârf ascuțit.
4. O sulă mică.

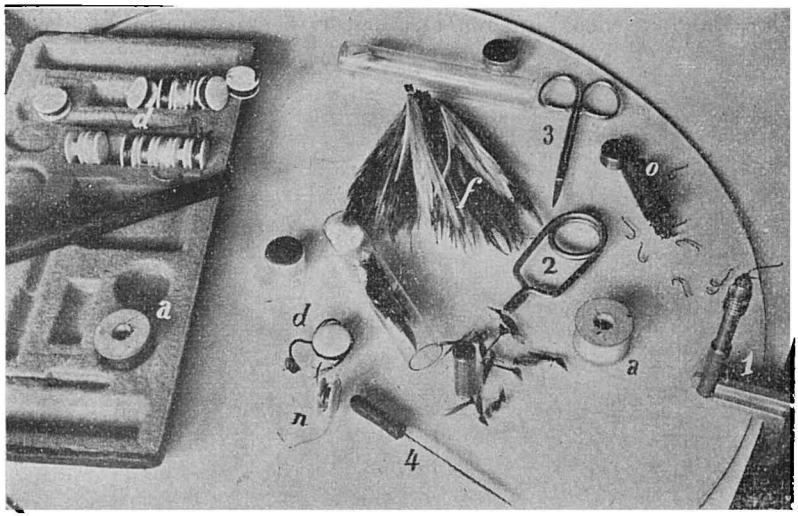

Fig. 77.

5. Un clește în formă de cimbistră cu vârfuri ascuțite.

Iată acum materialele și întrebuințarea lor.

a) Muștele se leagă pe cârlig cu un *fir de mătase* foarte subțire și rezistent, făcut înadins în acest scop.

b) Firul de mătase se trage, înainte de întrebuințare, printr'o *ceară* specială pentru a-l face lipicios [1]).

c) Lacul cu care se lipește nodul făcut la capătul mușchi terminate [2]).

[1]) Rășină și terebentină topite în părți egale.

[2]) Shellac în solzi disolvat în alcool.

d) *Mătasea* nerăsucită, naturală, din care se face corpul celor mai multe din muște și care se găsește în orice coloare la negustorii de mărunțișuri sub denumirea de « filo-floss ».

e) *Lâna* nerăsucită, întrebuințată adesea pentru corpul muștelor mai voluminoase și mai păroase.

f) Fulgii de cocoș și de găină (*a*, *b*, *c*, fig. 78), naturali sau vopsiți, din care se figurează labele, uneori aripile, corpul și cozile muștelor. Fulgii de cocoș sunt mai strălucitori și mai țepoși. Din această

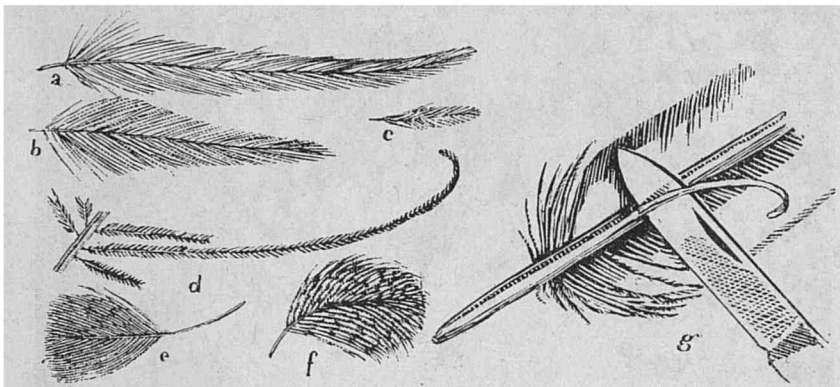

Fig. 78.

pricină au mai puțin tendința să se ude și se întrebuințează la facerea majorității muștelor plutitoare. Cei de găină, mai moi, servesc la facerea muștelor scufundate. Toți acești fulgi sunt luați de după capul păsărilor.

g) Din barbele penelor din coada păunului (*d*, fig. 78) se figurează corpul anumitor muște. Cele dela cotorul penei sunt de coloarea bronzului; cele dela vârf, către «ochi», sunt de coloare verde metalică.

h) Fulgii de pe pieptul potârnichii, atât cei punctați negru pe alb, cât și cei punctați cafeniu, servesc la figurarea labelor muștelor, uneori a aripilor (*e*, fig. 78).

i) Fulgii de pe pieptul raţelor sălbatece, fie cafenii deschis, fie verzui deschis, servesc la imitarea aripilor efemerelor mari zise muşte de Mai (*f*, fig. 9 şi 78).

j) Barbele penelor de fazan sunt foarte bune pentru imitarea cozilor anumitor muşte.

k) Fircle de tei, cu care grădinarii leagă pomii, tăiate în fâşii

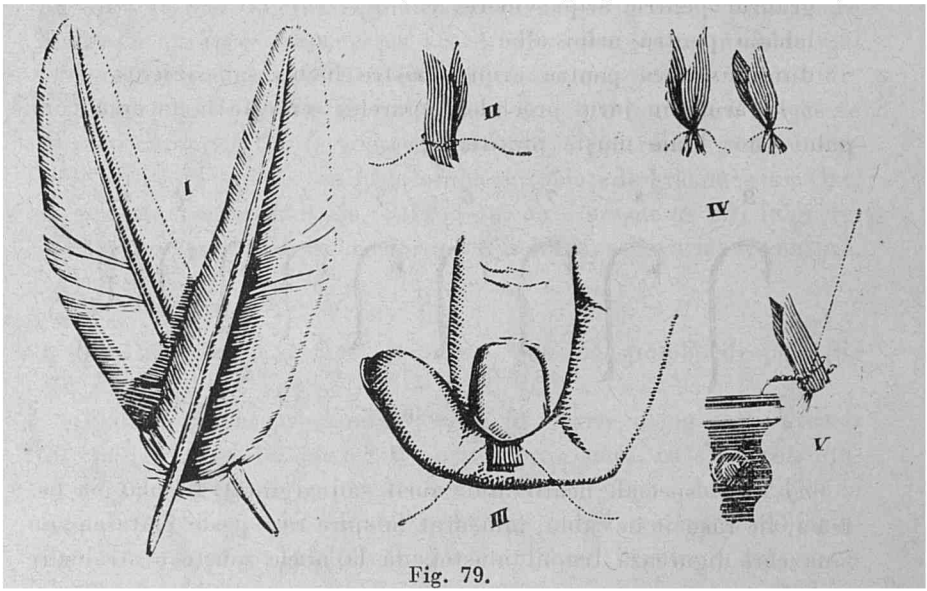

Fig. 79.

înguste şi udate fac, înfăşurate pe cârlig, corpuri foarte bune de muşte.

Tot astfel serveşte şi pojghiţa jupuită de pe tubul penelor (*g*, fig. 78).

l) Pentru figurarea aripilor celor mai multe muşte se întrebuinţează fragmente de pene de diferite păsări, după metodele descrise de fig. 79, fie naturale, fie vopsite. Pasările care dau cele mai bune pene pentru acest scop sunt:

becaţina, sitarul, curca, fazanul pentru aripi sure pătate cafeniu;

rațele sălbatece pentru aripi gris-albăstrui cu vârfuri negre, verzi metalice, punctate alb cu negru;

găina, dropia și heretele, pentru aripi cafenii palide tărcate cafeniu închis;

porumbelul pentru aripi uniform colorate vișiniu, cenușiu, vânăt, gris și alb;

graurul pentru aripi vinete;

lebăda pentru aripi albe;

dumbrăveanca pentru aripi albastre închis sau deschis.

m) Părul din jurul urechilor iepurelui servește la facerea corpului unor bune muște plutitoare.

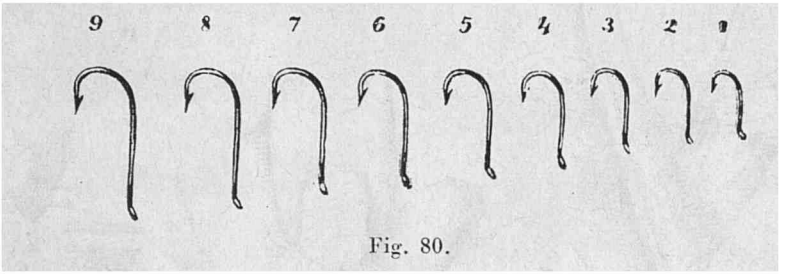

Fig. 80.

n) Firul special, nealterabil, aurit sau argintat, fie plat ca beteala, fie răsucit în cablu, înfășurat în spire rare peste mătasea sau lâna care figurează trupul mușteî, dă la unele muște o strălucire atrăgătoare.

o) Cârligele pe care se fac muștele trebuie să fie de o foarte bună calitate; să nu se îndoaie; să aibă, pe cât se poate, vârful scurt, dar foarte ascuțit; să poarte ochi pentru a putea fi legat și schimbat ușor la strună.

In figura de mai sus sunt reprezentate cârligele cu numerotarea lor.

Numerele 1—5 sunt întrebuințate pentru muștele mici, la pescuitul în ape curgătoare; numerele mai mari servesc la facerea mușteloi pentru lacuri unde păstrăvii depășesc ușor greutatea de 500 gr

Dacă sunteți la țară și aveți timp, veți găsi distracție în procurarea și selecționarea celei mai mari părți a materialului enumerat mai sus. Dacă însă n'aveți nici timpul, nici gustul pentru asta, procurați-vă acest material, cel puțin la început, dela un bun negustor din Anglia. E absurd și ridicol, în aparență, să aducă cineva fulgi de găină sau de potârniche din Anglia: cu toate astea este nu numai mult mai simplu, — fiindcă acolo sunt magazine speciale care se ocupă numai cu procurarea acestui material, — dar e chiar mai ieftin, fără să mai vorbim de calitatea acestui material curat, ales, etc.

Când colorile cerute de imitațiile unora din muște nu se găsesc în mod curent, fulgii se vopsesc, prin metoda întrebuințată la vopsirea stofelor, după ce au fost complect spălați de grăsimea lor. Dar, în general, pentru mustele scufundate, nu e nevoie de alți fulgi decât acei pomeniți mai sus în colorile lor, îndeajuns de variate în natură.

* * *

Incercați acum să faceți o muscă, una mai simplă, de pildă pe cea din Fig. 81.

Fixați cârligul prinzându-i curba în buzele menghinei. Treceți 20 cm de mătase fină de legat mustele prin ceară, ca s'o faceți lipicioasă; prindeți-o de un capăt cu unul din cleștișorii de fulgi, iar la celălalt capăt făceți-i un nod dublu pe care-l treceți peste inelul cârligului; strângeți nodul cam pe la mijlocul fierului și înfășurați firul strâns *peste* capătul mic, către stânga *(a)*.

Cu aceste spire spre stânga prindeți:

a) 7—8 centimetri de mătase colorată pentru corp, să zicem mătase verde deschis;

b) 3—4 fire roșcate de pană de șold de fazan;

c) 3—4 cm de fir de argint.

Când ați ajuns aproape de punctul unde fierul cârligului începe să se încovoaie, opriți-vă și reveniți înfășurând către dreapta, având grija în acest moment să asigurați vârfurilor de cozi o poziție normală, deasupra și în prelungirea fierului cârligului *(b)*. Ajunși cam

în punctul *b*, lăsaţi din mână cleştişorul a cărui greutate va întinde firul spânzurând în jos.

Luaţi un fulg de găină roşu închis, ţineţi-l de vârf şi, trăgându-l prin degete, resfiraţi-i în răspăr barbele. Legaţi-l cu câteva spire

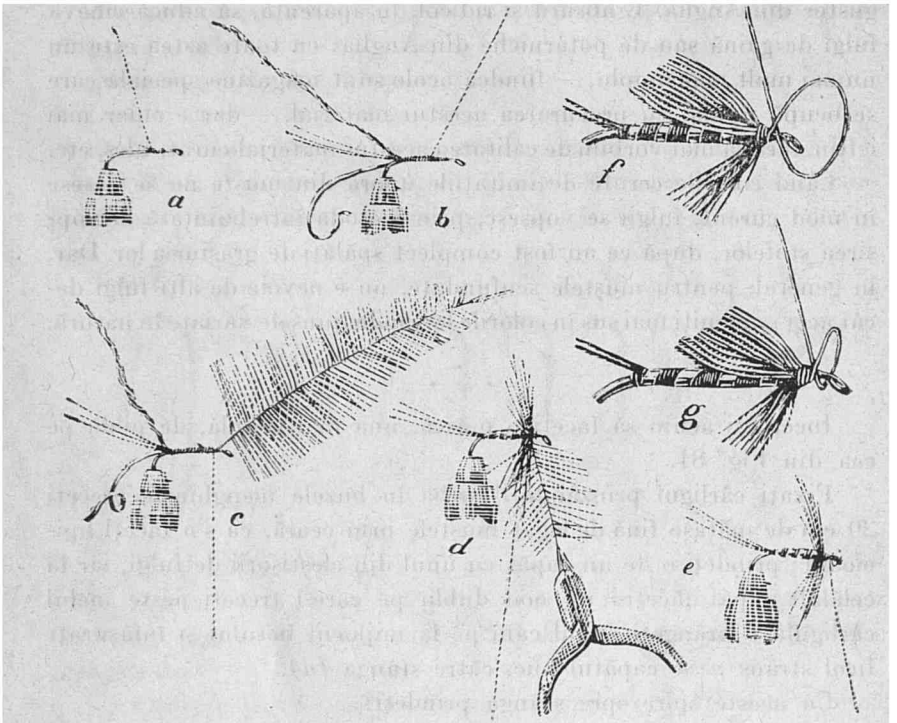

Fig. 81.

(c) şi lăsaţi iar cleştişorul să întindă mătasea, având grije să lăsaţi, între acest punct de legătură şi inelul cârligului, cam 3 mm de fier liber.

Luaţi acum de vârf, cu mâna sau cu celălalt cleştişor, mătasea verde fixată la coada muştei şi înfăşuraţi-o în spire strânse, cât mai regulate, pe firul cârligului, către dreapta, dând astfel coloare şi volum corpului muştei. Când aţi ajuns lângă firul subţire care

spânzură în jos, ţineţi mătasea verde întinsă şi treceţi două spire cu firul subţire peste ea; puneţi o picătură de lac pe întăritură şi tăiaţi restul firului verde.

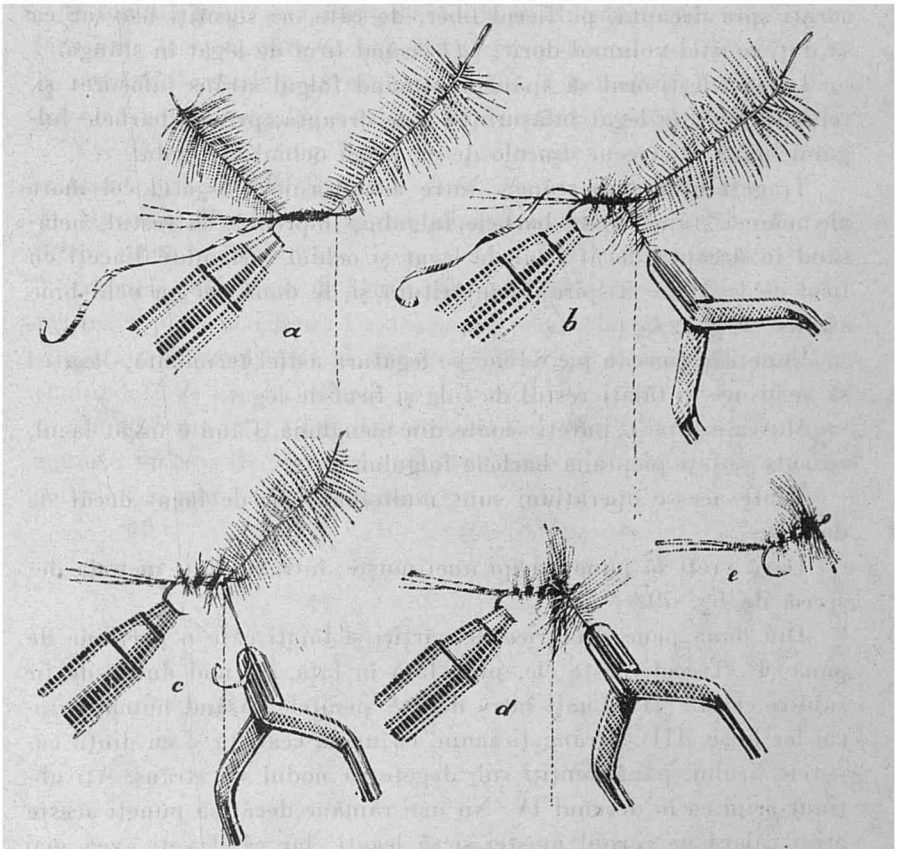

Fig. 82.

Luaţi acum cu cleştişorul liber vârful firului de beteală şi silindu-vă să-l porniţi dela început fără cute, înfăşuraţi-l pe trup, către dreapta, în spire regulate, depărtate şi *întins*, până ajungeţi şi cu el lângă firul de legat musca. Fixaţi-l cum aţi fixat mătasea

verde, puneţi un pic de lac peste întăritură şi tăiaţi restul de beteală.

Cu cleştişorul, din nou liber, luaţi acum vârful fulgului şi înfăşuraţi spre dreapta, pe fierul liber, de câte ori socotiţi necesar ca să daţi muştei volumul dorit, *(d)* lăsând firul de legat în stânga.

Lăsaţi cleştişorul să spânzure ţinând fulgul strâns înfăşurat şi, reluând firul de legat înfăşuraţi-l spre dreapta, printre barbele fulgului, până aţi trecut dincolo de el, lângă ochiul cârligului.

Trageţi uşor spre stânga, între arătătorul şi degetul cel mare ale mâinei stângi toate barbele fulgului, împreună cu restul, nelăsând în dreapta decât firul de legat şi ochiul cârligului. Faceţi cu firul de legat 4—5 spire de întăritură şi de două ori un ochi bine strâns *(e, f, g)*.

Puneţi în fine un pic de lac pe legătura astfel terminată, lăsaţi-l să se usuce şi tăiaţi restul de fulg şi firul de legat.

Musca e gata: o puteţi scoate din menghină. Când e uscat lacul, cu sula puteţi pieptăna barbele fulgului.

Toate aceste operaţiuni sunt mult mai uşor de făcut decât de descris.

Dacă vreţi să puneţi aripi unei muşte, întrebuinţaţi metoda descrisă de fig. 79.

Din două pene simetrice despărţiţi şi tăiaţi câte o porţiune de pană (I). Treceţi peste ele, puse faţă în faţă, un nod dublu de fir subţire ceruit (II). Luaţi între degete peniţele lăsând numai cotorul lor liber (III). Strângeţi acum, cu mâna cealaltă şi cu dinţii capetele firului, până simţiţi sub degete că nodul s'a strâns. Aţi obţinut aripi ca în desenul IV. Nu mai rămâne decât să puneţi aceste aripi călare pe corpul muştei şi să legaţi. Iar când veţi avea mai multă dibăcie veţi putea, numai ţinând strânse cu degetele stângei cele două fragmente de pană pe corpul muştei, — să le fixaţi direct prin două spire de fir, fără vreo legătură prealabilă (V).

Oricare ar fi metoda de fixare, aripile trebuiesc ţinute strâns pe cârlig,— în poziţia pe care o vor avea, odată musca terminată,— între

arătătorul şi degetul cel mare al mâinii stângi, nelăsând să depăşească decât cotorul peste care se înfăşoară firul de legat.

Musca *c* (fig. 9) e făcută cu doi fulgi, după cum arată fig. 82 a.

Unul din fulgi, mic, fixat *de vârf* la coada muştei, va servi la înfăşurarea în spire rare a corpului care va deveni astfel păros *(b)*.

Acest fulg va fi pe urmă întărit, fie cu beteală *(c)*, fie, — dacă nu e nevoie de beteală, — cu un fir de mătase colorată răsucită.

Cel de al doilea fulg, fixat la capul muştei, se va întrebuinţa ca la musca precedentă (fig. 82 a, b, c, d).

Musca *e* (fig. 9) are, drept aripi. două vârfuri de fulgi, întinse într'o parte şi într'alta.

Muştele plutitoare *d*, *f* (fig. 9), au labele făcute din doi fulgi, pentru a pluti mai bine. De asemenea aripile lor sunt adesea duble şi aşezate perpendicular pe fierul cârligului, pe când aripile muştelor scufundate se aşează culcate.

In fine musca *f*, (fig. 9) reprezentând una din efemerele mari numite « muşte de Mai », are aripile făcute din fulgi de raţă şi corpul de pai sau tei grădinăresc.

CAP. VII

ETICHETA PESCUITULUI

Cerem îngăduința cititorului, înainte de a intra în materia acestui capitol, pentru ca să încercăm să definim ce anume se înțelege prin etichetă.

In toate ramurile de activitate omenească, în afară de legile care stabilesc un cadru înlăuntrul cărora ele se practică, s'au consfințit, prin obicei, un număr de reguli a căror respectare înlesnește relațiunile sociale pe de o parte și stăvilește pe de altă parte abuzuri care, fără să poată intra în cadrul legilor, nici să atingă pe cineva, sunt nedemne de un om de onoare.

Aceste reguli de practică, adunate la un loc, constituiesc eticheta.

Noțiunea englezească de « gentleman » definește pe acei oameni care, din respect pentru ceilalți și pentru ei înșiși, și-au impus un control de toate zilele, dobândind un prisos de educație care-i face să respecte în chip firesc « eticheta ».

Iar dacă Societatea absolvă pe omul târît, în lupta pentru existență, dincolo de limitele etichetei, în sport n'o poate face. Sportul e joc, e recreare, fără scop lucrativ. Nerespectarea regulilor n'are scuza necesității.

La pescuit, ca și la vânat, pe lângă celelalte justificări, eticheta o mai are și pe aceea a întregirii regulamentului pentru protecțiunea vânatului urmărit, mai cu seamă când e vorba de vânaturi rare, ca păstrăvul și lostrița.

In Anglia, pe unele proprietăți păzite, — unde pescarul sportiv ține să-și cruțe peștele și se mulțumește cu 2—3 bucăți mai mari

și cu sportul pe care i-l oferă ceilalți pești prinși și liberați, — se pescuiește cu cârlige care n'au spin aproape de loc, ci numai o asperitate care, se înțelege, nu împiedică cârligul de a ieși din buza peștelui, imediat ce acesta e puțin « slăbit » și pierde contactul cu pescarul. De asemenea sunt unele ape în care sunt interzise anumite muște, linguri sau năluci constatate distrugătoare la anumite epoce, prin marea lor putere de atracție; sau anumite momeli naturale ca râma, lăcusta, etc; precum și cârligele multiple care pricinuiesc răni prea serioase peștilor meniți să fie aruncați îndărăt în apă.

Prin aceste exemple dorim să arătăm spiritul pescuitului sportiv și să îndemnăm pescarii noștri să uzeze, în măsura posibilităților, de metodele adoptate de acei pentru care marele farmec al pescuitului însuș constă în arta prinderii peștelui, în alegerea lui, nu în greutatea sacului la întors acasă.

Am văzut, din nefericire adesea, pescari profitând de zile prielnice, — în care peștele pierde orice prudență, — prizând și băgând în sac pești de toate dimensiunile și întorcându-se cu chilograme de victime cu care nu știau ce să facă. Chiar dacă peștii sunt de dimensiuneareglementară, asemenea isprăvi constituesc cruzimi inutile și abuzuri.

Ce drept mai are un astfel de pescar să protesteze împotriva stârpirii peștelui prin metode sălbatece, dacă el însuș distruge cu undița?

Fiindcă nu e adevărat că nu se pot stârpi peștii cu undița. Am avut prilejul să constatăm că, pescuind zilnic numai câte o oră la prânz și una pe înserat, mulțumindu-ne cu 5—6 bucăți mai răsăritene, pe o apă unde regimul n'a variat și unde era păstrăv într'o relativă abundență, după o lună am rărit în așa fel peștele, pe cei trei kilometri pe care-i parcurgeam, încât tot ce prindeam devenise prea mic pentru a fi păstrat și nu mai întepam decât peștișori de cel mult 15—16 cm.

Acest lucru ne-a dat de gândit asupra ravagiilor ce poate săvârși un pescar dibaci și localnic, care cunoaște apa pe degete și care, dela 1 Martie până la 1 Septembre profită de toate zilele bune din sezon,... când nu pescuiește și 'n epoca interzisă.

Fiecare din noi a comis greşala aceasta; fiecare a avut o clipă de uitare şi s'a lăsat în voia unui entusiasm, unei furii distrugătoare. Şi mai târziu, dacă n'a cugetat, s'a lăudat cu naivitate cu « tablourile » sensaţionale realizate în cutare sau cutare ocazie.

Scopul acestor rânduri e nu să blameze, ci să îndemne ca aceste practici să nu devină sisteme. Şi credem că va fi mai uşor pescarilor să dobândească această putere de stăpânire, decât le-a fost la început să deprindă mânuirea undiţei.

* * *

Iată acum cele câteva reguli de etichetă a pescuitului, pe care am dori să le facem cunoscute unui cât mai mare număr de pescari.

1. Deoarece în general pescuitul se practică pe proprietăţi private, e necesar ca pescarul nou venit să se informeze de toate restricţiunile făcute de proprietar sau de administraţia domeniului, (talie, număr de bucăţi, metodă de pescuit), pentru stricta lor respectare.

2. E o politeţă a invitatului să considere peştele prins ca aparţinând proprietarului, până în momentul când acesta lasă libera dispoziţie pescarului.

3. Chiar dacă nu există restricţiuni privitoare la numărul de peşti, e o politeţă să nu se prindă cantităţi care nu răspund nevoilor mesei sau unei eventuale expediţii consimţită de proprietar.

4. Dacă apa e curgătoare şi trece în apropierea locuinţei proprietarului, e o politeţă să se considere câteva sute de metri la deal şi la vale rezervate uzului proprietarului, nepescuind în această porţiune decât la invitaţia acestuia.

5. E o politeţă din partea oaspelui să nu pescuiască în lacurile sau apele considerate rezerve de peşte, chiar dacă acest lucru n'a fost interzis.

6. Dacă se semnalcază unul sau mai mulţi peşti excepţionali într'un curs de apă, e o politeţă să se ceară autorizaţia proprietarului, dacă acesta e prezent, înainte de a încerca prinderea lor.

7. Pescuitul în apă turbure nu poate fi considerat un sport, ci un mijloc de a procura peşte pentru masă [1]).

8. E o datorie a respecta o anumită zonă în jurul unui alt pescar, bunăoară 30 metri dacă pescuiţi cu muscă artificială sau momeli naturale, 100 de metri dacă pescuiţi cu năluci grele. Iar când treceţi în josul sau în susul punctului unde acest pescar se găseşte, treceţi departe de apă, pentru a nu-l stânjeni, nici a-i speria peştii. Dacă pescuiţi umblând prin apă, ieşiţi pe mal cât mai departe de el.

9. E o politeţă a scuti de sfaturi inutile pe un pescar care a agăţat un peşte şi vrea să-l scoată la mal; dar e o datorie a-i da ajutor la cererea lui.

10. E o politeţă a nu cere prea multe servicii unui pescar venit şi el să se recreeze.

11. E o politeţă a nu cere «secrete» unui pescar şi tot o politeţă a le comunica dacă sunt cerute.

12. E o politeţă a nu arăta în mod ostentativ produsul pescuitului ca şi o politeţă a arăta acest produs la cererea celorlalţi pescari.

[1]) Se numeşte turbure acea apă în care vizibilitatea nălucilor sau momelilor e nulă, iar prinderea peştelui se datoreşte numai simţului olfactiv al acestuia şi putinţei lui de a percepe vibraţiile.

APENDICE

A)

TABLOU DE NUMELE ROMÂN, ŞTIINŢIFIC, ENGLEZ, FRANCEZ ŞI GERMAN AL PEŞTILOR CITAŢI

Român	*Latin*	*Englez*	*Francez*	*German*
Păstrăv comun	Salmo fario	Brown Trout	Truite commune	Bach-Forelle
Păstrăv american (curcubeu)	Salmo irideus	Rainbow Trout	Truite arc-en-ciel	Regenbogen-Forelle
Păstrăv Scibling, Fântânel	Salmo fontinalis	Brook Trout	Saumon de fontaire	Seibling
Lostriță	Salmo hucho	Huchen	Saumon Heuch Huchon)	Huchen
Lipan	Thymallus thymallus	Grayling	Ombre	Asche
Clean	Leuciscus squalius	Chub	Chevesne, Meunier.	Weissfisch
Știucă	Esox lucius	Pike	Brochet	Hecht
Biban	Perca fluviatilis	Perch	Perche	Barsch
Crap	Cyprinus carpio	Carp	Carpe	Karpfen
Mreană	Barbus fluviatilis	Barbel	Barbeau	Barbe

Român	*Latin*	*Englez*	*Francez*	*German*
Lin	Tinca vulgaris	Tench	Tanche	Schleie
Verdete Crăiete Boiștean	Phoxinus laevis	Minnow	Vairon	Erlitze

B)

TABLOU DE NUMELE ROMÂN, ENGLEZ, FRANCEZ ȘI GERMAN AL UNELTELOR ȘI ACCESORIILOR UZUALE DESCRISE

Român	*Englez*	*Francez*	*German*
Pescuit cu undița	Angling	Pêche à la ligne	Angelei
vargă	rod	canne	Rute, Gerte
mâner de plută	cork handle cork grip	poignée en liège	Korkhandteil
inel	ring	anneau	Ring
vârf de vargă	top joint	scion	Spitze
încheietură (tuburile)	ferrule (joint)	virole	Hülse
lance	spear	lance	Erdspeer
învelitoare	bag	sac, furreau	Futteral
toc	rod case, protector	étui	Etui
vargă pentru muscă artificială	fly rod	canne à mouche	Fluggerte
vargă p. pescuit aruncat	spinning rod	canne à lancer	Weitwurfgerte
mulinet	reel	moulinet	Rolle
bobină	drum	tambour	Trommel
cric	check	cric, cliquet	Hemmung
frână	brake	frein	Bremse
sfoară de mătase	silk line	ligne en soie	Seidenschnur
sfoară p. pescuit aruncat	spinning line	ligne à lancer	Spinnschnur

Român	*Englez*	*Francez*	*German*
sfoară p. pescuit cu muște artificiale	fly line	ligne à mouche	Flugschnur
subțiat către vârf	tapered	en queue de rat amincí du bout	Verjüngt
ungător	line greaser	graisseur	Schnurfetter
strună p. muscă	cast (*Amer.* leader)	bas de ligne à mouche	Fliegen Vorfach
strună p. pescuit armeat	trace	bas de ligne à lancer avançon	Spinnfischerei Vorfach
fir de Florența natural	undrawn gut	crin de Florence	Seidenwurmdarm
fir de Florența trecut prin filiera	drawn gut	racine anglaise	Poil
muscă plutitoare	dry fly	mouche flottante » sèche	Trockene Fliege
muscă scufundată	wet fly	mouche noyée	Nasse Fliege
muscă cu aripi	winged fly	mouche à ailes	Flügelfliege
cârlig	hook	hameçon	Haken
vârtej	swivel	émerillon	Wirbel
inel crăpat	split ring, link	anneau brisé, link	Springring
plumb	lead	plomb	Blei
plută	float	bouchon	Schwimmer
momeală	bait	appât	Köder
lingură	spoon	cuiller	Blinker
nălucă	phantom	fantôme	Fantom
pește învârtitor artificial	Devon	Devon	Devon Spinner
montură	spinner	monture	Spinner
plasă, mincioc	landing net	épuisette	Landungsnetz Unterfangnetz
gafă	gaff	gaffe	Landungshaken
sac	bag	sac	Tasche
coș	creel	panier	Fischkorb

Român	*Englez*	*Francez*	*German*
căscător	pike-gag	bâillon	Rachenaufsperrer
furcuță	disgorger	dégorgeoir	Angellöser
pantaloni de cauciuc	waders	pantalon en caoutchouc	Wasserstrümpfe
cutie de muște	fly box	boîte à mouches	Fliegenbüchse
portofel p. strune	cast-book	portefeuille à bas de ligne	Vorfachbuch
briceag	knife	canif, couteau	Taschenmesser

C)

Raportarea la sistemul metric a câtorva măsuri de lungime și greutate englezești.

Măsuri de lungime

1 yard = 3 feet — 1 foot (ft. sau ') = 12 inch (in. sau ")
1 yard = 0 *m* 9144 — 1 ft. 0 *m* 305 — 1" = 0 *m* 0254

Măsuri de greutate

1 pound (lb) = 16 ounce — 1 ounce (oz) — 16 drams (drms)
1 lb = 454 gr — 1 oz 28 gr — 1 drm — 1 gr 8

D)

Desele întrebări ce ni s'au pus cu privire la costul cutărei sau cutărei scule, ne îndeamnă să dăm mai jos un deviz indicând limitele între care poate oscila astăzi (Iunie 937) un echipament bun necesar unui pescar sportiv.

Pentru pescuitul cu muscă artificială

	Minimum		Maximum
Vargă	1.000		8.000
Mulinet	600		2.000
27 m mătase impermeabilă	400		1.000
6 strune		300	
1 cutie pentru muște	150		1.000
3 dz muște		360	
1 plasă	1.000		2.000
Total dela	3.810 până la		14.660

Pentru pescuitul aruncat

	Minimum		Maximum
Vargă	1.000		7.000
Mulinet	1.300		3.000
90 m mătase		700	
6 strune	250		500
1 cutie pentru năluci, strune, etc. . . .	350		1.000
6 năluci		500	
1 gafă	1.000		2.000
Total dela	5.100 până la		14.700

CUPRINSUL

		Pag.
	PREFAȚĂ	7
Cap. I.	SPECIILE DE PEȘTI DE SPORT DIN ROMÂNIA	11
	Păstrăvul	11
	Lostrița	15
	Lipanul	16
	Cleanul	17
	Știuca	18
	Bibanul	19
Cap. II.	PESCUITUL CU MUSCA ARTIFICIALĂ	23
	Unelte	24
	Aruncarea mușteloi artificiale	37
	Imbunătățiri. Perfecționări. Variante	42
	Pescuitul	45
	Pescuitul în susul apei	53
Cap. III.	PESCUITUL ARUNCAT	57
	Unelte	57
	Aruncarea nălucii	72
	Pescuitul	83
	Pescuitul aruncat cu mulinet cu bobină staționară	87
Cap. IV.	PESCUITUL STAȚIONAR	91
Cap. V.	INTREȚINEREA ȘI REPARAREA MATERIALULUI	101
Cap. VI.	DESPRE FABRICAREA MUȘTELOR ARTIFICIALE	113
Cap. VII.	ETICHETA PESCUITULUI	125

APENDICE

A) Numele științific, englez, francez, german al speciilor de pești citați. 129
B) Numele englez, francez, german al uneltelor și accesoriilor uzuale descrise. 130
C) Raportarea la sistemul metric a câtorva măsuri și greutăți englezești. 132
D) Un deviz aproximativ 1937. 132

MONITORUL OFICIAL ŞI
IMPRIMERIILE STATULUI
IMPRIMERIA NAŢIONALĂ
BUCUREŞTI — 1938

FUNDAŢIA PENTRU LITERATURĂ ŞI ARTĂ „REGELE CAROL II"

BIBLIOTECA „ENCICLOPEDICĂ"

Au apărut		
CONST. C. GIURESCU	*Istoria Românilor, I,* ediţia a II-a, cu numeroase ilustraţii în text	Lei 200
Dr. G. BANU	*Sănătatea poporului român*	Lei 200
I. SIMIONESCU	*Ţara noastră,* cu numeroase ilustraţii în text	Lei 200
CONST. C. GIURESCU	*Istoria Românilor, II,* ediţia a II-a, Part. I şi a II-a, cu numeroase ilustraţii în text	2 vol. Lei 260
AL. ROSETTI	*Istoria limbii române, I, Limba latină*	Lei 100

SCRIITORII ROMÂNI CONTEMPORANI

Romane

Au apărut		
JOACHIM BOTEZ	*Insemnările unui belfer*	Lei 60
C. GANE	*Trecute vieţi de doamne şi domniţe, II* cu numeroase ilustraţii în text	Lei 160
ADRIAN MANIU	*Focurile primăverei şi flăcări de toamnă*	Lei 60
SĂRMANUL KLOPSTOCK	*Feciorul lui Nenea Tache Vameşul, II*	Lei 70
N. M. CONDIESCU	*Insemnările lui Safirim, I*	Lei 60
N. M. CONDIESCU	*Peste mări şi ţări,* cu 20 de reproduceri în culori, după acuarelele originale de S. MÜTZNER	Lei 800
LUCIA DEMETRIUS	*Tinereţe*	Lei 50
T. ARGHEZI	*Ce-ai cu mine, vântule?*	Lei 80
G. BANEA	*Zile de lazaret*	Lei 70

Eseuri. Critică

Au apărut		
PAUL ZARIFOPOL	*Pentru arta literară*	Lei 60
PERPESSICIUS	*Menţiuni critice, II*	Lei 80
G. M. CANTACUZINO	*Izvoare şi popasuri*	Lei 60
N. IORGA	*Oameni cari au fost, I*	Lei 80
EM. CIOMAC	*Viaţa şi opera lui Richard Wagner*	Lei 60
M. D. RALEA	*Valori*	Lei 50
N. IORGA	*Oameni cari au fost, II*	Lei 90
ŞERBAN CIOCULESCU	*Corespondenţa dintre I. L. Caragiale şi Paul Zarifopol (1905—1912)*	Lei 40
G. CĂLINESCU	*Opera lui Mihai Eminescu, II şi III*	2 vol. Lei 140
C. ANTONIADE	*Renaşterea italiană. Trei figuri din Cinquecento*	Lei 70
N. IORGA	*Oameni cari au fost, III*	Lei 90
ALICE VOINESCU	*Montaigne*	Lei 70
EM. CIOMAC	*Poeţii armoniei, I*	Lei 60
G. CĂLINESCU	*Opera lui Mihai Eminescu, IV şi V*	Lei 150
PERPESSICIUS	*Menţiuni critice, III*	Lei 90
DRAGOŞ PROTOPOPESCU	*Fenomenul englez*	Lei 100
N. IORGA	*Sfaturi pe întunerec*	Lei 90
ION PETROVICI	*Figuri dispărute*	Lei 50
C. BANU	*Grădina lui Glaucon sau Manualul bunului politician*	Lei 70
HAIG ACTERIAN	*Shakespeare*	Lei 90

Versuri

Au apărut		
DEMOSTENE BOTEZ	*Cuvinte de dincolo*	Lei 60
ZAHARIA STANCU	*Antologia poeţilor tineri,* cu portrete de Margareta STERIAN	Lei 60
G. BACOVIA	*Poesii,* cu o prefaţă de Adrian MANIU	Lei 40
G. GREGORIAN	*La poarta din urmă*	Lei 60

ADRIAN MANIU	*Cartea Ţării*	Lei 40
G. LESNEA	*Cântec deplin*	Lei 40
GEORGE SILVIU	*Paisie psaltul spune...*	Lei 40
V. CIOCÂLTEU	*Poesii*	Lei 60
N. DAVIDESCU	*Helada*	Lei 60
ION POGAN	*Zogar*	Lei 40
N. DAVIDESCU	*Roma*	Lei 60
RADU BOUREANU	*Golful Sângelui*	Lei 50
N. DAVIDESCU	*Evul Mediu*	Lei 60
ION MINULESCU	*Nu sunt ce par a fi...*	Lei 50
VIRGIL CARIANOPOL	*Scrisori către plante*	Lei 40
ADRIAN MANIU	*Poezii din Carmen Sylva*	Lei 100
MIHAI MOŞANDREI	*Singurătăţi*	Lei 40
CICERONE THEODORESCU	*Cleştar*	Lei 50
ILARIU DOBRIDOR	*Vocile Singurătăţii*	Lei 70
ANDREI TUDOR	*Amor 1926,* poeme	Lei 40
V. VOICULESCU	*Urcuş*	Lei 60
ION PILLAT	*Ţărm pierdut*	Lei 60
ZAHARIA STANCU	*Albe*	Lei 60
AL. O. TEODOREANU	*Caiet*	Lei 60
MIHAIL CELARIANU	*Flori fără pace*	Lei 50

EDIŢII DEFINITIVE

TUDOR ARGHEZI	*Versuri*	Lei 100
MATEIU I. CARAGIALE	*Opere*	Lei 150
ELENA FARAGO	*Poesii*	Lei 100

Au apărut SCRIITORII STREINI MODERNI ŞI CONTEMPORANI

E. MADÁCH	*Tragedia omului* traducere în versuri din limba maghiară de Oct. GOGA	Lei 40
LUIGI PIRANDELLO	*Răposatul Matei Pascal* traducere din limba italiană de A. MARCU	Lei 40
R.-L. STEVENSON	*Comoara din insulă* traducere din limba engleză de Radu GEORGESCU	Lei 50
EMILY BRONTË	*La răscruce de vânturi* traducere din limba engleză de Mary POLIHRONIADE	Lei 60
COL. T. E. LAWRENCE	*Cei şapte stâlpi ai înţelepciunii*	Lei 240
EMIL GULIAN	*Poemele lui Edgar Poe*	Lei 50

Au apărut BIBLIOTECA DE FILOSOFIE ROMÂNEASCĂ

D. D. ROŞCA	*Existenţa tragică*	Lei 60
T. VIANU	*Estetică, I*	Lei 100
LUCIAN BLAGA	*Orizont şi stil*	Lei 60
MIRCEA ELIADE	*Yoga. Essai sur les origines de la mystique indienne*	Lei 200
T. VIANU	*Estetică, II*	Lei 100
ALEXANDRU CLAUDIAN	*Originea socială a filosofiei lui Auguste Comte*	Lei 70
LUCIAN BLAGA	*Geneza metaforei şi sensul culturii*	Lei 60
CAMIL PETRESCU	*Modalitatea estetică a teatrului*	Lei 60
MIHAI D. RALEA	*Psihologie şi viaţă*	Lei 60

FUNDAŢIA PENTRU LITERATURĂ ŞI ARTĂ
„REGELE CAROL II"

Cărţile noastre se găsesc de vânzare în principalele librării din ţară. Procurarea lor se face numai prin
FUNDAŢIILE CULTURALE REGALE
CENTRALA EDITURILOR
22, Strada Lipscani, 22 — Bucureşti, I. — Telefon 5-37-77

C. 91.230